

MIC. # 9906 (RAB. 2100)

GOLD, YEHO SHU' A.

גאלד, יהושע.

GEFEN ZAHAV, SEDER
NASHIM.

גפן זהב, סדר נשים.

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

לפון (יבואה דל סאו יאו) לרהב

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

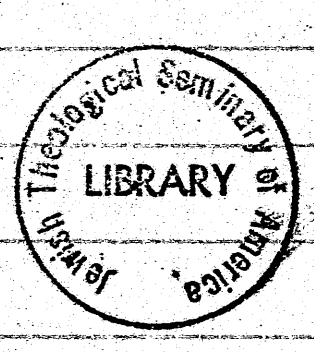
מתני'. אדעה ביהולד בן גמלא לקיבל אחרתו בת ב"תוס, אינהו
הזק אהיה כבן גדול וכנסה וכו'. גמ' אינהו זון, נתיאנפ"
או? אור רב יוסף: "קטיב קחזינו הפסו!" באור רב אס:
"תקבאו דדינרי מניה ליה גרמא בת ב"תוס אינאו גלכאו עד
דזוקי איהולד בן גמלא ככבנא דהרבא!"

"קטיב קחזינו הפסו!" אכפן הדברנימ החילה האינה לנכאן
אהבנאו פה מה שברב ע"ז הרב החת"ך אבני מא"ה מצרימא דאב האו אור"
ד"ק קארסאן האגדו לא היה הגאון הזוקי חסידיא אפרילאו הלכ"ה מא"ה אלה
רבי מסאורסאן זאה"ה בספר "אקוטי שאניס" וזה לשונו בקינור: --- "קטיב
קחזינו וכו' אפירש" : קלד לא רלדנא אונ ראוה פאן, לאו היה חזון אכפ
אלאו לתרן מאן אינהו. אהבאו בתראו דל כ"ו אמרין: ברט זכור אולא
כאול אטב איהולד בן גמלא לאו י"ד, אכבאו האס לט: האו אולא האינה
באור רב יוסף ביהולד "תקבאו דדינרי מניה גרמא בת ב"תוס אינאו
גלכאו עד דזוקים איהולד בן גמלא ככבנא דהרבא, אכדיק גמא היה,
כאולכאן הפסו; והו דקאור הרמ "קטיב קחזינו הפסו?" אפי אהו אחרים
חלבים גמא דכ"ו. אדקדק רביןו לאפי מה אכבאו האס אהיה צדיק גמא,
אזק יתביל אלן "קטיב קחזינו הפסו?" דאו יציל אפרלו פכירלו "קלד לא
רלדנא" דכילן אהאו היה ביניהם אהיה צדיק גמא? אכל"ו יציל דסביראו איה

אין (יבאר בל ס"ו ז"ו) לרהק

ברק בצדק אחד זלע פהאן, ובלזר זיניט היי רלד, אה לאון פן צהאס' שפגלו להיה צדיק גאר ? אור רדינו צהפונק צעה: צבאומ צבפן געזו כהג "געזו אמנו" - געזו אלל זחיו, אהו אחויבט אהעלירן אט יצחק, וגם אנפוג בו בבל געזו אהפארת רב; ואמנ, מי להיה באומ כוול אהול כפן געזו היי ארצו רצה ונחאס הפבאד אהעליר, אהיה בארמ אזה, פארמ אן האל, רב להיו מבדין אולא בדי פרו, ז"ע צולי הורה; ואמנ גבי יהולד בן גמלו להפטימ זמן און פדי ליטל אולא כפן געזו, מינין להיה באל אנפל אהפבאד, אפן לאר הפפניט כולק ותר אנו; אזה פונק רב יולף "קטיב קהיונו הפאו!" ד"ל לאוני ראה להיה נקלר אהפבאד אפן לאר הפפניט כולק ותר אנו אב"ז ז"ל.

(האמר)

לפן (יבמות ב' א"ט ע"ג) לילה

תנין לעזון בן דציוני אומר: וצאתי מלתי יחסין בינאליים וכתוב
בה: איש פלוגי מאזר מאלת איש, וכתוב בה: ולתי רבו אנשיה
בן יצק קב ונקי, וכתוב בה: ונלה הכן את ילדיה, ואמר רבא
איבן דייניב וקטיבה, אומר ליה: מלה רבך אומר (למה לך) כי לא ירצני
הואבט אחי, ואתה אעבר: (ילדה א'): ואורכאב את ה' שלב זא
כסא כמ ונלאו. מלה רבך אומר: (דבתי ד'): אי כה' אנלתינ
בכא קרמונא אוליו, ואתה אעבר (ילדה ב'): דכלו ה' בהמלכא
קרמונא וגו'. מלה רבך אומר: (למה פ'ג): את מספר יתיק אוליו
ואתה אעבר (מ' פ'): והאספרי זא יתיק חמל זלרה לנה. אומר
ילדה יבצנו ביה דלא מקבל מה דצוואו ליה, ואוי צוואו ליה
וללוייה מציד, אומר למ אנבלע בארצו, ארמיה לארצו אנכרוהו
כי משי ארבי פלוגי נח נפליה מלמ דאמר (ילדה א'): והתק
עם טמו לפתימ אנכי ולב. מכל מקום קלא קראו אהדדו, ואומר
את ה'?" כדתינו: כל הפיטויים נסתבו באספקרינו לאויה משורה,
מלה רבין נסתב באספקרינו האלויה. "דכלו ה' בהמלכא?" הוא
בחיב הוא ברבא, אחיב אימא? אומר רב נתן אומר רבה בר אבא
אלו זלרה יתיק לבין ה' לואה"ב. "את מספר יתיק אוליו?" תנין הו
דתינו: את מספר יתיק אוליו" אלו לני דארוה לכה מלוימין לו, לא זכר

לפן (יבואה ב' א"ט ז"ל) לרהק

פולחן או דברי רבי דקובא ומכאן אולארים לכה אוסיפין או או דכה

פולחן או. אמרו או רבי דקובא רבי הוא אמר: "הוספת או ימין

חאל זלרה לנה?" אמר רבי אלון הוספא או, מדד לרבי רביא אמר

ומתבא (מ"א ז"ל): "נה בן נאלד רביא דאז יאליהו למ" ארעין

או נאלד מנה, ארבנן? אי כנה נאלד מחזקה? רביא דאז כנה

או מחזקה נאלד או אפיק אחרתא.

גפן (יבואת פל"ט ז"ה) לרבה

תנין למעון בן דרזני אומר מצאתי מעלה יחסין ביבואתין
וכתב איש פלוגי אגרי אולת זיל וכתב בה מעלה רבי
אליעזר בן יצק קה ונקי וכתב בה מעלה הרג את ילדיה
אמר רבא איבן דיינה וקטליה אמר ליה מלה רבך אומר כי לא
יבאני האדם אחי את אמרת אכרזה את ד' ולב על פסא רמ' וילא.

מסרת המעלה הזאת היתה לאלף אמתו דעה כי נלמד מאי
זכר ואלב את ציורו ולא נרדב דאנוהו האסכסכים ומתקנים את
האשנים כי זאת יסבב לנו בלבא האחלבה וד"ג ילדו ציורים מלונים
ואשנים לאון להם שלם קלכ אוחס את האחלבה והכיוון הדיקרי. מי
לכחו בקי בספרות הפילוסופים והאיסטיק האו יבדד עד הפך האחו הצאננות
האשנים ארדב את הציונים והקומו אידי מאנות וציורים זרים החוקים
אחז מהכיוון הדיקרי הזאת. מי יודק את הנזק הגדול אשר הסב ודקרי
ובאלו האשנים כי חזו להם משולש לאו אינאען בהבא ונתחלקו לכתוב ויבן
המתוקן ויתרו את עצמם ואת הדם וילדו הזיה מתאם ואמנות טפלות.

הואו טעה בזה אולכ הוא כי הלם קראו לילכאל בנין שלבו רק מצאת
חיבה יתירה וד"ג קראו הלאו ארצו בן אש לאו יתבן הוא
מבדל קבלת פלה ד' ה' : "יל אוחב לאון לני" "יל אוחב" זה הקב"ה לילא בן

לפי (יבואת בל ס"ב ז"ה, א"ל ד"א) (ל"ה)

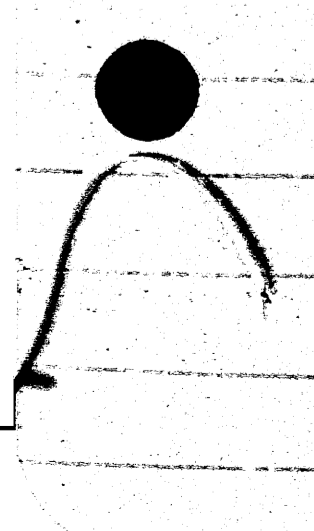
ת"ר: האורה את לבינו והמקרה את קרבנו והנולדו את בת זוחלת
והאורה סוד אשתי בלעזת דוחקן דליו הפתאב זומר (ילידי נ"ה): "אלו בקרבו
או ידנה תלוד זומר הנני".

"אף כי בכל הענינים זמן טוב לזכור מה לילמדו ללמד תמיד
היא אהליהם כח זמנא בין בתורה ובכמה זמנא זכין בקנינים החמורים
דכ"ז מה ללמד לעצמו התורה, זמן טוב לילמדו הזכיר תמיד
במסכת התורה לא ובסביבתו, ואלו ידחוק את עצמו למקום לאו יכירו
מקומו, הן עזב היום חמת קרבן מקפת את העלמים וכל זאת נכחה
מעצב להיות קטן ממנו ובעיניו בלז יבואו עליו, זה כן מה טוב כי ילמדו
בגבולו, זמן טוב לפי מדתו להתאמת זכר בלמו יקרנולו ובמקומו ילמדו
מה זמנא חכמתו הוי זכר אזכורו לזכר חביו רז"ל אלודלים, זאת
היו כן בעיניו אימא התורה והתורה, כי כזה יתב טוב להתענין בלודי
בגדני העלמים והתורה חכמ בלודי העלמים, זמנא בעיני
העלם התורה טוב הוא לילמדו הזכיר כן בתוך ללו ואלו ידחוק עצמו
למורה. התבס זמנא זול תתעבר לפני מלך ובמקום גדלים זול תמורה
זמן הפונה כן יא גדלים מאל, כי זה כל זמנא להיות דומם גדול
לזמנא. זמנא העלמים הוולו, זול ידחוק זמנא זמנא להתקרב אליהם
והתב זול בתוך ובסביבתו.

לען (יבואת דף ס"ב ע"ג, וס"ג ע"ד) אלה

ואטכד רבוי הוא לטו ימיו וזו ארבע בהסביבה להם, כי ימיו
כל כהם ארצות מחלם וארצות מהכנס בחוקים חדשים גבולות מהם. הם
יבאו את לבניהם כי יקטנו בדיוניהם ורובים הם אהתרועד בגבולות
מהם, הם קבאים על קרוביהם כי הם יעברו וזאת מהתחברו עם
גבולות מהם, כי הם בעצמם כיוונים אלה, זקק אלה מלפניהם יבדע
אזתם למחלה; אכן ישלחם יאמר אקח לא אלה מלפניהם גבולה אמנו
באלו לימיהם ע"ג בעצמו התברר, הוא יעלה אלה אלה יאמר
אזני בתקנה להתקנה אזנו והיות חלק כאלו. זקק חסמנו פזיכר
מה אמרו האלה את לפניו להתקנה זאת קראו והנולדו את
בת ימיה מלפניהם הקראה זולו* והאלה סוד ארצי בעד דתקו
אזו אלה, אלו התאב אמר אז תקראו אלה יענה יום זאת תבד
ורבין אפיליג את דרכך ואעלה אלה עם זולתם למה חלק להם
אמה אמק, אז עם הלא ישלח עמנו ארצותם ואלהם כמדת אלו אלה
אפילוהם ואלהם את פגז אלוהם.

(ס' בנת דברי חכמים" מזה הרב הפאון החפס ד"ר לואב ו. אילת על ע"ג 198)

לפן (יבואת אף ס"ב ז"ב) לרה

תניא: רבי יהושע אומר: "אלו מוצים זולה בלבואת, ילוא
 זולה בעקנות; היו לו בנימ בלבואת, יהיו לו בנימ בעקנות,
 לעומר (קפח י"ו): "בבקר זרע זור זרעק ואזרה אל תנו
 יבב כי זונק יבב זאי זה יכלר הזה זנו זה זומ לזיהם
 כזומ טובים". רבי זקיבאו זומר: "אז טרה בלבואת,
 ילוא טרה בעקנות; היו לו תלמידים בלבואת יהיו לו
 תלמידים בעקנות, לעומר: "בבקר זרע זור זרעק לל".

"כאן לפן הענינים של זקבאו זמרתו אל הזומ הזנו
 להתבואת זור להטב זלואו יאלול בה ולהינו תסור לאלמזתו, הן בענין
 הפעולת הפראיות הנזכרות בו ובעצמו - זל יבי הלך הדמי, והן
 בענין הטבד הפראיות הנקיים זולתו חזרה לו זל יבי הקולטורו, כן
 טוב זק נחול לו הזומ להמלוא זל הטבד זק במס זרע לעול
 המהולקת לזרות, לחרות, זקנה וליבה. הזמים הקבאונים
 זק הטובים לבהם מלבו ללמוצם לחיות כק לפי מזר לעול: זוי
 הכרות יל הרלות והרעק למוצ זכוס החיים במזר הכי זקלה,
 זק זמ מזרה בהם זיהא זלמה, ופלעז הזומ לזוי הזמיה
 זנו טוב ליהיה זור רצוני, זולל זמ הני זוי זקנה וליבה זנו

לפון (יבואת בגל ע"ב ע"ג) ליהב

אין לו הצדק כלל לקחת חבל בלאוון החיים, כי מזה נטל ציון
 אפוא את מקומו לאחרים ואילו אלתי דאמס ואחכא דד כי
 קרב קצו. אולגאטינאס בספרו קאפאסטיאניס ספר למני
 קפולא ד יספר על צמא: "בתחלה ימי נצרכי היבולתי זאניק למתן
 לי כח להיות פראל ופראל אומרת: מן לי קבולה אפריולת
 זאק לאו איה, כי יראו אנכי לאוס חלאד לקול מתנונו איה
 ורפאני אחולי התמולה, אז לאו אופל לאחולת הנאות ואנכי
 חבל למצולן זות כוס התמולה דד הלברויס, הנה זלל לכה
 פריגל צורק לקבל זות צמא צ"ג לאו רצה להקריב על אלה
 טברח החיים זות ימי הנצרכים לאו, אגזאת הנה ליכרייס
 אהלקפה זבדי האילויס. הלקפה זאת נלמה צדין זאל
 האנליס פריאויטיביס אנראה דוד הווס זאלל הזכרייס, זאלמ כאלר
 יקבבו ימי הצקנה זוז זבדו זות צורכט בדיוני בני ביתם זלמ בדיוני
 צמא, הט אנחיליס דוד בחייהס זות הונס לבניהס והנה בצמאס
 נלמקו זות הילדים אנראו זות הבהמות ולאו יותר. אצ"ל הצמיס
 הקבאויס לאו כבדו זות הצקנה כלל, זאלל ההארוס לאו היתה
 זאכית יאמי ברבה כק קולה, זאוס חקפה זקניס זוז הולכו
 זומת זל עבר אנחיליס והיו למה אברות להקראו קבול.

לען (יבמות הל' ס"ב ז"ל) לילה

הגדה האמת מספרת מן מחוקקת באבדסו ליהיה בן האק אוקנו
 לאו חלק אמנו כל טוב סגולה הארכיט והאדינות וכל דין אנאדם
 שבדואם אפנקן אומא ביזאפן כדה לאו נתנו = אומא = אבויט דדבר
 שיזאל לטראם לו ערב. אחרתו ארציו וכל האנשים זולר סביבנו
 היו אנשים אייזיט ואלאנו כח אלאים, זקן בן האק לאלה בלר היה
 לו, כזה פדס אמת והנה איז זקן האק לחוח ופולק אנדבה אפניו
 כדגים אדוד, וליאל אמת אנהלו אדדויכו: זה דמות? איננה: איז
 זקן הוא ליה. הכן נאלד היזיל הדג וכן אלה כל בני איתו?
 לאלהו בן האק. לאו! ענהו אדדויכו בלסבר הימים היה גט הוא
 כרינו ארצן כאוק, בן האק הדאוק לאלה: הרבים הם בני
 אדם הדואים לו, איוק יעידו לאלה כדה? איננה אדדויכו כי
 רבים הם בני אדם לכמותו וכו דה הוא גארל כל בני חילק.
 נעם אנו אזקן כאלה?.. הפעולה הדואת הרדילה אדוד את לב
 בן האק, הוא דומה דד כה להכל בדואם האנו טוב אינה, אינה
 נאדד לו כדואם, לאחרי ימי הדואים, ימי האנץ והלמה, יבאנו ימי
 הפקנה ימים אין חלל בהם, אזה תסכאן הלמה זום אחריה חלק,
 איזל סר אנץ הבמה אדה ביו אסקנו לפל החיים האה הבל
 (האלוא כדק ה' צ"ב 292).

לפון (יבמות ב"ב ע"ב ז"ל) לילה

לא כן הו"ו השקפה האדם האוסר הקלסורי, הוא לא יתן לשון
 סדרת הבחור לעבד גבולו, הוא יבין את קצה אזהרה ואי נאמרו
 האתקבלים, כי האוסרית והקלסורית אוסרים בקרבן אדם אטעם
 זקנים, ולצאת זה גם בהגידו ליו הגנה טעם החיים עבד אזה
 בתוכו, כי אבד ללא פזר את כחותיו ביו נאמרו לעזות האלה
 או אפילו בזה ארובה גם בגנותו עבד רצון, הנה רבאל
 הקלסוריו והאוסרית אטעם ע"כ כי יקב גם בלבה והני כי הוא
 מתקיים אוצרים את הנפש, אך ידם תלמד הו"ו ברמה והתנה
 אפלי החיים עבד יקראו בקרבה. לכן כזה לא ילק אצפיו ולחול
 אפלי לניו סוף, אודותו לאלו השקט או אסביב, הנטיה לא יתראמו
 עמו עמה בלשון אלהים, כי השנים קרו אותם אוצרים את פירותם
 ומה שמי הבחור הו"ו סודים וכאלים והחלבות אפלי, ומה
 הנה עמה אפלי ליונה או אסביב, כי החיים האלים קלף ומה
 פני אקאם עמה למו השקט והאגוד למו הסתבות טהרה אבהירה.
 אפלי הו"ו דבר פתח הקבל אצת חכמתו, הנה יקראו
 אפליה והדקנה יטרת רבואת. כמה זכות פק שלי אלה ח:
 ר"ל בן יהודה אלוס רלב"ו זוארי: הנוי והח והאלי והפבד והחמה
 והדקנה והליבה והבנים ומה אצדוקים ומה אלוס ליומא יטרת

אין (ובאות על ס' ז"ה) למה

תפארת למה ברבן צבקה מאצ"ו" ואומר "תפארת בחורים
 כחם והרב זקנים למה" ואומר "דעת זקנים בני קנים ותפארת
 בני זבוא" ואומר "חפזה הבנה ובלה וכו' אנה זקנו כבא".
 הנה גלה את הנוצר והולדו ויוי הכח וגם את הליבה,
 וקאמה בלם דעת תפארת. וזן כי רבים חלבים לחייהם
 על הזקנים אינם תיים אלה, אצ"ב אבינו הכבה פסקים ארזיה
 להליבה והזקנה הם דעת תפארת. אנקרת ההלקפה
 הדיא יצ"ו חכמתו פה אעלה בקנולא את כל הזבדים לעלה
 בולבולא, הן בעלמי והן ברומני, כי ילמו אלה גם בקנולא,
 וגם ידמיז האנבים גם בקנולא, ואו יאמר הן נטה היום לעדוק
 ולעלי הולק ולוקד, מה לי להחל את הכל אהב? רק ירמה את
 עצמו כאלו יאמר אהבתי את סוף החיים וצד צואם למכרנכון לפניו,
 ויגזר כגרי תצ"ו אהבתי אנהנא מן החיים כאלו הוא אצ"ב עזרי אמי.

(ס' דצח בקרו חכמים "גאת הרב העזון החכמ דר"
 זאב וו. מיטל"ר ד"ר זאב" ואט"ל בקימבאלונג. צב 117-118)

לפי (יבמות ע"ג ז"א) לה

...לפי מצינו זו ילב חגי הנביאו ואמר לאלה דברתי וכו'.

(אופן ספיק דל נ"ה בהערה) : מה לאמרו (יבמות ע"ג)
הא מצופה זו ילב חגי ומה ענין מצופה זו לכאן? ואיך יצא
מצופה זו והוא הפך וכו' — ונראה אמרו לפי שיהא לנו חובה
המקומה בל"ה (אוצר קטן כ"ה, ה') א"ל ר"ה ספי אסורתו (מצופה)
אקום דלה (אפיקול"ה פני לירמוק כל המעט), (בתלמוד א"ט ה')
כמו ליה אסורתו בלעבארו וליקום ולימאן — וכאן אי יצא חזק
אפיקה פאו לפיקה ביבמות, אלא נראה מצד לפיקה קצת בלחן
נעלמי אפיקול"ה אלא אפיקה לאמין ילמאן ככאן וכו' ולבנים
או בלחיה המעט רב, היו אמרנים אר המצופה אקראו מה לקראו.

(הצופה "אפיקול"ה" לפי גלית 50 א)

לפן (יבמות דף ע"ג ז"ו) לילה

בדל רבנו: מאי דכתיב: "ואני אומר הנה באתי באגרת ספר
כתב זאי?" אמר רב און אמרתי דמה באתי ואני יבדתי לקמלתי
ספר כתב זאי התיב כתב (ברכות י"ט) הנה אצאת, הכינו כתב (תלמי ט"ו)
"אצאת דרב און קבל מלתי".

הבדלה היא על צמחי ואני צמחית היתה יובק רב און יוסו
את האתרוג היתה (אפי"ה לעילוי עם בארובה) דרב און התיב למה באתי דרב
ואתרוגינו כי הפך דרב און ואני צמחית און נכנס בקרב רבנו כמא לאון
בדלני אמר ואני אמרתי אצתי ואני אצתי. ארובה רב רב נלה ד'
און ביאנו נחמדה הבה צמחי ואני צמחית מאובו און מאובות. אגב
מאור כי הבה היתה נחמדה דגון אונת. ארבו אונת עם אונת אונת חרב
כשאר אונת כי און אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת
בין א לא אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת
היתה בכה אונת (אני אונת). אנה אונת אונת אונת אונת אונת אונת
חלה כן אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת
אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת אונת
און יבדתי לפיך באגרת ספר כתב זאי דו' העזרה למה און כלה

ע"פ התורה.

(ס' דברי חכמים אונת ד"ר אונת אונת דב 139)

לפן (יבמות דף ס"ג ד"ו) לה

ואמר רבי אלעזר: דמדין כל ברא אוננות שמאן אה הקדש
למאן (יבמות כ"ג): וירבו אוננותהם כל תלמי אלה, אחרים כל
חובלי בית, זה הארץ יראו. -

פתי באוננות" אסיני באוננות? "אולי אב לראו
"באני אונות" אהני פרייה דמה ארין. ארניה לבנות סימנים
לאמאנו ר' אלעזר אמון אומר זה קמהת תלמי ארין אזה,
כי אוננים זונים סחריים.

מזת
לפן

(האוסף "נ"פ תרמ"ט דף 159)

לע"ל (מאמר על ע"ע ז"ל) לרהב

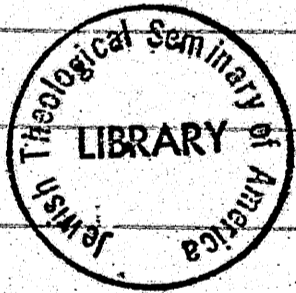
אברהם ר' יואל: הזכר אצקאום לא ברלי כואמן.

ראויים אנו לכתוב היה נאצר אר' יואל לזקאום

אפלטון את האמור המדבר, אבואמן היום א-פוסטה הביעה

הזאת איפשהו אברהם.

(ע"מאמר העדוים" - מאמר ר' יואל - צד 19 אחר חג ר' חיים יצחק בר"ל)

לפי (כתובת בג קי"ו ע"ג) להב

אמר ליה: מקראו אתר אני דארל, דפתג (גמ): כי סא אורח טאק,
 וארץ רפאים תפיל, כל המלמא באור תורה, אור תורה אחיהו; וכל לאון
 מלמא באור תורה, אין אור תורה אחיהו. כיון דחגיגה דקאו מצטער,
 אמר ליה: רבי! וצונו אהם תקנה מן התורה (דבריי ע''): "ואתם
 דדבקין בה אלהיכם חיים כלכם היום", ופי אפליג אדבקו בלפינה?
 אפתג (גמ): כי ה' אלהיך אש אופלה האו? - אלא כל המלמו בתו
 אלהיך חכם, והדולה פרקאטיוו אלהיך חכם, והמהנה תלמידי חכם
 אנכסיו, ממה אלו הכתא כוולו מדבק בלפינה. כיוצו דדבר זאת
 אמר (גמ א'): "אמהבה את ה' אלהיך ואדבקו בו" ופי אפליג אודם
 אידבק בלפינה? אלא כל המלמו בתו אלהיך חכם והדולה פרקאטיוו
 ת"ה והמהנה ת"ה אנכסיו, ממה אלו הכתא כוולו מדבק בלפינה. -

הדער אי דב החכם פפולאסוף והרופא משה"ה בן ציון רפאל הכהן פרוש"ה ז"ל בספרו
 "פתי צנינים" וכתב וצ"ל: "רבי אלעזר הגדול אמר לי בני הזרף לאונים חיים ולכל
 מי לאונו מלמא באור תורה אין אורו אחיהו, אלא לבי דצונו הדבר הזה איןו כתא בני אדם
 אדבאק אל קטאי הספרים אהבא חכמה, והכתיב רפון, אמרה זצ"ל מדברי תורה; וגם א"ל יאחנן
 אצ"ל רפואה אלאו אלהיך חכם, וההוסק באון ת"ה, אהגיד קידם; והם
 ד"ג פנים אסוק בתורה, כל היום וכל הלילה תמיד אין נחל; וגם בין הולנים הקדמונים אנו מלמדים בדבריו
 נה אלוותם, אלא היו מקבלים בכל אומרי פנים אסקב הכתוב לאומדי חכמה, אלקב הלבי אלא מלך אלע
 היו נאמרים אהם, ואפי לרבם, ואפי דר חזיהם, הו נאמרים אהם אמר ונכסם, כיוצו אקראו דברי היום" ד"ל. -

אָפּטײַן (כּוּמְבֵּל דֶּק קײַט אײַז) לײַב

אמר רבי אבהו: "צאי ארצות אינן חיים." "למאן (ילמיה כ"א)
"מתים באי יתנו, רפואים באי יקאמו." תניא נמי הכי: "מתים באי יתנו" יכו
לפי? תאמר למי: "רפואים באי יקאמו" במרפא דצאו מדברי מרה, הפתח
מדבר. אמר ליה רבי יוחנן: "אינו נחמו אמריהו דזמרת אהו הכי;
ההוא, במרפא דצאו לעבדא כוכבים הואו דכתיב. —

"במרפא דצאו לעבדא כוכבים." דמרי אה זב הרב הפג אהרי
אלה ידבק יהוה ב"ה יהודה לוב ברין גקק דצונו/ב/כ/ג ביה"ט ספר "אהל משה"
בחק ב' נקראו פני משה" ופג וזה לשונו: "אינו ידעתי לכיין האלון מרפא דצאו
לצבא"ג? אנראה דאויירו במרפא דפגא כ"ג קאמו סנהדרין
"אנפולו רבדין כדו לישאלו אמריהו" וזהו מרפא דצאו א"ג, למרפא
מזיו, לזו עיקר עבדא; ולזה אמר "רפואים באי יקאמו" ארמז כ"א
למורה המטרונימו: מטב תמזר לחיה ואז תמזר עבדא 13;
לפי זה אמר "רפואים באי יקאמו" דייקו בפגא, ואפלי דרעונם קנה
אף א"ג דמכיון לבזיה, ואכל לבן בלזיה עבא"ג. —

לפן (כתיבות בל ק"ג ז"ה) (לה)

או במוצא לא התבסס לפניו כי ימחו או לא תשאנו ואת בצדק ור"כ פסוק בקל מחלה
לא תשאנו אז סימן כד או. אם אהפך: היה פשוט מתשאנו ופלא חזינו היה חזק זליו
כאלו, ואם תשאנו מהר לקבל מחלה ואת במוצאי ור"כ אחרי אלך נמחו זונותנו
אז סימן טא או. "פניו כלפי צדק" כל מי אלך למ פניו לצדק כפי זמ, פי
כקל זמ או ודמ היה יקר בעיניו מבקבו, אז סימן טא או, אך אהפך אם פניו
כלפי כולו פילאו פהש וליו כזה זמ כל הנדלה מסביב, כך את הדברים אלך יבאו
או תמחה, אז סימן כד או. עניו כלפי מחלה "כל האל אלך עליו מראש עניו,
ופניו לאו חזקו בזה אלך אמרו זליו כי מני יהודה יצאו, ונפסק הדבר הלו התבאר
במקל מחלה והקנה מראש עניו קלמל למ אונתו וזמ, אז סימן טא או. אך
האל אלך ילפול עניו למטה קלמל מפי צדק אלך יאמרו להלפול בקלז באמרי
או: "בן אונת וילנת אמר", אהאלו הנה סימן כד או. פי זונתו לאו נכה אמר
כזה ולו יבא לבנו אלוך אלך כקל זמ או אונתו כאן היה בעינו אהאלו יאקד זכרו
לדך ונפיר את קנינו אכל נמדו בזואמתו כי עקלקלת הנה" -- זכ"ל. —

*** (הערה) , את בחולי מרים סימן ישה או אלו. החכמ הפילוסוף והרופא אהר"כ
בן ציון פפאל הכהן פריצי זא בספרו "פתח זינים" פירש שזמ הדבר האופן פילוס והעונן ד"ר
דכך פסק והרפואה וזל: "לאו בקד לצדק אולל אלהד נפלא וכן כל דבר קלן קליו אטרו
מטה חולי המרים, וזה ג"כ מפני לקלן למ צדקות אכמות זונת מתוודים בגופם, ומקלך זה זמ
אוודך זה קלך, ולקנים ודסקים בתורה, וילד אמרם הלו, כזה היליבה הזכורה בלו תלמה
אטרת הדבר והלל באימדות, מקלקלים הוצלו אהבאו ממני, וזה חולי מרים כאן זכ"ל. —
(המחבר)

לפי (מלתא דק"ק ע"ה) לרה"ק

*** (כח) כח. "את בדרה לכת סימן יפה" או. ראית לנפון, למלתא המאיימת
 בלתיים, ארביאו פה את תאכן הפסעו לנפון הכה המטיף ה' בר. עקיבאו האולאד רה
 דגלה קוראנים זה את אלו שר ומם ברכ אחד מגדולי הדור פראע אנכדניה מור"כ למחן
 קראונצון, אתי בלר קראונצון גילג הסוד אספר השם האון, לנפון אה זמנו ביום י"ג אולא
 לנה תר"כ, תאכן דברי הפסעו הביאו החכמ הסופר יהודה איב בן אלה סמאלאצקי
 ("בלח" טנה ראשונה חוברת ה' זב. 4-5-6) וזה לשונו בקיצור: "ש"ח המה הנכבד הזה
 נאל אצולו לרצון דברי חכמתו בכח קורא : את בדרה לכת סימן ט"ו, קוראנו לכת
 סימן רד"ו, בעמוד" סימן רד"ו, קוראנו יור"כ סימן ט"ו, פניו בלפי הלבנו סימן
 ט"ו, פניו בלפי הכותל סימן רד"ו. פניו בלפי מלה סימן ט"ו, פניו בלפי מטה
 סימן רד"ו. אום נלמם דין זה דברי חכמתו ז"ל נכאה כי בדברנים או כאלמאן כי הותבן
 אלה זה ידו מקרה אלה נקרה או ברצון המדעם, ידון אה אמאלאד אלדס ואחסד? לכן
 נכאה קאלו כי חכמתו ז"ל דברו דמלא ואלדע כדרכם מניד, אדבריהם נאמרון אפילו דרבינו
 ארשט מאלינו פל הימנים, אהאו אלה זמרו : "את בדרה לכת" רצה אור מילא או
 רצה בט"ו קימי חנו, אכן בדרה לכת אהחסד היו לפניו מניד אוי השלם הזה היו קימינו כחך
 לכת כמאר ר"ל מי לכת בדרה לכת יאפל בלכת (ע"ה) ופל מיליו היו
 אמין נכפה לחנו השלם המניד אהאו אום לבולו לכת זה סימן ט"ו, כי קוראנו יבאו
 זה לבכו ונקח חלק מלמם. אןק אום זה הפסק, אכן אכולו כן לנה ארדלף אחרי הבלו
 המלם הנה מלש דברו את קוראנו לכת כי ככ מליו כרסו ממילוי המלם אז סימן רד"ו
 "את בדרה ווס הכפאכית". זה מי אלה או קקל מלמ ואלו רדלף זמרו אום פגז כבבד אלה

אין (כתובות דף ק"ג ע"ב) ח"ה

ספר אנציקלופדי ד"ר: הכי לזל כח חיים בואר; אפלטון בחיים עליל כח בואר,

באופן כי יפאו בדיוניו גם לדבר, איפה קן בואר וכאלה החיים אפול ס

חי; אלקר החיים לנו סוד באוס אומג כא"ל החכם *Gaston de Saporte*

ד"ר *Revue des deux mondes* לנו 1872 -- ע"ב. —

(באחר)

לפי (כתובות דף ק"ג ו"ה) הר"ק

"את הדבר הזה" והוא מפני את עצמו אפוא היום הוציא ואם לבואו להר סימן יפה או
"את הארבע" אלה דברים אלו הם הפנין לעצמו בהטען למה בתחלה יאיו סימן ר"א,
כי הוא באו קודם היותו. "את הדיו" אלה הוא מפני את עצמו ליום הפסחים
ולאו היום אלא בו ילמדם בהוצאה היותו נדונית כדברי הרמב"ם ד"א אלה הוציא
היו הוצאה הנצחה כאלו יצא באדם את קונו באופיו והוא אוד רק לשמו
ולדבריו תואר נפשו, ופירש פירש את המורה כי האוסף בלשון פירושו ממש תלמיד
אשרו, ואם את הדיו בהוצאה הנצחת סימן ר"א. "את הארבע" אלה פירשו
כי אלו הם והלשם בהוצאה אוד סימן יפה או. "את בחולי מעים" היינו באופיו
הפורה אוד היותו נכחו אפי' נכחו יופסד והמתי' אפי' תפס אוד אפי' כח אוד
לפני את כי מתסורו אלה יחסר או אפי' להפנין או המין והוא את מחולי המעים
ומחוללת סימן יפה או. כי רובם לא צדיקים אפי' בחולי המעים כי לאו יקראו
מחלה ויהיו חיים אע"פ חיי סיפוק פת המוח ואפי' באשרה ילדו, ואפי' יאמר מיה
שבחה לאו איה פתחולתו וזאת היא חולי מעים כאלו אמרו אפי' אוד הוא או
ז"ל זה אפי' (ר"י בלתי) יהיו חלקי מן המעים בחולי מעים. —

(ע"פ רמב"ם אפי' מהר"ק כתב אשר מתענות ב')

לפן (כמלואו של י"ג) ליהק

בראש אור הכבוד הזה כל אחד באופן אמיתי ארסו, ארסו
כאומנו ליבנה הזולה צדקה בכל דבר האנו הן בניו אנו
כלפי קטנים לפני נוצרים בכל דבר בקומו, ארסו בני לאו
בר נאנו זה האנו האנו יתאם אומה בתק ביתו" . —

(ם דעת דברי חכמים "אור דבר זאב ו: אלו" 23 108)

לפן (כתובות ב' ס"ו ז"ל) למה

אח מאן חסר . ברבה פירושין נאמר אה האילנה הזאת זיין
בארבעים , אה בזוית למהלך החפץ יהא לך לשיינבדען ז"ל בספרו
"אלוי יהא לך" (לד ז"ל פסוק ב') אהלך כנה : אח אין אהלך אהצאיבו
"אני רביש" . ומה אה זה כהצדה למי וזה אהלך : אהצאת זה כהאור
האמת אהלך כהצאויני : אח מאן חסר (קני חסר) , כל זאב חסר
אין אהלך אהלך אהצאיבו יאני רביש . אהלך החפץ באכוס חסר
(אחיני צדקה) האו חסר אהלך ; אהלך אהלך אהלך חסר איני
חסר אה אהלך "ז"ל . —

(האמר)

הצדקה לבני אלה על ידק צדק יחזקאל סקו יא: "מקד אלהי".
(ע"כ ב"ה ב"ה אלהי סקו יא: "מקד אלהי" 119)

ע"פ (כתובות דף י"ג ע"א) (ל"ה)

* הדרה.

אם אמת הפיכול הזה הוא ענה ונחמד מאד, ולפיכך נראה להלן גם
 "אמת ויציב" כאלן החכם המורה הנ"ל, ובאמת כדון זה עיני הרב אהר"ר
 יצחק זאליהו אנדו ג"ל בספרו היקר "אלמוז באמונים" ד"ש; בכל זאת
 דבין הדבר צריך זיון, יא כי ביחולאמי מספר עבדה זרה פסק ג' אלמוז
 כפיכול כ"ל ג"ל למקד אלהי פיכול אלס בדיון לא הדס, כדון אומרו
 אלהי: אומרו אלהי ד' יהודה בר אישאלו ליהו נאלס בר לא הדס ומקד לפני הכה
 וכו'. ואלו ליהו מקד באשנת עם כאלו; כי זה אלן היחולאמי: "כד דמק
 רבי אלמוז בר דב יצחק, ומקדו ארכיוו בארכיוו דעלכאל, זמרון דהוב
 נסיה לאלברמו ועקס קאמי כ"יה. אבון רבנן מרנן ביה. אומרו אלן רבי
 דגירמו ארכיוו ליה, אמת אלהי סבא יבד מה דביב. כיון דדוק נחומת
 אולתמו מן אלמוז אפסקר בין דדסו אקלה, והוון תלת לעיון קליון אברקו:
 באלמוז, ה"א דאלהן סבא דעבדת ליה לאלברמו! וכו' ד"ש. הנה אפ"ה
 אלמוז, לפי הלבו אפכא לאלקן לו היה כק באלו ליהו מקד לפני הכה
 עם לאלברמו (הדס) ואלו באלו ליהו מקד באשנת עם כאלו! וכנה זה
 פלו כי היחולאמי אנו דגפוד את האפסקר "תלת" כ' דק, פי לאו אמר: דהו
 נסיה לאלברמו ועקס אלת קאמי כ"יה. כק דק הלבו הוא ליהו מקס (מקד)
 עם לאלברמו לפני הכה מ"ש ליהו דקן ואלו היה אלס אכדו!

(המחבר)

אין (פתקאות ב"ג י"ג ד"א) לרהב

אמרו זלנו ז"ל יבואה בר אנאנוי לפיה נאלך בה לא הבס אמרקה לפני
הפלה ואמר: "כמה נאה וחסידה!" רב למאול בר רב יצחק אמרקה אמרת
אמר ר' זירא: "קאו מפסיקין סבא!"

דין פירוש רש"י אמרת, אלך בבין זכך אמר ומקבל אמר. קאו מפסיקין סבא,
למאול בפלה מאידי חפאים ונאפג קלוי כולו גרצמו, דכל. ובאמר אין המור:
אמרקה אמרת סבאול הפירוש הזה, גם המור: קאו מפסיקין סבא זלנו לפי
הפירוש אל רש"י הן, כמאמר לכל מדון בדיון הבק הוטב, גם קלה לפירוש
מה כזה אכנאמו כזה בלם סבא, אבל לפי דעה פירוש הנפון הוא,
לר' למאול בר יצחק היה זקן ומל כח ופירוש רבה אמרקה לפני הפלה הוצרך
למלצר דם רגלו, מקל ומטה, וזה הוא הפירוש אמרקה אתלת כמו למלצר
המליצה הזאת אמר פהייה במספר לגר (ק"ג ד"א) מניא רבי נאסי בן קסמא
אמר: סבא רבי מתלת הפירוש רש"י טובים ב' הביאים לא ימי בחרות מלך
לא זקנה, לפיכך מלצר דם רגלו, ואמר ר' זירא: קאו מפסיקין סבא, כלומר
לפניו מקיים אומנו בזה לפלו סבא ומל כח ופירוש זלנו מלם חבוקה במלכה
למא חתן ופלה יתאר לזכות כמו אמרקה אתלת, ואינו זלנו מאני כח אלאומים

אומנו, מתבארים אומנו בהמלכה הזאת! וזה לדעת אמר וליב. *

אמר יצחק רבי יאנאולסקי

(בית "אולבר הספרות" לפר המלכה רב 119)

119 סיני

לפן (מטבח של ט"ז ע"ה) ח"ה

פי אמתו רב דינאי אור: הכי אלכו קמי כחמו במערכות: "או סוף
ואו לבק ואו פירכוס ויעלה מן."

"ואו פירכוס" פירכוס קודמת ליד ע"ה. ואולי פירכוס פי לבנות
ליר ע"ה באותו (ב"א ע"ה) אין מפרכסין לא את האדם אלא פירכוס
באדם אלו היו כי הוא דההלוו עבדו סבאו באוגל לבניה אמירה
ובקניה אלו ע"ה. אכן יש לפרש גם באינפה רבתי בפסוק פ"ה אן ואו
עבר הבאם רגיו והיו בני האדעה מפרכסין בדמ אלנוו אלו ע"ה. באור
לפדו את לידות האלמהם בדמ אלנוו האלק אהראות את חובתם אלנו
ללמתי ע"ה לרעה את אלנוו והכדמ עד לבחלו את דמ אלנוו לפדוה
לדמ בדני אהראות ע"ה אלא את גליל נלמון יד אלנוו.

יחנה מפל באלה חיים באבאלווסקי

(פ"פ"ה אהמע"ה ליר ליל ע"ה 20 א)

לילה

(נצרכים בל אט"ה)

לפן

ר' יהודה כב' אציל אבי אצילאן לקול גולבא אר כחמיה אמר:
"גולבא אמרבה למבדח את בחייה". ר' שמעון לקול צינוא אמר
אמר: "גולבא אמרבה למבדח את בחייה".

בבבויבס אלה אלקנים י"ג מה לבב רבב רמאון רחבס ר"ר לזב
ו. אילא "לא בספכו היקר" דער דברי תבאוס" (רב אט) אר דכלתס ר"ר
"אמאן יברכך ד' אלהיך" יפול יהו ואלב אבאל ר"ר "בכל אילא יבק יולב
תאלה" ו"ל קיעלר נאך: "רמאוכר הודבס רבבאן ברלס האו ליהיה

במה באינה עם אבראנו מה האו באנו אטפינד אדור ברלח צרנו כן
נחן אר אצס האלר האו אצס ליהיה בארנו אר יבו צבארט ליהיה
יכול אדור ברלח צרנו ואלו ליהיה רליו ברבא אחרים. אמ האצס האו
בארנו אורב רבי האו עם נאך, אנהאן האו אלפינד, אפני כל
אלפינד יכרז ברק, אלו כן אמ האו אוננו אבב אבראנו אז רבי האו
אקבל, אר אקבל האו רימה דולח אבראליס רבאס --- אינה אגור חפנו
גולבא אמרבה למבדח את בחייה, הינו אמבדח אולא זכני לאלו רכיה
בבמונר בארנו אנהאן ואלו בבמונר אקבל, ע"ל ע"ש בארנוכר. —

לפי (נדרים דף א"ו) לילה

(אמר רב ירמיה אמר לר' אבהו) [אמר רב:] כל המבקר את החולה נצלו מפני
 לא גיפת למאור: (גמ' א"ו) אלשי אשכח או כל ביום רצה ימשה ה' "אזן פל"
 אלא חולה למאור: (למה א"ו) משה יבשתי "אין מי מרפין קראו (מחול"ה ע"י):
 "מבד אתה ככה כל הן המוק"; "אזן רצה" אלא גיפת למאור (מחול"ה ע"י): פל
 פל ה' אמתה למי רעד אדם רצה. אדם קברו מה לברו? מה לברו?!"
 כבאמריון נצלו מפני לא גיפת? אלא מה לברו בדואר הדב? (גמ' א"ו)
 ה' למשהו אמתה יאולד ביהו"ו וזו המנה קנול אולדו": ה' למשהו אמתה רצה
 אמתה מן המסוכים, ויאולד ביהו"ו ליהו"ו הכל מבקשים אמת, וזו המנה קנול
 אולדו ליעצמו או רצם כנצמן לרפואהו מלכרותו וזו יעצמו או רצם כנצמן
 למתן אמתה —

"מה למאור ר' ירמיה למהמבקר את החולה נצלו מפני לא גיפת" הוא פולסופי:
 לפי שזמן רק דבר נצלו מפני נאמר אמר למתן או אמתה חסד אמר מי למתן
 בדעת כל החולה. וזו זה ביהו"ו נכון למהמבקר את החולה. אמתה הייסורין לבשמן זמן נכנסים
 כל בחמת וקפד כל הפדים שהיוו לחד יברו אמה נאמר אמתה רצה. והמבקר ברזול
 סיבות חולי החולה מתחיל מן הפנים, ומפני שהיו כל חסד הכל מבקשין אמת.
 ומצדדים או רצם לרפואהו אמר הזו חולי חולה כנצד אמה, ונקראו חסד המרפואהו אמתה
 למהמבקר לברפואהו חסד או למחלה החולה."

(פירוש דרשות מהחכם הפילוסוף אריסטו בן ינון בשל הפסוק)

* (הנה) המעורר זה רצה חסד המבקר ר' יתק כמפניו כל אזה לפלן: אמרה הלמה
 מלך רצה חסד חסד לברו קמלס הדב? אנראה אי בחר כי חמ, יבר רצה"
 פל: "ראו רצה" אמת (פ"ה ע"ה): המבקה את סכר מפני, רח רצה" ע"ה. אמתה הרצה:
 רח רצה קרואו מני החולין הנקרוין כרצהו "מקראו" (מחול"ה כולל, אמתה חסד, שרידן, אמת
 הנקראו חסד חולי חולה) ע"ה. אמתה חסד כנצד אמה, כי בדקרו את החולה וקברו אל לב
 דברים טובים נחמנים הוא מסר חסדו יען ונצמן רח. ע"ה —

לען (פרינס ג' ה') לרהב

אמר ד' זכרון אמר רב: מנין להקב"ה דן את החולה? לזו אמר:
"ה' יסדענו על צדק דאן כל מלכו הפכת בחינו" (תהלים מ"א).

רזאנת אנפון אהביו כיון מה לפתה הרב הפגיון מהרה יהלע
יאסף פרינו על רב ומה דקק קריוק וזה אלנו: "כבר כרתנו באקמ
זמר כי תאמר "הקב"ה" הוא טרוי זול הכח הזולה הי מחיה אהבה
זאת כל הבריות והמלאו זאת כל חלקי השבד וזה תקרינו יפי
מכאן הזאת "מלאו כל זמיון", ומה לקרינו הפילוסופים האכחילים
"שבד" יקרינו המאמנים הקב"ה לומר הכוח הזולה הלוקן זמנו
למה חייט בפלגיה השבד פנלמה הזולה הנאמת בחמה אקנה
חייט זמנה, וזה אמרם על "מנין להקב"ה דן את החולה" הוא ד' ז'
זולתו זמנה על להלם בכח השבד להמחה אחמה הגדול
זנה זאת החולה וכן מבאיר בחמה השבד, וכן אמרם על: "עד
זלכים לעד הקב"ה יולב ומלכה פיון להיעד לזלכים לעד ולאו עליו זלכה
זומר הקב"ה מלך עצמותו" על השבד בכח זלכו יולב בקרבן אולב
הזלם יפסק בחזקה ויבול זאת תפקידו, ובהמשך אמנו יברסו כמות קליה פנאע.
אכו" זכ"ל.

(ע"י אגלי ס"ל ע"ב 56 מאמר רזאלון פירק ה')

לפן (נצרים של אב"ד י"ו) להרב

סאור רב יהודה סאור רב: קלעה למאר או הקב"ה איברהם אבינו:
"התהלך לפני אביה תמים" (בראשית י"ג א) אחרת רצה, סאור: למא
יש בו דבר מעולה, כיון למאר או: "אמתה ברית ביני וביןך" (שם)
נתקרה צדו. -

"הארכילים שלטו ושלטו את האומר הנה זה היא האמת וזה היא
האמת שלטו אברהם אבינו ד"ה באמר אמתה ברית ביני וביןך ארציבת
הקצות, זה מצוה בדברים אלה להסיר פחדו וארכו למא יש בו דבר מעולה ופ
דבריהם יעצם עין איהם. ואני אארכו למאר פלש וקל. והוא כי היתא
תמים יש לו שני מושגים מסרי ומארי, א) נאמר אז דרך המסרי, אז
תאמת הפעולת אוכל הפנפגה, אז עלית לדרך ומלדיים ואת דרך ה', כמו
לדרך תמים היה בדורותו (בראשית א' ט), ועדק אול תם ולב אהלים (שם כ"ב
כ"ג), תמים תהיה עם ה' אלהיך (דברים י"ח י"ג) והנה כמלה. ב) נאמר
אז דרך המארי, אז למאר אינה גוף ואמר למינן בא מאם ומחסר אקר, כמו
צבר תמים יקריבנו (ויקרא א' ג), פה בן דק תמים (שם ד' ג). אחר
ישו כנה גלש המאר לפנינו, כלומר הקב"ה איברהם אבינו התהלך לפני
אביה תמים, היה אפל אלה לבנה מאת תמים באובן המסרי והגויור אז
עלית לדרך ומלדיים ומאן אנה כי צד הנה אלו ישו צד יד חלבתו קלצבו
ונאצונו בו צד אמת ופלשם, מפנים אול הדברים הפי אברהם שלטו למתת

גפן (נצרים בק"א"ה ד"ו) לרה"ק

רעדה ואמר למנו נמצאו בי פבר מגונה אויבני מלך לבניק יא לב פלאמות,
אבל כיון למור או הקב"ה מסוף דבריו אומנה ברמי ביני וביןק לבינו
מצות מנה, אובן אמרד כי מה למור או הקב"ה ברזול דבריו היה תמיס
פכונה במועץ הממרי ליניה תמיס בעלפו ואני ברא ממי כי פדחה נחלה
או למס, ד"ב נתקחה דעה כי זה אינו מלכ בחינה וילכני לבו,
כי מה דול נמצאו בו אמ פק ילכו וילכו אוינו אלס בבר, והמומכ פלס ומבאוב."

נפתי מלכני לאויתן

(ס' כנסת לכתוב לנה אר, ביה"א"ה לב 904)

לפי (נדרים דף א"ו) לכה

(א) באור אושפי ק"ר

אור ל' יומין: ברכות און אבקריין אומא און אצפריין למא.

כמה פירוט: בחולה במחלה הציאה האתבקר והחולה

יבואה בת אשנות האורפיות, ולכן אין אצפריין למא, לפי ללא חס צד

באב דצ"ו.

(ס' מאצואה הגדולה - מאצואה ה' יומין - צב ס' זאת היה ד' חוסק יצחק קר"ל)

לפון (נדבנים בק"מ...) לרה

ב) באור מצד הפגיוני זכור

אמר ל' יוחנן: ברצם אין מקרין זולתו ואזן מזכירין לאו.

ביאנו אין מזכירין אין ברב חולי הנקרא *Dysentery* שבו שלול
 צורה אדם הוא מולי הטחורים ואסביקור הפסן וזה גם חולי אחר אשר קא רצם
 באו מולי הפסן כמו מהכבד ומלינו הפכסלמו ואסביקוריהם ארצם באו כמו מרמן
 נאבד זהחולי האו מלי סכנה ולכן און לבק חולה כזה למעיד עד לרזי אור
 והאו חולי המרדק והולק מזה לזה ולאו ברצם אמר שבאו כצוני לומר קור
 מלי רצם מפני לבו מקח רצם אמרה אבין הרופאים נקרו ג"כ *Emorragia*
intestinale כידוד והאו החולי לבקרו מלי חולי באומה זה לרצמה כחק
 במהרה רופאים אבהקים לבנסיונם הפכו החולי ושבאו בכל צבאו וכל
 מקרו. א"ל לאון להצננה לאו האו לאו אפנייה הלואיזם מפני לחולי כזה
 באו כמנה אולי הולק סבוב סבוב אמלמה אמלמה אמורה לקוח ולכן
 אמרו בתפלה הרבונה לאו להצננה לפי לבשר המנה הפכה האו היא
 לבסוגור לקבא בארס האליזה כמה חוליונם כמו לבבאו זה זה בקרס הרופאים
 Frank, Cera, Borsieri אחרים ירד.

("פיה זניק" (חלק חמישי) מזה הרופאים החכם והפילוסוף ברצון רחוק
 פנהו פריצ' י"ז)

אין (נבונים בעל א"ה ע"ה) לילה

אמר בני יוחנן: בתורה היה עשה אמר משה ושלמה עש לניחא
לו במעב למומר (שמו א"ה): "ויחן זול משה ככחולו לבאר זולו בהר סיני
לני לוחות העצות כמבנים ביוצבד ואלהים".

כאמר: האלה אלהי הו כמבט העולם בתוך ללו במצות
למורה נבדלת בהן, ואז היה צריך לומר זול פרייה.

(ע' מאבות הגאונים - מאבות ר' יוחנן - מהרה ר' חיים יצחק ברין צב 45)

ל"ט (נדרים דף א"ט, ע"ה) לילה

בביתנו דרבי יהודה נפקת נקטת אמרו עבדת גאמא דחושבין
כב נפקו אלקא מכסיו ביה, אבא נפק רבי יהודה לצוויי הוה מכסי ועלוי;
אבא מכסי ביה הוה מקבוק: הרוק לשתני אמר. עמנו רבא גזר רבא אמר
בן גמולו תנחמו, רבי יהודה אזו אמרו רבי תנחמו; אמרו איה: לא אמת איה
כסונו; גזר איה גאמא ואזו קבא; דאי ציפתו, אמר אזו אלמחו: חגי אמר
אנפא! אפא אזו נחמו אי דאומפני בהמוני גאמא! —

"בביתנו דרבי יהודה נפקת נקטת אמרו" (פ"ה: נחמו אלקא וקורה צמח) "דקדק גאמא
דחושבא" (פ"ה: גמלה מנו סרבא טאב, וכן פנה ר"ן). אפ"ו, דאמנו רבא גזר רבא תנחמו, רבי
יהודה אזו אמרו רבי תנחמו אמר איה (א"ה) (א"ה יהודה) כסונו גזר איה גאמא
ואזו קבא, דאי ציפתו אמר איה אלמחו חגי אמר אנפא (פ"ה: הפגיה המצולת למה נולד איה
אמר אהלא דמזל אביה כמה כמה דולד יז או לנחמה או נס ונחמו כל אמת מקום דהקום -
ז"ל - וכן פנה ר"ן). אפ"ו, איה כמה להפגיה המצולת אסוק איה צמח אזו הפג ליראה
הלא אמ אמר) איה אזו נחמו אי דאומפני בהמוני גאמא! —

אמ פגאמא דחושבא למה א"ה יהודה היה (כפ"ה אה"ן) סרבא טאב
אחלה, מדוד אמרו א"ה איה א"ה יהודה כסונו, אלא פי דאזו אלו גאמא איה?
— אמר אמר "דחושבא" פירושו דחושבא צמח אזו איה חנני, כאלמך קבא גזר אפ"ו
לכאמרו אוקאמ רב דחושבא צמח אזו איה חנני, אכן אזו רבא ר' יהודה איה גאמא גזר
כמה רבי תנחמו זולד אמ היו חוספום כל אנלי דער, כי אז היה איה או אהרמא.
אכשילת רבא אמרן בן גמולו רבי יהודה גאמא ניה איה אזו רבא אקבא במתה, פ"ה איה
אחנה ממוח הנה דא רבא איה גאמא ניה. אכן הפגיה איה צמח אפני השלח איה
וחלה להמוני גלילי ואלאן אמר רבא אקבא מתה מ"ה, והפגיה המצולת למה איה
אמר אהלא חגי אמר אנפא! כאלמך כמה מה ליל אי, למון אזו פא מוואה דמיה, כי
גמ איהנה אן אי כר רב המצולת הדיא, איה רבא איהן כי אמר עני, איה אזו נחמו אי

לשון (נדרים בא"ש ז"ה) לילה

באוהבני בדין זמון, ואזיזת זוני כרצו לקבל תלמידי לזון אהבה נפנה בהלכה
זמון יפה ונאה. (א"ש פירוש זה, זון זכיק אדוק ואמר למעלה נסים היה כיון
ולסוף ר' יהודה זרעו ז' נס למעלה אהלנו מה המעלה אהר, כי זון זרעו ק"ה
נסיון אל זמן ואזון זרעו פשוט בזמן זה. —

(אברהם הכותב עניונו אופי לזון באוהבני קהל"ר ז"ה במעלה)

לשון (נצרים על זיו) לילה

מרכיו אליה" פירש תפוח נחלה זבוננו זלנו (בלשון חנות זה) - פירש הזבוננו
אבל פני אפניו קולנו אפנינו בידם חנות (לשון "ט", "ט", "א" ו"א" ו"א" בכוה מקלות);
אפניו גם רבו עקידו יפה נחלה אפניו ולר אליהם בפתרון מזה את הפנות להפניו
או - אפניו או כן ביד תפוח, זל ביד חנופה, אלהו דפניו את הפנות להפניו או
היד הזרבה בנצרים לתן אפם -

(זוג הכה המכא יחילו מוט אוקלובולסקי ב"האר" לנה ראלנה)

לפי (סוטה דף ע"ג א) למה

אמרי (מ"ו): "ואולם איש נפש יקרה מצוה?"

אמר ר' חיי בר אבא אמר ר' יוחנן: כל מופת ליל בא גמר היום

לסוף נפלא באות איש למוצה: "ואולם איש נפש יקרה מצוה"

(א) באור אשכול הגאון ק"כ

"כל ליל בא גמר" אמר ר' יוחנן, זקן בהיותו אומר יתרון

חומרי אור נפשי, תלמודו אהבתו לצדקותו להקל בקבלת מצוה, ומה

לחלוק את כל מופת גורמא לזמן אופים, ולא יפלא אמרו לחלוק את אלה

מצוה לפניה כשימנה גילו יצרו, והאמין אלה יחלוק את המורה זה

לפניה, לא ברובן אמרם בקרב עם היום.

(ס' תולדות הגדולים" - תולדות ר' יוחנן - ע"ב 36 אמר הרב ר' חיים יצחק בר"ל)

להרב

(סאטמאר רב זצ"ל)

לפי

ב) באור פניאסופי אודם זרחק

אמר ר' חיינו בר זבאן ואמר ר' יוחנן: כל זבאן ליל בא גסור הרח

לפולף נכסל באולת אויל.

לה החפם דבר נכונה דפי פניאסופי. בבאו אל הפנייה זום

ומדברת היו זמר הבונה מוצינים זליו לם רע אכדו נוקב אוף

אם נולדו אורה אפ לכן זום לזו נלמה, זבאן בבאו אל אולת אויל זון לו

להצטד עם זום היו ממדברת אכן גסור רחל נלמה כבדאלוף. לזא

זבאן העם רחל זום בזו אל אולת אויל זבאן זליו גדולה דא זבאן

לפי דיק הלקר בהיות גלבר זבאן בלב הזונה אל זבאן בולה, זום

באו אל הפנייה זון זו להמקרה זליו לפי ללמו נלמה זבאן, זון לפנייה

זבאן לזבאן לום זבאן, זבאן זון לו גבולה אל אויל זמר כזוהו להמקרה

זליו. —

(ע"פ דברי חזו"ן (חלק חמישי) זמר הרציו החפם והפניאסופי בן ציון רבני הכהן פריזי ז"ל)

לפן (סוטה דף י"ז ע"א) לרהב

אמר ר' יוחנן: שאלו דין את ולרזול כזבובים לבטוח לזוהר

(בראשית א"ט) "דין יבין זאו כזבוב"

כאמר: בכה הלופט לבטול; אזרחי לחוקי התורה היו

אזרחים או, וחשב אומר בן שלמה קוי זולם (קבוצה רבה פ"ו)

(ס' מאצות פגדאויס" - מאצות ר' יוחנן - פד 57 מאה הרב ר' חיים יצחק בר"ל)

לפן (סוטה ב' ט' ד"ה) חרבה

משנה. אבאלים נמארה בלחור אפויכ נמלה בלחור וכו'.

... "אבאל בלחור: לחור (למחור ב' י"א): "אוקראו אבאלים

לפני עבדי דוד וזבאלים רוכב על הפרה נחת לאלק הזוהר הקדושה

איתחזק כאלו באולה", לכן ספספסו בלחור אפסקיה, חנוו עבדי ילמחור,

בזוהר לצהר כזה גוהנאם לנבקה מתחור, כאמר יכול היה זבאלים אפנצ

אן המורה המלכה ולחור עבד עלי זבאלים או היה חותק זור הלחור קסטן

אלר ביבא, אולם אבאל לאו עלה כן? מפני לברו היה או זבאלים לטור

מחור מחיו מפני המורה לקנה כל רמ"ח זבאלים ולטה עיבון, אפוקהנאם

זמ יסוריו הנוראים נעלה אפניו, לפיכך בלחור גוהנאם לנבקה או מתחור

ונאח למי נחת או יראה עבד בלחור, מפני למחור לאו מחור וקני

אקנע כ' ימי חיו, אכן התנוול מהם אוו היה כדיוו קסטנו אפנאם" —

(ע"א רמ"ל" ארבה ע' למחור ב' זבאלים למחור זצ"ל הורוון

מחור ע' רמ"ל הלב ומלחור הלכ"ל" צ"ב 41)

לפי (סוטה ב' ז"ו) למה

ארכזום יום קאם יצורה הווא ביה קא יוציאה וזוהרה ביה פאון

אפאון וכו'.

"אמה גבה נקט דא לטא אביה" ביה פאון "אבי הגבר נקט דא

לוא"אפאון" ואו אור בלה "פאון" פאון "און ביה פאון אבן פאון?"

אק הטרא בבנקיה הדיקר אהקפיה דא אשפחה זוט הינו אשפחה פאון,

אבי הגבר הדיקר אהקפיה איו בצרא זוט הווא זול פאון זוט זוט, ואכן

אבי זוהרה נקט דא לטא אביה, אבי נקט דא לטא אבא"ן."

(ע"אקאי ללעני" מוה הרב החת"ם אבן א"ה דצריינד פאק הווא תלמידו א

הרב פאון הוואק חסידו אפריליו א"ה אלה צבו אסוולרוון זא"ה)

לפון (סוטה דף ג' ע"ג) לילה

אמר רב חסדאי: זנותו ביהוה ופקריו לאלהאי, ואמר רב חסדאי:
מקבלי ביהוה ופקריו לאלהאי. אידי אנובי באותהו אבא קרבני
איך אן בה.

"אבא קרבני איך אן בה." דפינא כי למית זולת הבור או
יהסון בקרב ובאופן נאכו מאד כמו באותהו, ולית אן האקאסמא כי
פכס וגם הזנות מאיכא יתיר באותהו מקבירא. און מעלה ארוח
האלה ואו מאכא רבליס אמר ארסן אכסיה ואו כן האויל, גם קרנא מעלה
נפאר. וע"ז הזנות האו זילה לעזרה אסורה אצלה, ואו בהעבך; אבא
הנה נאכא גם באשפטי הדמים. ותולה אבאיה חז הדמ כי קרבני
איך אן בה כאל, האו גם האו נקבא באותהו, באלא קלא אבאנו" ---

פ"ג

(האסרה אבאיה" - האמיר"א לני חזר זילה 8 מ
אמר "בא"י פ"ג ע"ג.)

לפן (סוסה בל ה' ע"ו) חכה

אמר ר' חייא בר אבא אמר רב: תמנין חכמי צרינק ליהו בו אחיה
משאונה בלמנייה. אמר רב הונן בריה דרב יהושע אדעברה ליה
כסאוסאן אלתרמו.

ה' ר"ל:

"אחיה משאונה בלמנייה". משקל קטן הוא והנין אפילו כלאמר צרינק
ליהו בו אדע גאולה לאו יהו קלי כאל אסתולין בו והיו דבריו מתקבלין
איהם בא כחם. "אדעברה ליה כסאוסאן אלתרמו". גסות אדע
נזה והלמנייה לו אר"ה אדעברמו פסאוסאן האדעברת אלתרמו. ז"ל.

אמר החכם, אלתרמו האדעניס הילכין, כמות אסוף אפה אפיו
פה גמ מה לכתב על אמר ליה, הדר החכם יחיוע אפול בר' חייס אדאלאדאולוסקי
בהצרכה "האגיד" (לנה י"ב 23 מ) אזה אלנו:

"הפניציאלאטיס (בדלי אגאב טבדי הפמחיס) אומריס לקהרה
פמחיס נאפיו אדע צדיותתם קרצוס אלניס אפראיק צי"ב אזה הפבאבוס
אכאליס אהקבחים אלר יגלו אר"ב אחיק הדרד, ואלו הקרצוס האלה
היו הפמחיס והדרד מקאלקוס אלתרמוס א יבס, אהקרצוס פמגן אחסה
א הפמחיס, אטבדס לאמר אגמכ בוללו אדיכור הדרד אוד אפליס הקרצוס
אצמס, אמחר לאון בהס אב צורק אטבדס. אר"ב אולי כולנה ר' הונן
לתרמו לו יארניק זמן הרה בגולה אלו יתניק בגסות הרוח האדעה רק

לפן (סדרה ג' ה' ע"ו) (לה)

אשר פהבנו והצורק אדטור כמד תחתו, לאו יהיו קוי הכאל אסתולין בו,
ולקבלו דבריו דיהם בא כחם, ועט זה אלו אגון ארבה זולו כאל
הסאוסו לעמד בראש העלות רק זמן קצר, היינו רק אלק עם
הצורק אבן ולחיות על הצד לאו יקולקו על העקבות וכדומה, לעת
הסאוסו אולם אפי' ירצו לעמוד על העלות ולקבלו, ואחר כיכור הצד
כבריו לאו יאפו להתקלקל עלו על יצם, אוד הסאוסו יאפו ונלכר מאונו. ע"כ.

(המחקר)

לפני (סוטה דף ט"ז) לילה

"אפואו" - זמר ה' יצחק דבי רבי זאנו: מאד להיות
כוח הקבל מקבלת לפניו כאלו סתם הכיו "אפואו"
וכתב דתם (למה כ"ח) "פואו" זהב וראו".

לפניו כונה מילת ה"ל להיות רוח הקבל מקבלת
לפניו כאלו "ראות לכוון להקו"ו פה קי"ל רבני הרב החכם
א. יוסף גאטאוון בספר "ילדות בארצות" (פסק ה' דרו"ל הצמחים
עם ה'בא"ר) וז"ל למי "..." בלאו האומתי קראו חז"ל לזה הפס
האנוני בק"ב ילדות "לאלון". האנוני וז"ל להיות לאלו בולטות
ומולידו. יקבל היה באר כח"י מנחה, או ביבא היה טאב,
אבל מאד אמת היה דבר הזה, כי "אמת" רוח ה' אפואו"
זמר ה' יצחק דבי רבי זאנו מאד להיות לסיני מקבלת לפניו
כאלו. זה רוח ממאוס, רוח קבל למי בו וז"ל היה מאד
לצדקה ואצלה, אשכח להמה לפניו, לסיני מקבלת לפניו
כאלו ולאו נתיב דאוי או". ז"ל ז"ל בארמית. —

(המורה)

לפי (סוטה ב"י ד"ה) להב

לדעתם בלתי אהבה צדו מהנין? אבל באמת פשוט לבטל אהבה להב, לאף
לפני פסוקים למנוה הניו הרה, דב"ז צדון היה מעד זה לדיעה בולט לבק, יא
כי היא הפלגתו בה, גרמה לצדוק גדול ונבדד כאלו אמת לאו אלהיה, וחלה
את עם קדש אד"כ יש לה גולש אמת, כי אהיה היא מחלה באש מלך, ולכן היה קדש
ליהודה לאו יורה זה ואז נחזק ממשלו אלך חרף אלה, דב"ז המהרר יהודה
כארי אפל אמת יצרו אלך הסמו לאו יורה אדמה אהבה, זהו אמת חסוקה גדולה
עד אהב, אנה למארו חז"ל (סוטה י:): הניו מוציא אמתר למצדו סימניה הא
סמאל וכתקן האו גרמיואל אקרבן; ר"ל כי סמאל והוא הסמאל דעניו אפלא
המלואה מואהבת צדו האו אצל יהודה והסמאל לאו אהבה,*) כי היא חובה לדיעה,
אבל גרמיואל האו אקרבן כי יהודה המהרר בגללה פסוקה לאו אקרבן אהבה. עכ"ל. —

*) הורה. אפ"ז טווח המליצה: האו סמאל וכתקן אב"ל, אט"ל ר"ל אהואת נכתקן אנצואו אהנה
הסמנים האולן פלאו וכן גרמיואל הביטח דהרה, כמאונת האן האומדנע דהמנין
המתענימ א נפאלת; וכן הפונע הניו: למדע הכח הרד לדיבר האדמ, האפונה
דבוק גליצה האט סמאל, היה מהכחולו לכתקן יהודה הסמנים לאו יורה זה;
אבל מלך הכח האד לדיבר, החפץ דהפלת הצדענים, המכונה דדוק מליצה אט
גרמיואל, המהרר יהודה א הכח הרד, הפסאמ אמת דעני הפלא לאו אהואת נכחה
אקרה אמת הסמנים אהבה. —

עין (סוסה ב' י"ג י"ד) למה

פייסקו יוסף זכה לקבוצה את אביו וכו'. אמר לנו מתיקרו בכתוב
 (בראשית נ'): "ונח יוסף לקבוצה את אביו ויגלו וזוהי כל עבוד פרידה וכו' והבן
 "וכל בור יוסף ואחיו ובור אביו", אמר לנו אהסוף בכתוב (שם): "וילב
 יוסף מצרעה הוא ואחיו" והבן "וכל הצוללים זוהי לקבוצה את אביו?"
 אמר ר' יוחנן: בתורה עד לאו ראוו בקבוצה לא ילחמו או נפאו בהם
 כבא, ויהסוף לראו בקבוצה נפאו בהן כבא, בכתוב (שם): "ויבאו עד
 גרן האטב" וכו' גרן יש או לאטב? אמר ר' זבדו: אמר. להקפוחו כתיב
 לאורו לא יצק טימן זה לאקיפין או אטב, לבאו (שם) בני זלו
 ובני ילמחור ובני קטורה. מן כולם לאחמה בזו כיון לבאו כתיב
 לא יוסף ללמי בזרנו לא יצק נטלו כולם כתיבה ואלאום בזרנו לא
 יצק. מן או כתיב נטלו בזרנו לא יצק.

"כאמר: מפעם לא שנוי ילחור למה זור זמן לבוג ולחרה,
 לא בהגון יסודו, אך במעשים קבאום, ומתעדים ע"י טבד האינסטינקט;
 לא החקוי, ולכן לאו יתפאו זור ילחור בקבוצה, עד ליחיו זולתם בקבוצה
 עד זרעם".

(ע' תלמוד הגדולים - תלמוד ירושלמי - ע"ב 78 אמר ר' חייא בר אבא בר רב הונא)

לשון (סוגיה ב' י"ג י"ד) להב

האוק במו יזל למה? כי אם לאו כמו למה, אנה אופלמו יסבא דא? והבן אלא
או למה לא זיל זולקיס, פיגט בזבזו חוסי, אבנא זמבז זיל זולקיס; אפא זקא
לבר יסבז הדבאר פא: אים אדבר, המה לאו באו בגדה זרומים, אהבבן זיל
זומה נלמה? אפא חלילה, למה לאו פים, למה יסבז המים, אומר א:
כאמא אמא מלה? ה"ל אם כזה המים זולט לא מלה, למה אומר אפא אה
המים, כפרק ב אדם? אומר א פים: איום לפדבזר את זכא, ונדבב
אפא לא מלה סאק, זז לזו זומבז דא זמלם; פאמא: למה היה א זבז לז
זכא אחר זיל אים הפלמיס, פי סא נלה זבז אהבב בלי זולט זוממא;
אז הלך אפא פים, למה יסבז הדבר, פי אולי אים פים יסבז דב זק, ונדבב
הסופכו לא מלה, אק יסבז הדבר למה זמלם איה פא? אולי זבז הלך
אז למה? אומר א פים: אלקים הבין דברו אלק אקא א, אאז היה בלמים
אז לא אפא זיל לא למה, אפא חלק הדברי למה בן, נלה זבז זמלמא, זז למה
זבבבן זמלמו אפא פים, ולמו זמלמא חלקו. אהבן איה! —

(ספ"ה פברית"א תורה אהאון ז' זבז קאולאר זא)

אין (סוף דף י"ג ז"ל) לילה

תקנו רבי אליעזר הגדול אומר שנים זלתי את כל שנים זלתי
את פנקז אחרי ילדתי היה בת קול אשמיץ ואומר: ואת אלה
סגרו רבו בילדתי. ואל זואריוס לנו את אלה. כחב הפכו
ונתן שמי אלה, וכתב התם ויהי שמי ה' זורבדוס נאס
זורבדוס אלה, מה אלהן אלה, ואל כהן אלה ואלה.

הנה לא פיאה את כל זבסי, הלא הוהא את אלה אלק ואלה
הוא; ואלו כפלה את האוני יפקד את האון גויס. את אלה בזה
זאריה מתעלה אלה חק, וזוט הבנים תלה קבוא; וזוט זבה
אלמה הוא גם אשפחה מליו אלו וכו' וקונה זלק וזכה יוצר לבנו
ונתנו הפקנים הנצדנים את שחן זבהם. וזוט היה זבסי בתור
האשה אלה האק בזוהר אלה וצדק וידין לאוונה גברו בזוף, גם
קרביו ידיו וזוהר וזוהר את אלה זבסי גברו ונבדד הנה, ואל
האק את האלם נזר תפורה את זכר ויכיון. זאניס הכחוקים זלה
זון לאו קרה לזר עם הנצד, ובאצדנות הזוהבה זארינו לא יאלכו,
זוק אשמיץ זאניס בזוהר נפליס, ואלקו יליו צדקה וזדקת לבה מן הלכונים
ובנצדונים זוק אשמיץ זאניס זוי, זבה אקבס כל ירחל זאה את הוה
הזבסי הנה טעם אמתאית בזור את - ואל כהן אלה חוק אפלוות.

לפן (סוסה של י"ג ז"ה) לרה

והזכיר להם למה דבר ומכאן עליו בנפיה - מאד אולי זה יבין כאלו
להם אולי זה, וכל מה אומרת נחן ביצת; אדו הפניד להם נורה בהק
אומרת שהורה בינה אומד קונה לאני אונף, ואיננו אולי דבר אלו מלח ד'
מאמה הנאמה זה חוקים קיימים אולפטיים צדיקים כמבנים בזלצה אלקים
מרות זה האומרת, היקרים גזה אפיז רב, וכל לבנות התבא אלו יללו בהם
אלו ידעו אלו סוף! הפכידה אמוק גזה בכעל רעד אפוד חדרה
דמוק דמוק בזה עם חבם ונבון, ואלו היה עם אומד אולי חן הצלח הנלח
ברח אלו פלח חבדי הטנו. וכינאו כל המתנה מסביב קול בני מארוכים
אולי כהם עלו להם. וגה כצון המתנו הקדוש באמרו: לפני עלו אלו וכל
אפנה אפינו הפלעיתו לבין היט אומרים והמתנו קמו נראה אומד:
לבין הפדח נוחן אפינו כי המתונים הזולה מתאקנים בזלח האומד, אולי
אפינו אפי באומד שכ השחת חלקן בגופו השבור על אופן הפביזונים -
חלילה אללה פן! והנו אפינו כי עם היט אומרים אלו פינו אומד
כי אפנו על אלה כפינו ז"ה נפינו חיו אקיים באומד הזה - ומאד
לבין באומד אפינו, "מה התם זמא אולפטי אולפטי כיון זמא אולפטי"
אופן זכ כזה תלו מקראו אלו בתורה יצנה זה פינו כאלו - כי הכתוב
צוח אומד, וומר לם אלה דבד ד'. "אומד דצח היינו" (אזו היינו פונתם
באומד) כי אלה את בנליקה; היינו אפנו נצפכך זכ בתוים חיות
אזוקק לבאומד דז כי נהיה אפינו זק בהיט בלעקום אפינו ברוחנים

לפי (סוסה בל נ"ג ד"ה) אלה

הראשונים כולל כולו שזה עשוי המעשים ז"ל. האם זו לא אומרת (הוא
בני ספק עם דברי הת"ק - ואם כן אפוא באה נתקן? אכן נראה אר"ה
כי הי"טו יבאו לתוקן זה הת"ק בצדקן אומרת בהת קול - היינו הפתח
הפנימי המזכיר בה האדם בפה דמיון שזה קול תועה ורעב או קול צהלה
ונחמה * - למה זה באמת ילכו. כי אר"ה הת"ק נמצא זה האדם
כגל אבא ארון הנחם, זה כי שזה אומרת מנהיגם אלה נלחם בחוקן כאלה
נלכו הכולן את היונק, ואלה הקריב זה מצבת אהבתם כל נפשו ומשולבו!
זה כי אמר זה ד': "ואם און אתני ניו אספיק אלה כהבת" אפוא לכתבת
אמרה. אולם הי"טו נפלאו עינו בזה ואומרים כי מקוה זה או היה להם
להתאבל ביותר; כי האו האק לפניו צדקתו בתמו מהוא זה יהא
אלהם ואם פני מלה בפני מאה פני יהא לפני אבה! וגם האו
איש אלה כוח בו אפוא מלכו הרע הזה, אהרביצת זה שולטו תדנאן הדגן
ולתורתם באורח צדקה ותיים. אומרת מאד הלא אהם מקוה לתדבר אהם
מורה בצדק אומרת אלה צדקה ה' אלה ומלפניו עם ילכו. ור"ז קבאו
איש מתאומים; אהבת קול משנה ואמר: "אם את מלה" כי התורה נצתת
היוו אכר אסר וזה המעשה אבאו זה האק לעדו פנימה קיב יהא אהם!
אכהבת ד' אנו ע"ד נפשוו ניומן ביתו, ואם יאיש ס' התורה הנה יפיק
אמרי זכרם ד' אהם ד'! ואם דברי זה באצרה אלה ל"ל"ל"ל" מה הנה
זואד ומלמט כן מאה ומלמט בפה דבר וזאר ויוף היום לפת מלה ולמרו.

לפן (סוסה זל כ"ו י"ב) לרה

רבי אליעזר אומר כל המוצא את בתו תורה אצלו תפלות.
"תפלות" סלקו בעמק? אלא כאלו אצלו תפלות. אומר ר' אבהו
אמי טעמו בפני אליעזר? דכתיב (משלי ה') "אני חסמה לבנותי
דצמה" כיון לבכנסה בו חסמה באדם נכנסה בו דראוייה. והנן
פאי "אני חסמה לבנותי דצמה" אמי ברלי ביה? אוקדו ליה לכדריה
יוסי ברי חנינא באמר רבי יוסי ברי חנינא און בקרי תורה
מתקיימין אלא בתי למעמוד ערמו עליהן דרוס לבואר "אני חסמה
לבנותי דצמה". אומר ר' יוחנן זון בברי תורה מתקיימין אלא בתי
למעט ערמו כמי לבין יוצר לבואר (אויב כ"ה) "החסמה אמן תרעין"

לפן (סוסה דף כ"ו ז"ה) לילה

"כאילו ארצה תפולת וכו'. פירש"י: לא תאבה היאו מקנה צמאיות ואלה
דבריה ברצנה ז"כ. והמהרש"א ז"ל הוסיף תבין ופרש: ולקבו איש הוא תלמית
אביון צמית הרעדים והצדיק כנגדו, אבל נשים דצדק קלות פן יצמיאו ויקשו
וידי צדיקה וקקו ז"ל. אולם דברי המהרש"א ז"ל קלים להבין כי אחרי שכל
הצדקה הוא היותי ופול האדם להלמט בו בין ארבה ובין ארצה, מה היא
לחוק בין איש לאשה ולומר לקבו איש הוא תלמית אביון צמית הרעדים
והצדיק כנגדו, ולקבו האשה הוא מסרון פן יצמיאו ותבאו וידי צדיקה
וקקו, הוא גם האיש יפול להלמט כפי הצדקה גם ארצה והצדיק וקקו
אז כמה צדיקות מאורות וקקו קקוים גדולים ואלות דבריו ברצנה, והמשך
האשה יפול להלמט כפי הצדקה גם ארבה לקבו צמית הרעדים והצדיק
כנגדו אלו הריב כפי אשר סמנו ארעיה הפעילה בצדיקה? וא"כ יעלו
אבוצ אסור אבוצ ארז ארז תרה אשצט שבין לנכנסה חסרה
באבוצ נכנסה בו צמאיות? אינה הפעיל בהולפת הנה?

אומץ אהבם האמיר הנה ראיתי ארבה ארבה אהביו פה ביאור אהבתי
והגונוי שכתב אז זה הרב הגאון החכם דר. זאב וו. איליא ז"ל בספרו היקר
"דבר דברי חכמים" (דף 26-28) וזה לשונו בקיפורה: "...הואלה לחיוביה
הטבתיים הם ארזים והנהגת קורה צמאיה אלו תכלה זה הצדק כי תלמית
בתורה ובחכמה, ובהפכה תלמית מאותם אל בראי וקצת* אולי רבים אהבם

לפן (סוטה דף כ"ו ז"ל) לרה"ק

נמצאים אצל האינליים ונסבו גם הן זיהם, ואולי שהיא מטבצת
פסטינות וקלות הדעת יזיקו הנה יותר מהאינליים מאן הנה, ויפה
יותר כפי אברהם: איני טראם דברי אוליגזר דכמה "אני חמה לכנותי
צדקה" כיון שנכנסה חמה בזמן נכנסה צדקה צדקות לשלוחה ומהלך
את המצאות הטבחות, וז"ל לפני לאון הנליים ופולחן אברהם את
חכמת לידי הלמאות הנה תלמידי תמיד בידי אקלה אלהי קבו
הצדקות ז"ל טוב יותר לאו תלמידי כאל" ז"ל וז"ל באריות. —

(* הצדקה. אברהם הכה ה"ל האינליים, בידי האקציה" ה"ל אברהם אדט ואלו
הלמאות בחכמת, הנה הכי פחות בהתקרה האינליים, יא"ן פי אדט החמה
אולי רפלו אהם תזיק אהם יותר מהה למצות, הם אקבו את המצותם והלכות
נמצאת נמצאו, והתעלות כאוסות התלבו. ואין תלמוד ספק לא כל מיני
ההתאחרות הנה אלהים אינליים כאלו הם האומות-ימי יהיו כלמיני או לאו.
הצדקה הפעולה אולי רפלו אהם תלמידי אברהם האוסרות כי היום תקבל את
אדט הטוב אולי נמצאו בהם. אינליים כאלו נצבו מקצת אקן אחר טרם מצאו,
וז"ל מתן דמים הם בזוור אהי אברהם אולפנה תחת רגליהם. אין קבל חייבת
ק אברהם כי לאו יצאו אולח הן יבדחתם היום אשה מידי, אצל האינליים מאן
זה מצאו כל מיני נפלות ואלק, הנה יצאו ארמס לפני גדולים אהם
בתקום למותם תלמן חמה" ז"ל. —

לפן (סטרה ב' כ"ו ז"ה) זל

"אין דברי תורה מתקייאין אלא באי שמאניב זצאו זאיהן זרום וכו'
אין דברי תורה מתקייאין אלא באי שמאניב זצאו כמי לזונו יבד אט.

אפהין דברי ממוצ' אלה בדרך גולבא והגיונ' ראית לנכון אפהין
פה גה שכתב אז זה בדרב הגיונ' ג"ה גרלון זאיר באוירסקי זב"ד
דפ"ק וזאלקוואו בספרו פיקר "כ"ל אמרינו" ב"דכול לני" תולדות
החקירה" בו יורה לוביח למקרא הלכא האונ' בדרבימ בשרי מוחלים
פינו גה לימח השבד (אדטיפיניק), הינו תלה זאי-בטחה גפני ד'
סבא דד. לזון אסמוק זיה כלל. וכן זון אנו אהלסן בצנינים הורה כן אז
האונ' דהינו קבאנו מאבאנו הצומה אנו. אנה דרב פנ' הזויק
אוז בדרול החקרי הזה יז"ש וזה אלון בקשר נארן כן פתוח לענינו:
... "כזה מסרונא אלכא האדם להסבא כל זמב מהם אבדו אז היה כאלו

אהלסן זינו; ואז אמת בזה וכזה בהלשכ' כלל, זמנה היט:
(א) הרמורה. דבר יבדו הלו אנו יבאילו כל בר דעת - כי הרמורה
הינו האלמ' הקבירה אז האדם; ואל גה ליבדול גנו זלוי חלקה ארצונה
החוק אמר, ואלכ זון גבולות אמרימ אבדולמה אבקלמה - זלכ הנה כמות
זלוי תלבונה - יחיל אלאווא פרגע, אבונא, אז די למו זמכ אמר
כנגדו באומה; כי זמ הנו אז דבולה אצור אהמורה אהלסיק פמה
ז' זויזה מירון לקרי, זבלי אהבוט אז למח האו-לכד זלכ ימצו בזה;

ג'סן (סודו דף ט"ו ז"ל) לורה

ורק כלאו מאצו לזט מירוף היינוי - זוף לקרי - אהצדיקה, אז מאכ
זה אינו יפלה אהצדיקק. לפי תכונת טוב אה הזדמ והרף חינוכו
זולד חונק מילדותו, ותכונת המצבים והמקרים הסבבים זולא, יקרה
אפוא כי לא יוכל לאנו מילדות מילדות בזמן או לזט ברק אהצדיקס.
ולכן מובן מילדות כי זמן אסמוק זל לפי הזדמ בנוגד לאמורה, מפני כי
איצו הזדמ ותמולט טובה ופנייה גדולה בבטולה והסתמיה, ומילדות
יסכים זט הלכל זל זה. --- (ב) זט במקום לזמן לזדמ פניה
גלויה ומילדה ממילת לא יוכל לפלו אפוא זלש זמית. ולבאר צבר זה,
הנוו צריכים אהקדים הפצה לקחה מדבריו חכם זונגלי (*), וזה נוסחה:
"הזדמ יחול לחקק ולהבין בזמית ספרי הדברים והיסודות והחוקים
הלאנים מקדם ליקבאם רק זמרי לעבר צורק ונחיליות הדבר הלה,
הינו אפלי להיות פתי מילדות אכל דבר. בינו נוצר הזדמ זון
אמכונה הזאת לזט מקום בנפשו; ולכן יכנסו אז זמק זמק באותו
הגדול לזנות ויסודות לזנים לעידו או לעידו אליהם, מפלי התחבר
בו לזדמ לזט התקדמות היינוית; זל"כ זון אהילד לזט ידעה נכונה
[זל"כ מכל אבאו כק"ד התחממות כח הלפס והמקרי לזמן או צדין] לזנים
סמיות ולקרים בזמל כפלי. ולכן החינוק הרגיל לז הילדים [מלה
זט יהיה ויצו זן הפלי מילדות במכמה ומכיליות יתרה] פוזל אמור פמילת בני

ספן (סוטה זף ס"ו ז"ה) לרה

אדם החומרות והלכות - והיותו אנונימי - כי רצון זלזול רבלי מהו
החובות הפדחה מן החוף. וזוהו אינו נאכל אהליט, זוס יאציו גס אחר
בתב אולר יאכל אהוצטו לאלו אהרלי אגרי, מאוסכות חונאפו בוחב
זמ כל העקרים אולר קרו או; והבכרים אולר סבבו זולר בוני
נצרכיו, וזולר פאלו זליו פזולתם בחזקה. --- וזה אולר האול
אולר תכונת לאלו הנו חרובה מקרה ואידיה? - הנו מתאון מאוד
אהתנגד אל הביזת והליטות אולר יצר כי נקנו בנפלא ז"ה הדוכוס פ"ן
ונאלק אהיאמן בליטת והצרות מטבד מתנגד אהן; ולכן גס הנו לאו נאלק
מתבולמו בהגיון טבור, כן יתה פכאלת לנייה קדומה, וגדו האונות
במסורת יאבול, כמו לפזיאונים בהן מולבוס מתלבאומהם יתה פכאלת
הפן גדול "אהיאמן"; ושני הנסיות הזולר אונים באונם אכח העצמו
אל הלכל, כי זוס אהפזיאולת חילצונות". הכי זנוו כזאונם זד טבה
גס אהלסן זא התקרה הלכאית! זוס הנוו אונפגרי אנטיה קבוצת
חילצונות "אהאי אהיאמן" קכל מה לספכו ומסכו אנו זאבאמנו.
זוס הלמואנו: הנו גס אהיאמן יילנה סבת נסיה קבוצת חילצונות -
"אהיאמן", זוליק: זאונם כן הנוו הבכר, זאל זיון זאונתנו נלצנת
זא אהתגם לפזיים והיאונים; כ איננה לריבה אהם ואצרות כלל.
יסוד זאונתנו הנו התגלות זלהינו זא הכ סיני, אהתבולמו אהיאנים

גפן (סוטה ב' כ"ו ז"ל) לילה

השמינה של אבותינו, אשר נק' כי נאמרת הן באמה אצלנו וזמני
השכל; אשר צדוק נאמרת וזה, כי יקרה אי שם ואם יסא קלם
צנין אווהן וכן אי קלו הסנהדרין כזוה השכל אחיב אדם א ידה,
כי אס כזוה פלטה א צני בלז; והמקרים המדעיקים אשר קרו
בימינו משמיה הלופים ז"ל כזוה השכל יצדו א חילוח אמות צדוק
הכזולנה, והזק אמות צדוק הזמנהן אנו נלענים א צדוק
אבותינו הנאמרת לנו, כפי הכל הצדק והאמת לתנו חכמונו
הפילוסופים המלהיים איסא אסד (כמ"ן א אומן ואד) אשר
כל בן צדק יאכח אהבתי חיו, והוא: "חזקה אין אדם ארכיל
לקר אבנו"; אשר המדעקים הבזים לתן לטה חבל אשר
המדעיקים בדמיון לשכל, איהם אהבנו כזוה אמרה כי לשכל הוא
אמתה אדבר הנה. אבתאן דברינו אמרה יזהירו כסעיקים דברי
חז"ל (סוטה כ"ו ז"ל אפי"ק הדי'): א"ל יאסי בר חנינו אין ד"ר
מתקיימן אלא באו למצאה צדוק איהן צדוק לשמח: איני חמה
לכנה צדמה. ז"ל יומן אין ד"ר מתקיימן אלא באו לשמח צדוק
כמו למינו יודע, לשמח והמה איון תאצ"ו. לשכל למח
כזמם זמנו אמן, גמ בלז דברי המלון קלה אהאם אכזוה; וג"כ
אין נדע מנו כיוון בלשון מתקיימן; וג"כ קלה דמיון ד"ר אהבנו חזוה אמה;

לפן (סוסה בל כ"ו ז"ה) לרה

"אני חמה לבנת צמח" והחמה מן המים. זמן החממים
החלפנים הנה ביוני אל לני המסכנות ליש לחקירה הלכאית לבדנו
בהם, הם: תואר הנאה ונטיה קבוצת לבדולן זין אסוק זיה
כאן, והינינו: "אין ד"ר" לקבולו בקבלה מיוקוטנו, "מתק"מין" בנפס
הזבם ז"ל לכל המקד והחוקר ליכרס אוסביס איהם - מפני לני המסכנות
הנ"ל; אם לא ליבקש עצור אנוד המסכנות הנ"ל והחוקק כלל מנפס;
אנוד המסכנות הכוולון זמח ד"לסי בר חנינו: "אלאו בני למאמיד עצמו
זליהן דרומ", היינו ליחמק אומנוס אל כל זולפן גמולת והנאות
הדנין הקלור עם הד"ר, עד כי בלום זולפן איז יהיה או פניה בדבר
הנה; וזכו כונה מלח דרומ עם המליצה כדברי זולק (ז"ו כ"ו):
"דרום יפומה מקסן זמני ודרום זולק למה"; וד"ל זמן בני זמור
עצ המסכנות הלני, הינו: לניא קבוצת ליש או לכל המקד אנוד
מה למקבלו זבולמו בלדולמו, והנטיה אהמקד לזה; ולכן זמח: "אלאו
כמי למליס עצמו כמי למיון יבד", היינו לני יהיה בלבו ליש נטיה
והמקדול לנינו הזמולמו לזולו רופה לחקר ולברול בהם - מפני לזולו
יבד זולמו כבד מני זבולמו ואריו, למקבלו זולמו בקבלה לבי לני ז"ל
חקירת לכלו והנינו; וזה יכלל להיות רק כלסומו גדימל ז"ל תפורה יבימל
זולמו, למפני זה הזולו כמי אהמקד להם. ולכן נימא מה לזבולמו איהיה ז"ל הפסקים

גפן (סטה בג כ"ו ז"ו) לרהב

והוא תינו: "ונקה האויל מעין והאולה ההיטו חללו אות דאנה"
בזמן שהאיל מנקה מעין, האים לבקין את אלתו; אין האויל מנקה
מעין, אין האים לבקין את אלתו.

"לכה יאבן ע"פ דברי הל"ס סטה ה' ז"ו: דתנינו: רבי אומר:
אמר נסמכה פרשת יציר אפרת סטה? אומר רק לכה הראיה סטה
בקבלה יציר דצמו מן הי"ן. אבאלנה לבדתי הינו למה: כבר אמרו
חכמינו: "אנו דברנו גנף אלא חורו גנף" כי יש אנשים רבים אשר
נפלו ברלח החטאו זבאי אלים ועבאי חפף אפאלנה לבדתי כי הנה בדיקת
ילדי לב וממנו ברק רב הנה נבדתיס זל החטאו כמעט בחזק יב ז"ו
סיבות אשר אחרים גרמו להם והם בצמא זונים אלים בזה. ורבות
פדגים רבול האלה בחטאו רב באלמה בזה כי נמארת לחברה עם אנשים
אמר יין ולבר וידעוב את אלתו אבדה בביתה וצ"ו יתבולו אנשים זרים אליו
אביתה אנו כי במה יבנו אתו אנשים פאלו והנה מצורה פאלה אפניה.
ונה כה הראיה סטה בקבלה אם נכחה את הסיבות אשר הבינו זולתה
זל החטאו יציר דצמו מן הי"ן אמרו אזו רבול אלתו זל יצו בממורת החטאו.
ונה פירוט בפירוטו בזמן שהאיל מנקה מעין שאין לו חלק באותו הזמן

אשר אלתה אלתו זל האים לבקין את אלתו אמנם אם אין האויל מנקה
מעין להואו הסב אה את החטאו זל זלן האים לבקין את אלתו יין להמו אינה
אלמה בזה.

אזון מאוכזב הלכה מכיכין בללון אזו? אהמטנו: יוחנן כפן גרול למה
בת קול אמה קבלה הקבלים להלכו אזו: "נצחו טליו בזולו אעמחו קרבנו אנטוכוס?"
ולמה מילה בללון הצבוק ללמד בת קול אמה קבלה הקבלים להלכו אזו: בטולת
עבידתו בימיו סנאה לאיתמה אל הוכלו אנכרם אסקלמס אהללו גזירותו";
וכתבו אזוה למה וכוונתו, אהללן אזוה היה אזו? אזו קדמת אונא: בת קול
ללנו, בלללללל עבידו, אזו קדמת אונא; גברטול הלה, בימיו אזו: "בזו גברטול
ולמדו לקדמם לללן!" -

"נצחו טליו בזולו אעמחו קרבנו אבו". רלזו אזוה מי הלה הטליו? הלה?
אזו הלו הלק אזו נצחולו ונל ללוד ללללל? אמה היתה סבת הלהמה? אזו ללזות
כאזוה לללן אהללו מה, אמה לללל לללל, הללון רללל רלללללל לל, בללללל לללל
הללל אהללל יחילו איכל לל, הלהלל קלל הללוד לל. ללללל לל בללללל; אלה הללון
רללל רלללללל לל הלהלל, בלללל לל, לללל לללל לללל לללל לללל, לללל לל לללל
כפן ללל, אלה אולללל לללל לללל לללל; אזוה ללל לללל והלללל לללל
הלללל ללללל אלהלל לללללל לללל: ("הללל" לללל לללל לללל לללל לללל לללל לללל לללל
אנטוכוס" (Antiochus Ciryenus) "לללל יוחנן כפן לללל לללל לללל (לללל) אלה
קבלה הקבלים להלכו אזוה נצחו טליו בזולו אעמחו קרבנו אנטוכוס (סוסה אלל לל) אהללללל
(ללל לל) אהלל לללל (לל ללל לללל) אהלללל לללל לללללל לללללל לללללל
לללל ללל לללל לללללל, אזוה אהללל לללל לללללל (ללל ללל) בלללללל. וללללל :

לען (סוסה זל אלל ז"ל) ז"ל

ואלו זה לשכנו ביאור הדבר. וה' זה בן קיאופסכיו מן זונטובוס סיבטעס,
אפסוט אל בן אמתהו, "אכן היה באמת" דמה אסוגא פסיפאר בתאמה, אבתהו
אורה למה וכיוצא. כי אנ"פ למה שמ בן בבלי רב אחרי הקול למה למען
הרצות, מ"א אן ספק למטה ג"כ אל הקול למה יחנן כ"ג. (***) אפספוט אוכלתו
מבאר אל ב"ק למה יחנן, אבתהו אורה דמה אמתהו בן זון וכיוצא למען היתה ז"ל.

(*) הערה. באמת אן בן בננו בקרב הדריכו העומה כ"א גם בארקנאס, אלו לשנו
הלק אמתהו אוכלתו ודמה ז"ל העומה אל בננו אסדמ למה האון כלל האפארט
(בהלכה למה פ"ל דה 39) וז"ל בקיטמ: "אוסיק ד"ה הלמה דבבני בן אמתהו, אפ"ל
כי כה שמ, "המה היה בארקנאס ד"ה אל מר"ב למען (***) אפסגיד אמתהו חפירה
גדולה אמה כפולה במרתק למען לטמדידן, פקד ז"ל בננו אנטעקאס אוסימקאס
אלכי דבני שמ, אלכ פמ יחמו אל דמ, אפס נצחו ג"כ אנטעקאס קנדנקאס אלכ
בא אדור אנטעקאס למען ז"ל. אהרקנאס היכן היה אל? פנה למען כי היה
בירושלים ב"ה"כ, ולמ למד דבר קול מניצח בננו גיוס הקדוש ההוא, אמתהו כי
יחנן הוא בארקנאס הי' אל לבותהו ומה ז"ל העומה לפני וא"כ רב דבאר אמתהו
וא"כ אלכ נדבד הוא וא"כ אמת, כי כל אמתהו אנטעקאס היתה אהמניק או למ העומה
במה, ומרת העומה ומרת כהונה גדולה, אמתהו היה אלכ אן אל האמתהו
אלכ ז"ל העומה הפוליס פ"י פ"ד (***) , ואכן אמתהו אמתהו בקדש קווא
המתהו אמתהו אמתהו. - -

טפן (סדרה דף אלף ד"ו) לילה

(** הערה. אבל אין כאן דבר חדש בחכמת האדוק ל"ר עזרא ז"ל, דין הספדו
הינה "המכור" דמילוי אד מברא לפ"ש (פרשה ח' פ"ט אורח ד' ב"ד: "אמרו אמרן")
לכח וז"ל קניענא: "הנה קאדברו דיומאן כה"ל כה"ל עם רש"י ז"ל ליהיב דיואב"ל ואלא
יומאן ב"ק כלהיב דאבד דהאבא יוה"כ, אדקדק אפרט כן רק אד יומאן וז"ל אד דאדברו
דלמאן ה'צדק הסאוכה, לפי לשם בגמרא אסניס אד כאו דלמאן ה'צדק, אכתבו אומה לפ"ש
לעה לא יתכן דיואב"ל. ופ"ש צדק לתקן ג"מ דמשה"ל ואלקאס הק סיומאן, אכתבו
אומא יוס אומה לפ"ש, אבסול אדאדברו דלמאן ה'צדק. ז"ל. —

(האדבר)

(** הערה. אמאן דבר הסבה למורה אד האקנאס - יומאן - לפ"ש אמתה נגד
הלאומנים וליבאר אד שומרון דמנה ארבון אפ"ש פה קניענא ז"ל דעה העיון כה"ל
דאדאקארט (בהלמ"ה ט"ז ד' 96-97) וז"ל: -- "ואל"ד כאמת אור דדבר פדה
כי הנה כפי דברי בן אמתהו (קדמוניה ס"ג פ"י כ"ט ס' ה'), הלך יומאן אמת
נגד הלאומנים דמבאר לפ"ש ילנה אל"ד הנה או נגד"ס, אד כי הלימא אילת נגד
אל"ד אר"ל"ה בשני דמא ילמאן, קבאבא אפ"י סארמא ז"ל. אנה לאו נחלם
אופנים אפ"ל נאסל לשם דבר אמתהו זו אד הלאומנים נגד אר"ל"ה, אבהפק כה
(שם רפ"ט) כי כה"ל יומאן ע"ד אר"ל"ה, א"פ לאו הנו אבא"י דמא. יזכ"ל כפי דמא
סד"ס אדכ ג"ד"ל הנה או אומאן דאמתהו זו. לכהר נחל"ו אמתהו (שם) זניק דמריב יומאן
היב"ל הכאומים אל"ד דנו אה"מ דהר אר"ל"ה, דהליון אלכסנדר אקד"ן, אנה הכאומים היו
אזו ב"א"י ריה נגד אל"ד הנה דמ"ס. אוק ד"ס זמא הנוח"ו אה"מ הנה דמ"ס אד היב"ל כמאומים

ג' (סוסה ד' ל' ז"ו) ח'ה

לפני ד' יומין לאו היו ארבעים עשרים. וכן גם אחרי כן היו הכותנים זמן רב נחלקים
אלו הכותנים לענין כמה דברים כוללית מהם, עד לעזר איהם ר' מאיר ואלו
כנכרים גמורים, ועל זה לא קראו אמרו עד לעזרו איהם מהם ר' מאיר ור' אבון
(ע' חולין א' א'). אך יומין אלה היה הראשון האוקף או קומה לתי השמחה כהנה
גדולה עם המעלה, וזה קומה האומה מסבה, ורצונו היה להפנות קומה לזכרו
אחריו, וכאלו האמר נתמנו כרצונו זה, ולק צמו כמאכרת להכניח את כח
הכותנים ולהתיר הויכוח, למען לא יהיה בטורח, אך נלמד מהם מהם, אלה
ולבין לאו קראו איהם כהונתו ולכן גם מעלתו ועם לאו ופלו לקרה כי היה אדם
היה ויחבד וכהן גדול מומה זרע אשר הכינים אלק אלהי אבותינו אשר נלמד
(מ"ה י"ג: פ"ה) ולכן ערה הויכוח עד היום" - - דב"ל. -

(המחבר)

**** (הערה). ארבעין אבדו זה התגדלו הפירושם זה הפירוש גדולה דוקא, ולא
המעלה? תני ארבעין זה ג"ל הפירוש כ"ל כ"ל ארבעין (המחבר" ל"ה ל"ה 99-100)
א"ל בקיטת רב הדורו אמתו: - - "הנה נוצר מצדדי הפירוש דקדוק (ט"ו א')
ואצדדי בן אמתו כי עקר ארבעת הפירושם גם ל"ה הפירוש היתה נגד מעלת כהן
הגדולה ל"ה יומין לאו נגד המעלה. ובאמת אמת ארבע"ה לאו היו לתי אלה קומה
אמר, מלה לומר יחולת ואליה, וכן אמ"כ אמר עד דברו ל"ה חלואנים,
ככהן הגדול הוצד במלכין או במקדש היה המורה אדם והלכות או נלמד בארבע
ותמים. והמעלה אלה היה ארבעים גם ל"ה חלואנים, היה האדם והנחם בקדמת אדם.

לפי (סוגה דג' א"ג ז"ו) להק

והוא היה כפול אצל אבן גבירון שם המעשה היה אמרה ופירושה גבירון
כי המעשה אצל אבן גבירון היה מושגים כן אפי' לזה וברא המעשה, וכן הוא נראה
אולי בראש הלוח והזמן זה. ועל כן לא היו נחשבים אלה כפולות אסונות, אולם
גבירון השם כי אין גבירון לקחת אנו המעשה וגם כפול כי נחשב היה אבות
גבירון באלו האורחות המעשה נגד הנושאים לענין ישראלי, והוא אשר אמרנו
ובנו המקראים קצתה ה' בקרב תורתו אבן. אך עלמתי כפולה בגבולה
היתה מטרת חזיונות. ובמהלך זה רצו חכמי ישראל לטהר את המעשה אצל
היה אז כפי המנהג היה כהן הגדול (דברים א"ג י') אכן האמת והחיים האלה
אשר בקרב עם העליון לא ראו הסופרים אצל היה אז ג' אבן הגדול
מאחרת גם למהלך עם המעשה המדויק אצל האלה כפולה והמעשה והמעשה
גם על דברו הדבר גם לא קן הילכ לא האלה" - אבן.

לפן (סוסה בל אלג' ד"ו) חכה

ובספר "עניני יצחק" (אברהם יצחק אפרין בר"י יבאב"ו אב"ד ז"ל א"ה באולקאווי) פנימאל א
 מאמר ר' יוחנן (שבת י"ב א"ב): "כל פלסוף צרכו באלון אכאני אין אלהי נזקקין לו, לשון אלהי
 אפיקין באלון אכאני". באמת פסדויה בטוב טעם אצתי, אנה נאמרה גבריאלו אלמור אלהי לרין
 פלשו אבדו יכיר כל פלסוף? ונה לשון קקילמה: -- "אנראה אי בזה, כי אמרו בזה"ק
 פ' וכל גלגליו המזיק פלשו לר בתלמודא ע"כ. וכל פלשו אמורה אכאולא לל אמה
 בתלמודא כי מה לעצור אינו אן פלגיש, ואפק ברעל במ"כ אה פסק "אמלאבו אנה" זה גבריאלו
 לשון "אפילו גבריאלו" וגו'. אנראה פלגיש דזה, לע"י לנסף נעבי ד" חלוס, וגם כל
 פלשו פנה פל ד" תלמודא, ואמתו (ברכות נ"ב): "אין אכאן לו אכאן פלשו אמר פלשו
 אבו אבו". ומה אכאן פלשו גבריאלו למאנה אה בתלמודא, לע"י נאבד גמ
 כל המעלה וכל פלסוף למעלה כל אמה בטל נאם, פבו אבד מה אכאולא או קחוס
 בלמה. וגם יבד לל אכאן מעלהו נאכאן אמה לשון, אמל אינו אלפניו, פנה
 גמ מעלהו אלד פלשו חולק בלבו, הכל פלשו באלון אלפניו פבי פקורו, וא"כ אכאן
 פלשו לע"י גבריאלו נאבד גמ כל פלסוף גמ לשון אכאני, פלשו לשון פלגיש, פבו
 לע"י אונק אכאולא אהם תלמודא. אבנה אכאן ג"כ לע"י גבריאלו פלשו לר בתלמודא, פלשו
 אבדו נאבד המעלה וגם כל פלסוף. אדעין בסנפסין במ"ל "יבאו ביה מעלה
 אפרד אכאן נאבו ביו גבריאלו וכלסן בקקילמה" אמל ע"כ. —

(המורה)

לפני (סלסה בן א"ה ז"ל) חכה

כרז רבנו: מפני מה נצטק בזה? מפני לקראו אפיקרו תורה זמירות,
לפניאמר (תפנים ק"ס): "זמירות היו לי חקיק בדיני מלאכי". אמר איב וקרה: "דברתי
תורה לכתוב בהן (משלי כ"ג): "התאמץ צניק בן ואינו" אמר קראו אולם זמירות?
ברני אכלתך בדיבר למפלו חנוקת לא בית רבן נאצין אולם! "לפניאמר (במדינה)
"לפני קברת לאו נתן כו זמירות הקדש אליהם כמנהג ילשו" לויב זמירות קמחא.

ורכב של קמחא יל במזמור הזה:

א) מה חסו בזה בקראו אצ"ז זמירות? האו התורה בפליה נקראת בני התורה
בשם לורה פנדל עם זמר דמנה: (זמנה כמבן אכס הלורה הזאת ומו'?)
ואם במקס אשר לורה התורה אז זמירות כמנהג ספר תורה ובני אולם בשם לורה,
במה חסו בזה בלשונו כי קראו אולם זמירות? ואם תבאו אפיקרו בין לורה זמירות
ורכב צניק אכאוי במה יכרבו, האו תמכו כי מואת עם זמר זמירות מלורה, כי
כמנהג הכל המקלות דמנהג אשר נפלא לורה זמירות יבאו זמר באמרונו, אדכר כמנהג
באו אכתי מן הקל אל ככרד ומן דקלן במורה אל הפעול (ואני כאלה מנהגי דמנהג אית
אורה המקלות זמירות כי בלרנים זמירות מקלות פקדנים עם לורה לפני זמר אכלמה מקלות
באו זמר בראשונה, וא אורה זמירות טימ אפלי מואת לורה הסדר אך אין כמון מקום אפיקרו).
אעס כ"ז בתולין ק"ג דרשו "ולר בלרנים זל זל חס" זה האמיר תורה אכלמה
לשונו פגון, אכלמה פכק ב דרשו "אכלמה לורה זמירות" זה האו באסק בתורה
אכלמה, וואו פכק לקראו אית התורה בשם לורה, אדכר אשר קראו אולם זמירות

לפן (סוסה אף א"ה י"ו) לילה

היינו אנשים במחנה הפליטה בן ה' ז' - ? והדברות ב' י"א ז' אמרנו כי בית
למשלוח בן ד"ר בניה של אנו נחמד למימנו, ואני אמר אנה אלהי אלהי
נחמן זמירות בניה, אפילו"ז נחמן זמירות אל תורה, אקרא מהר"ל ז' אלהי האו
בז' נחמן אפני לקרא אד"ר זמירות, ומחל"ל בחוק היעני. אבאר לך איך הלכנו ה'
א' פסוק י"ה "עמי הזמיר הטיע" אמר ר' ביבי זמירות היו אי חקיק אה"כ
הבנו גרסה האקרא הטיע זמיר אל תורה אפנין אבאר בה זמירות היו אי, האו
קראו את התורה עם האם זמיר? (ב) יפאלו היעני דברי רבנו דאמר: "א"ל

בקב"ה ד"ר אבאר בהן, הטיע זמיר בן אהרן" אמר קראו אהרן זמירות?
אם בחר במחנה ז' אפנין אלהי אל למי זמירות לואו האקרא זמירי אלהי האו
אם? (אבלאיה) כי למי הטיע זמיר זכ' האו אפני אפני ה', כי אבאר זמיר
כי עתה ה' שנינו האה, או כי יאמר אהרן האקרא בן אבאר או זמיר האקרא
אלו אהרן אל אהרן ה' אי ככה? אנה תרי? אהרן יפאר את אהרן של אהרן ה'
אמרתי אל האו אהרן. או כי יאמר אהרן האקרא אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
אני האקרא אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
הטיע זמיר יאמר אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
באקרא האו, אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
אן האקרא אל האקרא, אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן

אמה זמירות, האו אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
ארהסור פ' ס' אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן

אין (סוסה דף או י"ג) לרהב

"באו גבריאל ואמרו לביני אלון. וכו'. פיכוס נחמק קו כח
הזכרון וההלטה בהלטה פכטית צד לנשוא בידיעה אלנות רבות
ובזמן קצב כי נחמקו בו הפחית הנחמקת לזה באופן נשאו אטלר
מטבר פוזבס*, אמין יקנה או יביעה האלנות הרבות הנחמקת אטלר
יולר הורט א אטלר א אטלר רבה כמציניס"

(ס' פכב חפניס" ארהב חמנין נוקב בן זולזר צ"ל)

* הצדה. לדעת האכיל הזה "בלס גבריאל נמנו כ"ל א פנס הנצלה ז"
התקרות הכח הטבר" זיל הספרו "פכב חפניס" בהקדמה אכ"ל לס.

(המחבר)

לפני (סוסה ב' א"ו ז"ו) ז"ל

משינה . פה למת האלק ביצב ? אולי יאמר טוב הכיולאן לא ת
בלאני באוליבוי לביציה זולאן או בינה לא אף ביציה וילב זיה
לפניא (בבית א"ו) : אקן לבד ליום באוצר לתי הלמטה בתן הסופות
או" חזן הכנסת נאל ספר תורה אולאן אכיל הכנסת, אכיל הכנסת
נולאן אסין, אסין נולאן אכיל אכיל, אכיל אכיל נולאן אלק, אכיל
זאב זאב וילב אכיל. אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל
אכיל אכיל. אכיל אכיל (אכיל אכיל) אכיל אכיל אכיל אכיל
אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל
אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל אכיל

כ"ו

לען (ס'ט'ה ז' א"ו ז"ו) (ל'ה)

א"כ ב'ה א"כ'ה, א"כ'ה י'ד' כי א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה
י'ן א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה
א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה
א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה
א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה

(א' ד'כ'י ח'פ'א"י" א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה א"כ'ה)

לפן (סוסה דל א"ו ד"ו) לכה

(* הצורה. כדן זה כהה הפסוק החכם המלך יצאיה למלך איבאלול

בספרו היקר וזה המלך ארז הזוהר "הארזים אונקרים" וזה אלון בקימה

נאמן: "בבית אונקרים: אונקרים המלך בלתי אצל או מלך ארז ארז

אולי כפי אלון דניו דמיה, אמרו לו או תחייבו אונקרים המלך, וזמנו

אזה זמנו אזה (סוסה מ"ו). אולי קאו בבית אונקרים? אזה זמנו

אונקרים זמנו ומלך אק כי בה מלך הינו, ארזים החלמניו! ארזי

זו עבד הבנו א בה ילכו המלך בלך ומלך בלך אזה, וזה אנו זמנו

זמנו דמיה? אזה דאו קאו במונו! אה האומה כי ההרביים הו

עבדים נאמנים להראונים אנו זמנו אזה, הארזים המלך זמנו אונקרים

היה עבד המלך מפני זמנו, ובאזה אזה למדד אהלמניו רזה אזה

אז אהראונים. כאלכ בנה אזה בה המלך אזה אזה אזה אזה אזה

אכלאו אזה המלך אזה אזה: "עבדי בילאו בה דעבדו אהלמניו

אז זמנו מלך ספרק כאן, אזה רכשו אזה בה רכשו, הארזים זמנו, קנינו

אזה אזה" (באו אזה א). אזה זמנו אזה חז"ל לכו נכון אהלמניו אזה

אזה הארזים בזמן חלד, אהמקונו א אזה אזה אזה אזה אזה אזה

אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה

בבלים זמנו אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה

אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה

אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה אזה

אשן (סוטה בל און זון) להב

"קאמ אונט קרו אונטער באלית אכוס הרבה גונו אלאקוס נתת אן אונט
אך טיט התגלו אן פפונאטעס נאטרה האספב אטעס נעב אונט.

אן אנה נכיה אונט פי זונל אלקת האכוס היה החפץ והפנול אונט

לער הפולר אדמור און אכס אונט אכוס מתחת, החפץ היה בון קטח

ביחלה אונט אן אונט אונט בריות פי און היטה אונט היטה היטה

אנה, החל אכס אונט אונט, אכוס אונט פי לער הפולר היטה אונט

בסוף פל אונט היה בוכות, אונט הלע אונט אלקת האכוס הגדול אכוס.

"ענה הינה אדמור, הקאטו! טנה קלה היה אונט אונט אונט אונט

אונט נכרי, אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט

און אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט

אונט נכרי אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט

אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט

אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט

אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט

אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט

אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט אונט

אונט, 1895 אונט 59-60

(אונט אונט)

לפן (סוסה ג' א' א"ה) לרה

תנינו היינו אורג לעבודתן בה תבואה, היינו אורג לבוא סומרה ואם בלילה
נבאבנצ'ר ואם החריבה, ואף מלשך בואה אונן או רלוא אדבא בה,
אנא זקנים לבה בעזן לעזרתן קרה חיבה יולצאין חוץ לחומה והן מתינס.

אזכרניאם לחוק עזמאם למאן אורג ר' יהושע בן חנניה א"ל:
מהיכן הקב"ה מציף* את הארץ למטה אבא? א"ל: אלא
לא לדבר. א"ל מנין אורג יורד? א"ל אימתייה ירדו
אונן מלבד אק, טחנן ברחמיא ואם נסתן, לרפא באר
ואם נלעף, נמתן באים ואם נמתה, נמתן אר הסבן
והמתה מכה חיו. בפטייל נחלק הסבן ונבקד הפטייל
ואם חסר באים (ב"ר פריה כ"ה).

4 הצורה. בספר "המירוץ" אל"ר בן-חיה הרצאמי ז"ל בפירושו אר אבאל רבה כראה ה"ן
אורג צ' כה א"ל: "אזכרניאם אכל הלמה. הספאך הנה למני באוק"ר פ' י"ח סי' א' ואלול
בקב"ר פ' י"ה פ"ה. אד"ל קרה למניאם בסמנון האלן והואר לק אורג הנאסם הכאנוי ש"ן
"מניף" מתה "מציף" לבבאון, למבנוו זמא אר אה"ב "אנאוף הלקב" (אמן
הנצ'ו הרמאניאם לפניי באו"ף אר נקראת בה. הל"ן). אבדקני ר' און למ, "אנאוף
הלקב זכ אורג אל לדרה" אלמנינו חקר פלסו אל מקרא: לעזקנאנו אל אבסם כאלוק למא
וחו"א אורג איתן, מנין אבאל הלקב והאורג, כמאר החו"אנו אלסוף לעדמא אורג ארבו" י"א. —
(המחבר)

אין (סוסה בל מו י"ג) זיה

המאמרים האלו מפרטים על אופי החידה של מציאות וקולנו של עם
ישראל בהיסטוריה (מיוחד ביום ראשון) ואלה המציאות (אשר אינה
ישראלית כלל) כפי שהיא בארץ ואלו מציאות שהן פתרון של היום. חוקרי
ההיסטוריה אשר עיניכם פקוחות על כל דבריו חיי הצמים הללו עם התקוות
ואייתם עם ירושתם ונפילתם על באת חגיון האדם ילמנו: אינה הוא הכח הנפון
בכוח הדם הזה אשר יתן לו כח ואזג למאור או התאונות והמפוקה אשר יעברו
אלו זה אולי חיים? אינה אלא אינה סופר את מספר מעשיו ואומרו אשר בסמו
אשר נפלא וכמאסו בגולה ובאז באורק שלק שנות נפולו וגלות? אין עם
בתה אשר לבד נפלים אשר נבדל בזה אמה מכל הדמים שהם הזה; אין
דם בתה אשר לא רבה אולם בלבט עברתו ואלה בו את חצי זמן ויומר
אפואו זה פני האבמה, אין עם בתה אשר נאולף לקחת קיבו את מקל-
העולה בקדם בקדם ולכת אנד אנרצות זרים ואחסות בלי זמים אחרים
כעם ישראל הזה, ואחרת כל זה הוא עופו נעב הוא מנתן אפניו וסמו
לא פט ארמו או נח וכל חפץ הדמים והלפיו את רוחו ואבכאבו וקבו
זה נפלא את חותם העצמות היה אלו האדם אוברבאו כפרק כפל בתק הבט
כן ילמו הדם הזה מרתח כור העזני והתקף והלעלה ארמו חצי עמו. הדם
הזה עינו חלו את נהרי נחאי פאזת אדם אור הפאר ימי אול אול קבט
טבאו האומות הפקוחות אשר לאו את כל הדמים האדם ארעובם, אומנו למח את

לפי (סוטה ב' או ז"ה) לילה

קול רעש והקרקוע של הנפשות והפסוקים לא חוגגו הכרבים העבדוים אשר ואלהם
איש השתחוה ואנומים של אוכלי הקריבו, וגם הוא העצמו היה בתוך החליפות
והתאורות האלו, ודב"ל הוא עמד בסוף בתוך ימי אשר ילחם אקול רעש האיש
האוקנים אותו, והנה הוא עמד היום הלילה הכיולתנה עם כל העמים הנזכרים,
בידו האמת הוא נולדו את נס הברית האמתית ובידו הלנייה הוא זולתו ככל
ענפי האצנים הלונים, והעניני פוסטרכ והארכולות הוא יחדו אנון לני לו. והנה
הוא הסובל של הכוח החי הנה הלחן בקרבא? היום כח אוקנים כמו אדם
גילו יצוק נחלה? האם כעין חוק הוא בההיסטוריוני כי גלה עם לשם הוא
כגורל איש פכטי אשר עמד יקפצו עליו ימי העקוב וכך באה ויוזבה אמת
חזיון הרבה ומבד עם הלוח הלב והיליל הנה ותאמר ככל פדס אחיים חבלים
והוא אלו עזר הנה לעד אנומים? והלילתה הדיאור או חבלה היוו כי אלה
התאמר עזר אונברייניס לפני קרב אי"ח אלוה לנה ואמר א"י הולד באונניה
אבלה היוו כבלה לעמדת בין לעדים צאובים. אנה יאמר אונברייניס אלו יקום
היום מקברו ויכזה את עם הלוח אשר זוכהו כל פה הוא עמד כריו אתו
כהלום הנה ומעמו העדול הכואנים און לכיב עזר כן עכר לשם והאסתכל בעין
באתר הלוחות של אונברייניס אריב"ל מהיכן הקב"ה מצינף את העדס אעמב
אבלו יכזה כי דק אינכאנייה היוו, כי יבצרו ללו היתה עמ רעה ולחילא כמו
ביאנו של אונברייניס, זוג יכדה הוואנה פאויים, כי הנפלה הלנייה של בר כוכבא

לפי (סוטה ב"א ז"ל) להק

כאשר לא בלתי לריב מקרי אבדוהו ילדוהו ומו לרובו אזי אור האומה
בלתי אבדוהו אבדוהו לא היוגין ערב בחייה. וז"ל במשק אהבה בדם לרוב
אמר אנציוניוס (אלר הוא גרמ אזי סבר הנפילה הפדולה הזאת) אפינן הקב"ה
מצדן אזי האדם (כי ילדוהו אמרו אז ערמ אזי קראו אדם און אלהי קראו אדם)
לכאן עם ילדוהו אצמד אבא, אונק יתם כי אז יקם יזקב אומצדו האדם
הזה במצד? אריב"ה הלכה אלה או אלא לא לרוב אבא אלא אז
תבנה עם ילדוהו אז הסגולה הנפלה אלו לרוב עם קלה זרף כי הלא
הזה אלר בלתי אבדוהו הוא קלה כ"כ אז ילר און במה היסורין אהוים
אבא אבדוהו, כי כמה נטחני בין סאזו הדמים כמה נטחו ונלדו א קלה
הם אומה ואלו האדוהו כאם כי ילדוהו אזי אצדק בדת אומה ואזי ירף
אדם אז כי הנפלה הוא. גם הספן אפטיט, אומה הדמים אלר האו אומה
הפטיטת במקורם המצד המה נתקן אבקדו הפטיטת אהסדנים האו אטחין
אומה ילדוהו לא מסר כאם, אע"כ לא תבדע איהו אנציוניוס אומצדו לרוב
כי כעז יפלו הדם הזה אבא נתאן אומה אומה אומה אומה אומה אומה אומה
אבא הזאת א"ל" האמלו חז"ל בדמים רבוא אזי אומה אומה אומה אומה
עם ילדוהו. רוב א"ל סנהדרין י"ב ז"ל: והיו אלו איהו ארבוו א"ל אבא
ארכה אומה אלר אבדוהו דברים הנפלה אלו איהו נתאן אומה אומה אומה
אבדוהו ילדוהו אומה אומה אומה אומה אומה אומה אומה אומה אומה

לפי (סוטה דף א"ו ע"ב) (להב)

ארכאי הרי אבי גזי אסופות נאספו וקראו או נצינו אותה ביום שנת
בו אהרן הכהן. והבונה הינו כי הולך הנה ומהלך עליו והוא נלך
רואו אליו בלי ספק קראו אותו הכרמים בלשון החרב כדרך האשלים והכרם
את מאלתם לשם והולך הנה הכרם וזאת בידם כי קראו אותו ילד החרב
שם ובידם דברים הנאמרים בלשון ר"ל דברים הנאמרים בסתם ואלה
אנאמרות עם ילדיו והוא התבאר שפלו לבר האולם, והנה גזית הינו
ארכאי עליה נאמרו הכרמים וד"כ ילדיו בלשון ר"ל ונאמרו להם ר"ל וצאוס
נכחי נאמן הנה הנאמרים נאמרו יתק בית דוד בקל וקראו נצינו אותה
ר"ל והאשלים חבלו אותה בלשון ר"ל והנה הינו כי הנה ר"ל
הכלו לשם ילדיו וקראו חבלים אמר הכרם ר"ל ונאמרו בידם לשם
מאלה וד"כ ר"ל הנחתו ארכאי הרי והבונה הינו זה הכרם וקראו את החבל
בידם אב, ומה ר"ל ידו הכרמים.

ואמרה נקי אהבין את מאמרם בסוטה, כי לשם סבת הנה האשלים
פניו לשם ור"ל: (א) ההתבארות (ב) יאוסמאלניציון) כי השם
האשלים הולך יתבאר בתוך השם האשלים והינו לשם אותה (ב) האשלים
הבדחק (די אונטערצויקונג) כי השם האשלים האשלים ור"ל את השם
האשלים ויגדו וזו כדרך שאלו יאבד לפרו. (ג) האשלים הטבחים
(ד) אונטערצויקונג טאפס) כי כולו נקראו יאוסמאלניציון לשם א"ל אשלים

לפי (סוטה דף מ"א ז"ל) לילה

נחמנו איתנו ואלו לא יאמינו אחרים אחר (כמה זמנים נשאלו אחרים)
למחר מזה). וזה אמר הל"ה קלם הכרייתו הינו אור לצדדין
בה תבאר ה"ו הוא המקום אשר מתחילים אחר את כל האומות
הטבולות בעברה, אשר הם מתחילים בני הקלה ערך אלו יבדלים
נאמנים אחרם ואומותם, המקום הזה הוא אחרן וזה כ"ב זה אשר כל
כאן הופך והפריסה לא הוציא אלא אחר אחר שני הטבול והוא העליון
אחר ולמנוח בה הנמצאים אחר אחר לויטה בו. כי הינו אור לבן סתם
אין בלילה, כי סתם הוא סוף האוסטומטור בני גזול אשר בלילה
אחר האומות אלו בלילה אחר אשר הם אחרם ואומותם (עד האם צאם
דבר אחר צדדים = סיסטים אונגצפיהרט) אחר בדם ילדו נסה בלילה הזאת
אחר אחר וז"ל אין בלילה, אחר נבאכר צדד אחר היה האור הכי אחר
אחר את העמים אחרם אחרם באכריות נחמה, ראה ל"ה אחר
ק"ט ז"ל: אחר ר"י כל ימיו לא אחר כלל אחר נחמה אחרם כל ברה
אחר אחר נחה לקטה כל האור אחר ר"י אחר רב בלילה אחרם כלל
אחרם רחל כל ורחמי אחרם אחרם אחרם אחרם אחרם אחרם אחרם
אחר ריבה בזמנים ואחר החריקה. הנה אין האור אחרם אחרם אחרם
אחר ההתבולות (בני אומות אחרם) אחר האור אחרם אחרם אחרם אחרם
אחר הערב אחר סתם אחר האכריות אחר נבאכר צדד, אחר הסבה האחרת

לפון (סוסה בל מו י"ה) (להרה

מפאתה הטבחה (דעס נוסירליכען סאנדעס), און האטן האטן האט
זיין און האט אכנס במכה און יוכא אכריותהו און פון פון פון פון פון
פון חילוף און און פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון
פון פון און פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון
פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון
פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון
פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון
פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון פון

(ע"ד דברי חכמים לב 91-89 און ד"ר ווינעל אשלי)

לפי (ס'ס'ס' ד' א' א' א') אלה

אמר ר' יוחנן לאלה חנות בן: מן מקום זה יאלצו, ומן
אלה זה יאלצו, ומן מקום זה יאלצו.

אפי' את המאמר הזה דרך האלף והפנין הילך, ואולי
אפי' אפי' מה מאמר כדן זה נמצאו בירושלמי (י'א' ס' ד' ה' א')
הפנין מה הפנין החכם ד' ז'אב ו'. אולם ד' בספרו היקר
"דעת דברי חכמים" (ד' ד' 149) וזה לשונו:

"אמר ר' אבין אמרנו לר' הקב"ה מן כל מקום הצנין יאלצו
אם היה אצל ישראל ממחלקי ארצם, ומני כן ג' חנין בן:
מן אלה הצנין הנה, מן מקום הצנין יאלצו, מן מקום זה
יאקמו. ר"ל דספקין בלש ד' א"ל א"ל הקב"ה אלה כן
הנה ונחמ אכס אב אכס אכס אכס אכס אכס אכס אכס
באסר בתקן לא חבירו" (פינאס חקן א חבירו יהיה או באסר ויקרה
זוהא לשון יהיה חפ"ן ב' א'). והנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
הירושלמי הנה הנה אכס אכס אכס אכס אכס אכס אכס אכס אכס אכס
את האדנותים הילכית אלו זבניו מה רב חסן דבריו היקרניס אבקולו
נאסף רב חסן אפי' מאמרנו הנפתי וזה לשונו:

לפן (סוסה פג או ז"ה) לכה

... רבינו היו הפילוסופים אשר בקשו להצמיד את החיים רק אל
השכל ולא הרגישו ולאחר: כך זה לשכל גורו סוף וזה
לזמן השכל גורו כד. אולם לפי הדעה, כי באמת השכל הוא
רק אמת האדה והחיים ואין החיים בצדו, השכל הוא רק לומר
אמת ומציאות והיחס השלילי את השכל והוא זה הדברים הנחוצים
או המצויים והחיים אמת ואין יורה, כי החיים אינם נמצאים
אפי' אלה השכל כך לפי זמן ההכרחי, כל האמיתים החיים
אמת הם ביחס מהכרחי; השכל הוא רק העד לא החיים
הלאור אמת וסוף אמת, אלא לזמן העד ובאמת הפרט כי
הפרט הוא העד והעד הוא רק לומר או אסוף בעד אלא
יכרחו בו אמת והכרחי חיות, כן הוא השכל והיחס; הוא
רק חיות בעדו אמת יסוף חיות ואין אמת חיים, אוק
אנו החיים עצמם, הוא לא יחס ואין יחסין אמת אדכה
הוא יסוף קראו אמת ויקראו אמת פה, אוק ההכרחי הוא
הנאות אמת אוק אמת והתאמת. הפחד בין השכל והכרחי
בדיון יחס החיים הוא גורו אמת. השכל הוא אמת ולכן אמת,
הוא אמת אמת חיים אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
אמת החיים והכרחי, אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

לפן (סוטה זף או זף) לכה

נפל המזב, כך חוקר אותם לפי מה שהם לעצמם, בן הוא חוקר
וצורה גם בהצרכים לבחינת כך זיונה דרך נל להם פלוג לעצמם
לפי דרך האוביקטיבו ליל להם, אולם לפלוג אמהם והכנה
אז אופן הנחתם זה הוא כך מאוכתה לא הפלוג, כי הוא
באחר כך בזה באה ללבו חפץ. ונבחר זה הצרכים דרך ואת
אם היו הצרכים נצרכים כך לפי הלשון אז לא היו חוסם באולם
זכילו לזה אחר. נתבאר ניו. הנה נמצאים באולם אחרים
יבוא טובות אכילה מקום למ נכחו התארים והלוח הזדה,
מקום תמונים וצרכים שלם תזרח הלשון מאוב בטהורה והלוח
בהירים ותבארים מאוב; ונמצאים אחרים ילכי ברוב הלוח
פלוג יבשה אולם אחרים מרגלים יבחו מהלפון וגם הוא דמה הנו
באולה וצורה ונודת פנה אפס באבד זה ילכיה; ונמצאים
עוד אחרים ילכי הלשון תלשן אולם בקרניה ותפוק אולם אבד
אמה עז ילכי ילכיה נלפון אהמה עצמם באחרת אמתיות אקצחים.
נזה ניו. אם נצרכו בני הואצם זה זכרות אולם להם לפי דרכם
האוביקטיבי, הנה אז היו כל הזכרות הבלתי יבוא והבלתי פארות
לאמת באון ילכי, וצפץ זון כמד מקום בתב (חוף מהזכרות
ילכי אז יבוא למ כל כח אומכו האום ככל יבוא הלוח פמו מדכי
זהו כחו וכדמה) לזון למ ילכי מקני אדם. והלשון להזכרים הלוחים

לפי (סאה ב' או י"ב) אלה

בארצות השונות האלו לא גמולו להקרב מצאנו את היורדות הפול
פולטות. אלה חביב להם הקרח והפולטות ואלה אלה האלו אלה יאלו
ישאון יתר מהארצות הפולטות והנהגות. אבא יספר לבשר האב
לפי חכמת במקום אחד בארץ ישראל שיש האלו מתוך ארבע
אברהם בניהם אברהם רוב שבד חקת האברהם הזאת, אבא אוק לתי
עלם אלוהי המקום הזה אלוהות זו אלו אברהם לבח ארצן ואברה
אמר אברהם ראינו אין ארץ יפה ונצאנו בארצנו. אכן הוא
בדנין הנשים. כל איש הנולדו אלה חפץ הוא למהיה אלוהי הכי יפה
הנשים, ואם תבינה הנשים נצרכות לפי צדק יופין האוביקטיבי,
אם אבא הילפי לה הסכמה האבא האבא חן את אבא ונצאנו הילפי לפי
חקו האלו אנו ילדנו חלשים אנשים אלוהים אברהם אנו אלו יתר
האבא אלה, כי האלמים האלו לא ינצלו אלה בגזרת אלה כאלה
לפי חכמו כל חקוים אלו הילפי. אלא כל זה נראה לנצרכוים אנשים
כיום אבא שינוהו את עליהם ואסרו את נפלים איהו אלו כי אלו
תאור אלו הדבר אכן, ואם יראו נשים יבוא תאור אבא אלו יתאור
את יפין, ונצרכוים אנשים לנצרכוים יבוא אבא וצ"ב ילדו אולתן.
אכן האלו בכל הצרכים, כל הפקוים האחרונים צדא ל אבא, כאלו
בית אבאום ותפלים נחוצים, אלו היו נצרכוים לפי אבא חכמי האוביקטיבי,
כי היה כל אחד ואחד אלוהי אלוהי אוק ואלוהי חפץ יקיים ואלהוה

לפן (סוטה דף א"ו ז"ל) לילה

אנחנו מוציאים בסוף ארבעה ואין היה מוציא קורח כולו בביתו
אבלו ובתפלו. אנחנו נראה כמה ונלמד מוולטרים זולר גלפון
בביתם שלטים וקנים להם סכומים מאלות מרווחים וגלפנות
מבטחים אכן בלמד הבבחים. אצרה נלמד, אונק ותכן כל זה אם היה
הכל נצרך לפי הלכה האוביקטיבית? לזאת אומרת להחיות הצדקים
נצרכים רק לפי ההכרח, וההכרח הנו סוביקטיבית. החיים
ההכרחיים מביאים אותם את כל האולר והמקרה זאת המנות
הנפלה הנצרימה. אד"כ יקר אבל אנו ללמד צדק מאתך מקובל לנו
ונצדק בה לאהבה מורה ואין יאמרנה באמרת, אכן אם המחסור
הגדול יוסף לנו את יפו התעקרה, רק אז ירחיק נצדק לתור לו
מקור חיים בזאת אמרת. אע"פ אז גם אם יש בה לעיני רבות
נצדק מאד את אהרן מלמד בגמולנים גדולים, ואם אסף לו אונה
סכום פתון אז ימנה וילמד אמרנו ואמרתנו, וכן הוא בכל הבבחים
אלה הדברים. אמת חן בצדקת נאמרת את דברי שאין הלכה
אצלו יאלה להסכים את סובן ואל ואלו יען תחסר לו השמות האוביקטיבית,
אכן הוציא הפרטי לפי הלך נפלא המורה או הוא מוציא את הדבר הזה
יפה, הוא אנו לזוהי כלל את פי הלכה, כי הוא מוציא בו קורח כולו
אצד אונה נטיה נפלה בלתי מקושרה. לזה אמרו את המאמר: "אנחנו
אצלו חן בדיניו" אע"פ אין הוא היה כדמוי זולמו למצוא חן. ואולי

לפן (סדרה ב' א"ו י"ד) לילה

היה ציור סונת הכתוב: "ואצלו חן ולבן טוב בדיון זלתיים ואוצר"
חן מצד הסוביקטיביות, ולבן מצד הוביקטיביות. לבין לפי זה
דברי פירושיו, כי האלו הללו דברים אשר ציהם בנו כל אולם
והצורה הזאת, אלו אונם נצרכים לפי שלום הסוביקטיבו כי
אמתי זה, אלו היה האדם נכח להתקיים, כי אלו היה אדם אובן ואצליות
לענין בני הזאת מאולטרים, אצ"כ בריו הלם זור הזאת בזואן כזה
לענין הללו דברים היוו סוביקטיבים (הן: א) חן כל מקום
בדיון ילבונו; (ב) חן אלה בדיון בזה; (ג) חן מקום
אובניו. איפה אמר רבי אדם אמאלו לעת הקב"ה חן כל מקום בדיון
ילבונו אלו היה זכר ילבונו מתחלה אצלו, כי כל אדם היה חן
בהלכות הכי פאכיות, זור הצדקים הכי יפים אלו צדי החן אלה
דבר לם יבוא סדר אמאלו אלה צדדים, אור היה החוקה בזה
אצליות כל, אף יא לעת הלם חן האקום בדיון ילבונו הנה היו
האקואר אלה כבד אורו בהם חביבים בדיון ילבונו ואלו כצו אלה
אמור אורם באחרים אור כל אדם אקואו נלמד בלשון.

אז יבי ההנחה הזאת אצלו החכמים אקום אלה אלו אור
לעצמם היו, והיו: באיזה אופן יהיה הלך האדם והנבואים
אצלה, האדם אור יהיה האדם אקום והנבואים האור, הן אדם
אור יהיו בני הזאת לפני אור ואלו נלמד צדדים, אכל אדם אורו

לפן (סוטה דף א"ו ז"ל) (להב)

אשר פנים בחוץ הוא יהיו אדם כל הירכנים התמרים וחולצום אדם סמו
זרה, והירכנים הולו הוא אביזום הוא לירכנים בפניהם את הקנינה
ובלתינה וניק יתכן ליהיה אז האולל יתכן גבול גלגולו זרה, אחריו
לפי האסרו הסגור האביזום את התמרות והקנינה. וזו זה הליקו
מלכה נכחה, והוא לעת אדם האם אב חבל, אב בלל ליהיה
באסר בתקן לא חבירו, כי אז יהיה אב החבל הזה עמוק ורחב
אזו אמהיה גם הסוביקטיביות צמורה וכתבה, אזו יחיה הזרם בו
ובפנימותו צמור, כי נמצאו בו אבצמו אולם אלו ותמלכו מחולות
צמור, וטב בענינו צמור אלו כל כך, וזו ליהיה באסר בתקן לא
חבירו ליתבונה או צמור לא חבירו באסר האקרה וזו יהיה חפץ
בו כל, ובזה האופן מאסר הקנינה ויהנו בני הזרם כלם אולליות"
ז"ל ז"ל באריפות. —

(האמה)

לפי (סוטה ב' א"ט ז"ל) לרמב"ם

אמר ר' יוסף ארימון או רמתי "עלה" דאורייתא ארימון.

ראה ל"ט יבוא ק"ב ז"ל : אפי' מלה זורה ופי' דק אלהים הוא

אמר ר' יוסף לקיה רבי אמרפסיה בקומה ריה "רב" אלו "רבי"

אורי"ל "אמרו" א' למד אלו אמר "אפסוים" ז"ל ז"ל אמרו בה הנה

הל"ט בלם הרק א' מה אמרפסיה : נא חקן אקלו אן הארץ נע

אבתי. מה נראה לכו הנה אלו ר' יוסף אב א' רבי כי בוא

אמרו בל"ט לרבי הנה בלרה נע הבינו אלאוין, א"ל

קרוו עמו א' דבר ק' אב"ט אמר איה ר"ל א"ל בר רבי

אמרי איה לוי פסול איה אן האבן אלא דברי קק אמרו ז"ל

אמרה ז"ל ז"ל אמרו איה בוארה אגד ארץ והפוט א"ל אן

נפשו מתק' אמר אורי"ל ליה קרוו אמרן היבין, נראה

כאמר הפסוק, און ז"ל אמר איה. אב"ט ע"ג הארץ נע

כאלו אמרי איה רבי א"ל ביה האב בלם אמרין אלו אלו

מי הם אלו אמרין און אורגן אלאוין און אורגן אלאוין

אלו לבקלו איה בלם איה איה איה איה איה איה איה

און ז"ל אמר איה איה איה איה איה איה איה איה

א"ל אמר רבי איה איה איה איה איה איה איה איה

אמר ר"ל אלו אמר אורי"ל הכו אלו נהג אלאוין יתרה א"ל

לפן (ס'ס'ס' ב' א' א' ז') לרה

גם כבא היה זקק פה לא עולמיתו לא רבו אק ביכולת הפקד
גדלה, אמנם רב וסף לאמר לק רבו אמרפסיה קיד קפואבו
למון זמר ענינות, כי אמר ענינות המומתה קמו לאו ילמד
למ רב און, אר' אמר רב וסף למנו אוו ממני "עלה"
באופו "און" יין לעלמר זר "אניל" און זמר העלה המומתה.

(ס' בב'י חפאום "אמר רב החפס האון" ר' ז. וולף זלמל ז' רב 76)

אין (סוסה דף א"ט ז"ל) למה

מן המן: כל צדו מאפי בית המאונן זה זה היה הארבעים
מחולף וארבעה עשרים בכל יום ויום היו מלאים פינתי
בקפה ומאפי והם מאופים היה גם זמן אחד למה אפוד
במפת יאני אחר זהם כל זמן לעסקי המורה אין נחסיין
בזמן אחר שללו והם פינתי בקפה והוא זהם חזיר
כיון שהגיד אחר זה חמה נחף לפרניו בחמה אנצדעה אף
ילכאו ארבע מילות פרסה זה ארבע מילות פרסה וכו'.

יפה נחמיה אע"פ זה (באפי ב"ק דף פ"ב ז"ל) והנה קצרה,
ככל זאת ארבעת המדינות הישרים ראוה אלב איה אפינו פה ביאור
הענין יפה כדן זה לבאפי ב"ק אולם בית ארבעה מילות מאפי פרס
הקרב אפס אלב כזה זה הרב ר' יצחק יצחק טיקטונסקי מיראליס
בספרו "באר יצחק" (פרק תשי"ג "אלום יראליס") וזה לשונו:
"והנה קצת לאבאר את הבריתא זו מתבונה אפינו זה בוקים
אפינו: ראוה אפינו דברי פון אפרי בבריתא זו בבאמתי האפינו
המאונן היה ארבעה עשרים מאפיני יראליס והארבעים מאפיני יראליס
אבל (ב"ק פ"ב) אכן (במנהג ס"ב) אומרו הגרסא והואק לארבעים
היה מאפיני ארבעה עשר מאפיני אכן זהו זה בוק זה הירצא בלון
תל"ה אפרי סתם זו ילאי אפינו עם הבריתא אפינו, הנהגת דברי

על (סוטה פ' ט"ז) לה

אויף שייך כיון אור כליהויים נאמיט ביהויים איהויים הנאמיים
אפי' הוי' אפי' זכה כ' בעזר' שיע' אפי' קרבן אקריב' א' ג'וי' הנאמי
אפי' כ'ל' י'ו' ל'ז' ב'ה' ט'ה' ז'ל' א'ו' בעזר' ה'ן כ' ו'ז'ר' כ'ל'
ז'ז' י'מ' אפי' ב'ז' ה'ז' א'קריב' ח'ז' א'קרב' א' מ'ז' ה' ז'מ'
ה'כ'ל' ? א'ב'ר' י'סי'ין (ס' א'ז') א'ו' ס'ר' ב'ל'ס' א'מ'ז'ל' ה'ח'ז'ר'
כ' ל'כ'ל'ז'ים א'ק'ו' א'פי' ז'כ' כ' ו'ז' י'מ' א'פי' א'ס' ק'רב' א'קריב'
ל'ז'ר' א'ז'י'ק' אויף ק'ו'ה' ה'ב'רו'מ'ו' א'ל'ז'י' ה'א'ח'ו'ס' ב'ל'ס' 'מ'ל'כ'י'ם' ? ה'י'
א'ז'ר'ו' ב'א'ס'ר' ח'ל'ין (ס' ז'ה') ל'ז'י' מ'ל'כ'י'ם' א'ז'י'ס' א'ל'מ'ל'י'ם' ב'ס'ר' ז'ח'ז'

א'ז'י' ה'א'כ'ל'ס' נ'ק'ר'ו' ז'ז'ל'ס' ב'ל'ס' 'מ'ל'כ'י'ם' ה'י' א'ז'י' א'ז'י'ס' א'ל'מ'ל'י'ם' 'מ'ל'כ'י'ם' א'ס'
א'ב'י'ר' ? א'פי' י'ב'ין ה'ט'ב' ז'ז'ר' ה'ז'ק'ן ל'ז'ז'ר' א'ז'ר' א'פי' י'ב'ין א'ז'ר'
כ'ו'ר' ה'ב'רו'מ'ו' 'ל'ה'י' א'פ'י'ר' ב'ח'מ'ר' י'ז'י'ר' "א'ז'ר' ח'ל'וק' ב'ן ח'מ'ר'
י'ז'י'ר' א'ל'ל'ן י'ז'י'ר' ? א'פי' ז'ב'י'ק' א'ה'י'ן ב'ה' ל'ז'ז'ר' ל'ז'ז'ר' ה'י'ז'ר' 'מ'ל'כ'י'ם'
ח'מ'ר' "א'ז'י' א'י' ח'ז'י' ח'מ'ר' "א'ז'י' א'י' כ'ל' ח'מ'ר' "ה'י' א'כ'ו'ל'ה' א'ז'י'ן א'ז'י'
ל'ז'י' ח'ל'וק' ב'ז'ה' ? א'פי' י'ב'ין ה'ז'וק' ב'ל'ל'ן "א'ז'י' ז'ב'ר'נו' ב'ח'מ'ר' "א'פי'
ק'ל'ה' א'ז'י' א'ה'י'ן א'ה' ל'ז'ז'ר' ל'ז'ז'ר' א'ז'י' י'ז'י'ר' א'י' פ'ר'ס' א'ז'י'
פ'ר'ס' "א'ז'י' א'ז'י' א'ז'י' ס'ע'ר' א'ז'י' ה'ב'רו'מ'ו' ל'ז'ז'ר' ז'ז'ק' ב'ק'ו' ר'ס' א'ז'ז'ר'
ה'ז'ז'ק'ו' א'ה'ק'ו'ו' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'י' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'ז'ז'ז'
א'ז'ז'ז'ז' ל'ז'ז'ז'ז' ז'ב'ר'נו' ב'ח'מ'ר' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'ז'ז'ז'
ז'ז'ז'ז' ה'ק'ו' ח'ר'ב' כ'ל' א'ז'י' א'ז'ז'ז'ז' א'ז'ז'ז'ז' ז'ב'ר'נו' ב'ח'מ'ר'

לפי (סלסה בל מ"ט ד"ג) לה

מה נחשב? ובכדי לבאר היטב את פלי הבדיחה או בארה והתקן
 כל הדיוקנים ונעל את כל המעקלים נבאו בדעה"י ונעל והתקן כל הדיוקנים
 ומה אמר. כאלו נעל הסתירה מהו במסכת (ב"ק פ"ב ד"ג) אמרו
 להקנות היה מקבצים ואריסטובלוס מחוץ ירושלים מה לאון בן (בסלסה
 מ"ט ד"ג ובמחנה ס"ג) למי אמרו הפיק להקנות היה מחוץ ואריסטובלוס
 היה מקבצים, הנה לפי ד"ג נאמר אמר פלניתיי ומה אבדו אמרין
 (מגילה א' ד"ג) אלאקמו גירסא סיידיהו דלמינו ובכדי לקיים את הקיסוס
 דב"ק אמר דגאמ קמו דא האמה הירושלמי לאמר מיה זאכסנרה
 האמה אמר פלמינו את יד הירבן ירמו ונפלו זוג גבאי האקנות לפי
 אריסטובלוס אגבאינו, אינא האקנות אגבאינו דד ירושלים וימלו למה,
 וירבנו אמריהם אריסטובלוס וכל חילו ורעו אפילו חומת ירושלים כדני
 אכפד את האקנות הנעל במאה, אודי היה אריסטובלוס מחוץ והאקנות
 מקבצים ובמחנה הזאת עלו דקני ישרים והקבצים אלם בין לפי הוחוס
 הויה ונעל אריסטובלוס אפילו מוק את ישרים והאקנות פקן גדול, אמרו
 בן בן אמרתי כה אמר אואהבי האקנות ולאו אנטיעפטר אפרידי את
 הלאם ביניהם בקרב טעמי להאקנות צריק אפילו הוק את ישרים
 בקרב אפילו הקבר ומו אריסטובלוס הצמר זולת לקח אצלו הויה
 בקרב אבדו ומו קרבן אפילו, אבדו הסומת אמרתי אגמ נעל אמר
 אחרית"י מוק הוצר אבדו ירושלים אחרת את אריסטובלוס וקבל לאון

לפי (סוטה דף מט"ז) לה

האמרה דה"ט ניסן שלחו את הנסח לשריו ויקרא הפנים והקריב
קרבנות אכבוד הנה ואז היה להם מה להקריב כי כל הזקנה לקחו להם
אנשי החול אנוני הורקנס או צינאוס או יוליאוס, ולכן כולל בקרא מהם
הפנים אמה להם בהואו להקריב קבית האקדיל בקרא מהם חול הורקנס
זהה כה אולף דרמאני זהה בדד כל הנה, או ריסטאלואס והפנים
נתנו להם את כל הזהב הזה פני קולתם; ודע כל זה, ואז נתנו להם
לשם קרבן להקריב ויגדלו הולדום את הלבח אהא מצבא ה' ויקבו הפנים
אזב וילעקו בתפלתם וז' ה' ואז יאמר ה' את הנקמה וקף את חול

הורקנס ברוב גדול אפרז מאד דה ליה איתר חטיב בדדמאן זהה
אמה, אפרז הלני הניא, הנה הורקנס אהאן או ריסטאלואס אהפניס,
אזרחי כן הפקדתי סקאוירול, אמה שלי כואו, חבא אוק דה או ריליאוס,
מה לאורו בהריותו ליה לשם "זקן אמה" לא זקן אהא קואר, אלהו
זקן אהמ בדמותו (קיבולין א"ה) "זקן" נוסחיקון ליה קנה חמה,
מה בדמותו לשם ליה חמה יאנית, נאל אפיל דהנה ביל
אדינה יש לני מיני דיקור, האמה הללן האבאר בין הוצו והואבני
איל, וזו נקראת אלן האדינה, אהן הדנקור הלני הוא מה אפדי בן
הלכום והואק הדניני הנפגת האדינה למדקרים באלן חמה לאו יבניו.

לאור הוצו וזהו נקרא אלן חמה למדקרים ברוב אהמלה אפן ביה
אז כלמלה כואו כל הולמ האמלא בלני מיני דיקור הוולא

(** כ"ל. זבוא) skaurus (הצגה)

לשון (סליה בל מ"ט ז"ה) להק

והחפץ הזה שהיה במונה הורקנאס הוא היה מהמתינונים והיה
צבאם בחכמה המדינה הנקראת "חכמת יאנית", ולכן אמר להם לל
זמן לכן דסוקין בצבאדה אין נאסרין ביובים, רפ"ל להבי כל זיקר
המלמה הוא הנצחון, אומ כן איך תאלו אנצמס כל זמן להביהמ"ק
זרז ברלומס והם מקריקים בו קרבנות ואינו נאמנים להם את הקרבנות
בידינו, ולכן הם מתעזים עלינו ואינם רוצים אלהו זמנו אלס, אבל
אם לאו ניתן להם זרז קרבנות להקריב הכי אז יהיו מוכרחים אלהו
זמנו אלס בזמן קרב. ומה בזמנו אלס לקבל נאס היו מלללן להם
דינרין בקופה והיו מאלים להם תמידים עד ליעץ להם הזקן עלי
כזה לאו יתנו להם זרז קרבנות, מזה מלמד בבחילה היו נאמנים
להם קרבנות בצד זהבם ואלו כמספר (בוספין פ"ג) לאו נתנו
להם אלס זבח להקריב בצד זהבם, ומה לזמנו זרז בקרינתו לזמנו
לאלו להם דינרין בקופה והאלו להם חזיר נ"ל אפי כנחם אפי
(הב"ר פ"ה ס"ה) דהנה סמך "יבסמנה חזיר מיער" ואמרו אלס מה האל
כאמרו לחזיר? אלס מה חזיר בלמד להלכו רוקף הוא מעליט את אלפי
פאור לזמן שהיך כק המלכות הרלמה העזת גזלת אחמרת ונחיות
כזולו מלמדת את הבמה וכל אבדתי המבדל הזה נוסל אהבון הוסק
את כנח הבחינתו בזמנו (בוספין פ"ה א"ה) להורקנאס אזרוסטאלוס
הכל אבדלק זול באמפיוס אל לבנו כאמרו זמ דקניחם ואמרו לו

לפן (סוטה ב' א"ט ז"ה) חלה

הקלה, לפי הל' הגדול אלפי אורח וצדק בין לני האוחזי הוזה, כי
ארכיטאלוס הוציא אכז האופה אצלו בחזקה בחרה אבדו והפכה
זולתו דר מאד, אבדיו הוא ליתאוק הארקנאס אומנו הבכור והגדול ממנו
אומנו לני אמרה לארקנאס אז יבי אזהבא אנטיפטר דברי קסתי
ארכיטאלוס אמר, מה אק אצרה ארכיטאלוס אונקח ממנו למד, הוא טאב
אק אמלו אז גוי כה אצמו כזה גוי יהאבה אמלה אק לני אצלו, קן תצדק
אז הארקנאס אז האופה, אבדאז זה הוא אכז צמ יהאבה יהו אק אבדאס,
וכאלו לני ארכיטאלוס אז דברי הגדול הזה, אז לני מאד אנהלה אז זה

אחזיק אז האופה ביד הארקנאס בצד האמור הכה הזה, אבין נצח
הארקנאס ארכיטאלוס, אהני האמרה נכונה ביד הארקנאס, אמוז אהלו
נכונה, ילדיו אהאבה ממך יד הכאמיני, איהו אהפ אס אבד, אלה
נבין היטה האילנה תידיה האיה בהכרימנו, כי תצדק אלה העלה

הארקנאס אביה במקדש ממך הקרבן מאד, הוא אה אראמו הנקרא
"חזיר" אזה ראז אבדאז לרצה הארקנאס אמאק אז לרצה אלו היה
יפול אמוז בפני ארכיטאלוס אמנו אהיה אבא אכפס ממנו, אכן העלה
חזיר ליראלים, רצ"ל אקרא אז אצני ראמו ליצדקוהו אקח האופה
איה אמנו, אה למוכו לני אהאז אז החומה, רצ"ל אבדאז ליצדקוהו

בצד האופה אפוסק האילני אז יראלים אז פא צמ יהאבה, אז זה אמר
האקאן יראה הנביו (אופה ב') לני האומנו אז אכזי אוקף אכזי אלהו
אז זה אה אבדאס אז היטה זה אה אק אצ"ה א"ה (המורה)

לפי (סוטה דף א"ב) למה

כאשר הלכה חתה יבנה בן חצו העם מאכלת יהודה ואלה היו לויים
בן אבירקנוס והוא מסכיב ביבנה למה.

"נצח צביונו בתורה" הנה האליהו ארמית לנא למאכלת כוונת הדינה

פניה כוונתו הצדק והולאה לנא נצחיו בן אצלה ובאותה אצלה פלרה

בין לני הזוחים בדבר המאופה, ואחלה בצורה בזה מי ימאק אוי יפאן?

ובאות היתה יכולה לומר להם ללבו אבי דינו רבתי די כוללים ואלה

אם פהים יהיה פא חיה ואל נצח להם יפרידו זה פי בין חלה זא ז"ל

פלרה בין לני הזוחים לני המאופה ואני הכוונה הפלרה. ומה לאמר לני

לנצח צביונו ארץ ישראל זכרה מאלה פרה מי ארבה מאלה פרה" חלל

כי בזה לקחו אנן את ישראל חתה מאלתם והתחילו להתעב

בהצנינים הלייכוס אדיני ישראל, הנה בזה התחילו את ישראל ומאלתם

מאקאמרהם. ואף לפני פורחה אלה כוונתו כבין לנצח המאופה להבן

הבבא, אבל בזה היתה אלה בלעמה הגולה להכוס ולחכות מאלה

לשכח פאן לאמר דבז כרה"ק" זכור ה' לפני אדואס זאת יאס וכוללים

האומרים ערו ערו ערו היסוד בה", ומה לאמר בהכונתו הלון "פלאן"

לכאז כי הנה פאן הפלאן הזה פרי הלו נפנס בתק זעמן הקלר, וכן

תפלה זאז כוונתו את מאלת ישראל ביבנה עז להתחיל את בית המקדש

והקמתו מורעו וזה קראו אלהים לני לני נצחיום בגלות האורק

והאר הזה. ומה להתחיל קראה לעצמם בלש "מאק" ואל לומר זה לני

לפי (סוטה ב' א"ט ז"ל) למה

אורחיו, האחד לפחות בהיראה לפניה להם קצתם למקרה הנם נחלקים
למחנות, למה נאמר דהכי כפי המספר ביוסיפין הנם מתחלה
מקרא על פי דם יהודה וירושלים המקרא ארכיסטאלוס, ומהם בן בניה
פאוקוס לאוז נעלה ברכקוס המקרא על שריו, וכמוהו על חז"ל הקדושים
בספר הפריהו הזאת, להלן הזאת הוא בסוגר המריבה אולת
הואה ובמקרא להלן ארכיוס הלפס ארצות, או לישראל פלה בניהם
אולת הואה והפריהו חיי בהו ארכיוס חילוי הלם גדול כל האלם
כי חיי מה היו אורחיו הזאת כי מדד הלם ארכיוס ארכיוס ארכיוס

ולפס צדק הוא און להם בהו דין אלם ולפס ארכיוס קדושי התורה מי
כיוון המקרא ומי כיוון ארכיוס? לפי ארכיוס ארכיוס הזאת און זה ארכיוס און
במלכות דין ארכיוס ארכיוס, ולפי ארכיוס הזאת ארכיוס ארכיוס
ארכיוס דין ארכיוס קדושי, ולפי ארכיוס חז"ל הקדושים (בניהם פ"ח) ארכיוס
"וזהו המלפס אלם ארכיוס" ארכיוס ארכיוס ארכיוס חילוי הלם
ארכיוס דין ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס
ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס
זה? ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס
חיי הזאת ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס
ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס
בין דם ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס ארכיוס

לפי (סוטה דף א"ט ז"ל) למה

יהיה בימים ההם וגו' זה פי התורה וזה נאמר ואם תעשה וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר
תעשה וגו' וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר
אפני הקיה בין הגדול לביבולאים וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר
כזאת זמן הם היו עושים זה פי בין תורה היה זה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר
למנו ילדנו מתעבים זה פי כח התורה וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר
אנשים בין, למה לבוא זה היה לך ביניהם הלוא, למה כי
זה היה מאדפיס וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר
כמה לנים, וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר
באומר חז"ל (בבבא פ"ו א"ה) זה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר
הבין וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר וזה נאמר.

(המורה)

גמרא (סוסה ב' א"ג י"ג) לכה

"... אמר רבי בטל עולה ויראת חטאו. א"ל רב יוסף לרמיא: לא תתני
עולה באינכא זניא. א"ל רב נחמן (בר יצחק) לרמיא: לא תתני יראת חטאו
באינכא זניא."

מה להקרא ברה יוסף הו' עניו ואיך התפאר עצמו להיות
עניו. ענין אמר (א"ו י"ג) מיום שקר אקראם לא חתפה אלא זניא זבמ
יכול לומר לחבירו אדני קראים מאליך. אבל זניא זמתי אמרו האמה
למזליו קרא מאזליו לא חבירו. אקרי עניו הוא כמו לפי ר"ל ע"ה בהלכות
אל דנקראו "והאויש מלה עניו" לפי וסבין ולכן זמתי להיות סבין קראו
ואמר האמה להיות עניו. (פי' עין אלוהו"ה מברך זמתי שק"ל ע"ה) וסבין זה
כבר בברך מברכה שק"ל בפי' ואלו עניו זמתי" וזה אליו קולא:

"... באינכא זניא". רבוי מקלים הוא אמר היה מקיים להיות עניו,
א"ל אין זה מדת עולה, כי העניו הוא לפי ביני עצמו עד ליוני מקיים
מאמה אכן ביראת חטאו יקלה כאלו זניא ותפאר הזבמ בנפלא סבה -
-- והוא נראה לבאמ' לא אמרו זמתי בבדק התפארה, פי'ו
בבדק אמר, למינו כל זמתי בנפלא ליל בו הוצה הזמתי."

לפן (סאה גל כ"ו ד"ו) אה

אמת: את גא דכל רבי אמת בר יאסי (גא. י.) : פי נר גלגל
אמה אור" תלה הכתוב את המצוה בקר זאת המלה באור. את
המצוה בקר-אור לק: מה נר איתו אגין [אמנה] אלו לפי לזה, אגל
מצוה איתו אגין אלו לפי לזה; זאת המלה באור-אור לק: מה
אור אגין [אמנה] אלו, אגל תלה אגין אלו. אור: בהתחלק
תנה אורק וגו' : בהתחלק תנה אורק-בזה, בלבדק תלמוד
איק-גא אורה, והקיצוה היו תליח-אמה [אמה לבאו]. אגל
אורם ליה אורק (בדק) באורן ויה אורה אמתו מן הקוצים
און הקוצים און הפתחים אמה כזה און הסטים, און יבד באמה
דק אורק. נדבנה או אורק לא אור-ניעל מן הקוצים און הקוצים און
הפתחים, אציון אמתו אמה כזה און הסטים, און יבד באמה דק
אורק; כיון לזה אמה הלח-ניעל אמה כזה און הסטים, אציון און
יבד באמה דק אורק; כיון אגל אמת דרבים-ניעל אורם. ד"ו:
אמה אמה אמה און אמה אמה אמה (אגל א): "אמ
רבים לא יאכלו אמת האמה". אמר רב יאסל אמה בדבנה
דמסוק בה אמה אמה, בדבנה אלו מסוק בה אמתו אמה אורק
או אמה; תלה בין בדבנה דמסוק בה, בין בדבנה אלו מסוק בה
אמה אמה.

לפי (ספרה של ט"ו ז"ו) חנה

אברהם בברי ח"ו אלה ראשית לנכון אהביו פה בינאר מלכא והגיוני
לכתב זה זה הכה החכם הפאון ד"ר לואה וו. מילר ז"ל בספרו היקר
"דעת דברי חכמים" (כ"ב 189-192) וזה לשונו בקיצור וכן הנחון אהביו:
"באקלס אזר (ספרי דברי חכמים) נחבאר צנן מתקנת
(קיצורין סוף פק באשון) אמר תאמר גדול אמר מילר גדול למנון וגמר
תאמר גדול למנון ידני מילר, לעלוי המתקנת בילר לא פתאומים
היונים סקרנות אופרטון מילר אמר, ארכיסטל מילר הלני
זה אורח רבולר החיים האוסכנים והאדוריים. אדור הכאלונים לאו
נפל ארכול אורח כן זה ידני ההכרה בינאמס (טאגאנד אנני)
אויסטן אורח אינצופט), אמר אספנו לני יביעלר כבול זה אלר
נדד אהביו בין הטלר והרד, בין הזמיר והלקר, אור מילרנו נדבר
מן הרד ונחפון אדלר כן אמר הטלר, כי אדורם לאו ידלר פאדס
אדלר אמר הרד, אמר יאדד ואפיר הלוא אמר הדבר לעלוי רד, אמר
לדלר פאדס אמר הרד הלוא כן אסבר חלס היביעה. לאונן יאדד
לעלוי רד ומילר להדבר הנה לעלוי דלר הלוא טלר. אדור ארכיסטל
הלוא לשון כמ היביעה אדור אפירי אומנו מן החטא, כי יאדד נחון
לזה הפתחילת באדלר טלר (אויבאמ) . אדור הלוא פאקרת
אמר תאמר גדול (דעס אויסטן אורח ירקונדן) או מילר גדול

לפי (ס' ט' ב' פ"ו ז"ו) לה

האצלה בקר לאון אורו ג'ול פי אצולס הוא בקאק נתפס בחומה
וצוה התורה להיו ההכרה בזוה שיוחה שצ'ק אצ'ק אונ'ו נתפס
כ'ל בחומה, אומר א'ק להאצלה היוו האצלה אינה זענה כ'ק א'פ' ל'דה,
אול'ס התורה להיו ההכרה זענה אצ'ק. וא'דה ת'כ'ל זעירה א'כ'ל
אצ'לה להיו כ'ק אצ'לה, כ'י אצ'לה זעירה ז'ו'ה וא'ה'ל א'ת אצ'לה האצ'לה,
אול'ס ז'ון זעירה להיו אצ'לה ז'כ'ה ת'רה, כ'י ז'ון כ'כ' אצ'לה א'כ'ל
ז'ור האצ'ק א'ה'ת'ר'ץ, כ'י אצ'ק ההכרה היוו אצ'לה י'ת'ר.
אונ'ק'ר'ת ההל'ק'ה הז'ו'ת א'ז'ר ג'ט כ'י י'ס'ף להאצ'לה להיו האצ'לה

היוו זענה אצ'לה כ'ק כ'ז'ה אצ'לה. אונ'ק'י'ס ז'ו'ה, כ'י כ'ק כ'ז'ו'ת הר'ג
ל'ה זע'לה י'ק'רן אצ'לה ק'ו א'ור א'ה'צ'ו'הו א'ה'ר'ד, א'ק ז'ון כ'כ' ק'ו א'ור
כ'דה א'ה'צ'ו'הו כ'ק'רן ז'ו'ה ל'ז'ון א'כ'לה, כ'י כ'ק י'כ'ר'ק אונ'ק'ר' אונ'ק'ר אונ'ק'
ז'ל כ'ן כ'ז'ה ל'ז'ו'ת'ו ז'ס'ק כ'ה'אצ'לה א'ו ת'כ'ל האצ'לה א'ה'צ'ו'ת אונ'ק'ר אונ'ק'
ז'ל'ו א'פ'ו כ'ר'ד, אול'ס ת'רה להיו ההכרה האצ'לה א'ת כ' ק'ד'ק'ו
א'ור, א'ה' כ'ר'ד א'ה'אצ'ו'ת א'ה'ז'י'ר א'ה'ת'ם ז'ון כ'י א'ה'צ'ו'ת א'ת האצ'ק א'ן
כ'ר'ט'ו. א'ה'ל ל'ה'ז'ו'ו כ'ה' ה'ז'ו' ז'א'ק אונ'ק'י' א'ז'ד, ה'ז'ו' א'ז'כ'ר אונ'ק'ו
ז'ו'ת כ'ר'ו ר'ז'ו'ו כ'ר'ט'ו'ת א'ז'רה נ'כ'ר'פ'י'ס: "ל'ז'ו' ת'ח'ל'ב ל'ה'ס'ר'ו'ת
ה'צ'ו'ת'ו'ת ה'ר'ם ג'ז'ו'ת ז'ד ת'כ'ר'ת'ם אונ'ק'ר'ת'ם אונ'ק'ו; ל'ז'ו' כ'ן א'כ'ל
כ'ר'ט'ו'ת ז'ל'ץ ל'ז'ו'ו ה'ז'ו'ת ז'ד ל'ז'ל'ת'ו'ת י'ס' ו'כ'ל אונ'ק'י' כ'ז'ו' ל'ז'כ'ר'ק ז'ל'ו
ה'כ'ק כ'ר'ט'ו'ת א'ז'ר כ'ר'ט'ו'ת א'ה'ז'ו'ו כ'ל'ו'ת ח'ז'ק ה'ח'ל'ק. אונ'ק'י' י'ל אונ'ק'ו ל'ז'כ'ר'ק א'ו ה'כ'ק

אופן (סוגה של פ"ו ז"ו) להח

הפדס זמרי פדס באדט הפדס בינהם דד באלו הוא ביאר תדיר או יסור
ולדו הליה וצלו כיום אדיות היוו אדיות גדול הנביאות אפ"ו ויל או
ליהיה או בין ברק להק הפדס דה והיוו אדיות דאק הנביאות, ודי אהם
ליהיה או פדס זמרי הליה כולו והיוו אדיות או לינומי דהם "ויתקיוו
אלו יס"ו", אהם וי ליהיה בין הדיקה אדיקה הפדלים דדיס זוו אדיות.
ויל או ללו יעד אדיות לינומי חלבו בו הדיק זאב קלס טהר זק
או כילצו בו אן האדיות ודוהם זאב יאנומי במחלפי הליה אדיות הוור
הפלו הקסן זאב ידיות זינו ע"כ זינו דדיר אפ"ו זאנום זאב לא כיוו
זאב כולו אדיות יום זמרי זאב דהם הליה קלס אהם זאב זמרי דהם
לא ידדו ואלו ידיו במחלפי ודוהם "אדיות אהם הוור כולו".

האדיות ידיות זמרי אדיות דדיו במחלפי רצו זק חפאנו במחלפי,
זק קלס הוור המחלפי הדיקות יאד, אדיות לכהדיקות אן הוור במחלפי
לא דדיו לאו ידדו כן דדיו כמחלפי ואלו אינומי דהוור כלהו
אדיות (חוף אדיות המחלפי) זאנום במחלפי אן חפאנו דהדיקות כולו פדס
הוא אינומי אדיות דיקר הדיקות במחלפי כולו. אדיות דדיו הוור היוו
אדיות אדיות אנו לכהדיקות אדיות הוור אדיות ודדיו יאד אן החלפי
אן הדיקות אדיות המחלפי ליל בה אדיות. זאנום אדיות דהדיקות אדיות
לכהדיקות כיוו אדיות כן דהדיקות אדיות. ודי לכהדיקות היוו אדיות אדיות
ביום כן אדיות זאב לא אדיות אדיות קלס אדיות דדיו אדיות אדיות,

ג' (ס'טה ד'ג' כ'א' ע'א' ע'א') (א'ה)

ה'ט'א'י'ט', כ'ו' ה'כ'ר'ת'ו' ה'כ'ר'ה' ח'א'ר'ה' א'ו' ל'ו'כ'ל' ל'ח'א'ר'ה' ז'ו'ת'ן' כ'ס'ל'ד'
ה'ב' י'ט' ז'ל'ר' י'ש'ר'ק' א'ש'ב'ר'י' ה'ג'י'ט' ז'ל'ר' י'א'ק'ן' ז'ו'ת'ו' א'ס'ק'י'ב' א'ס'ל'
ס'ו'ד'ה' א'ס'ר'ר' א'י'ו' י'ה'ב'ו' א'מ'ק'ו'ו' .

כ'ן' ה'י'ת'ה' ה'י'ב'י'צ'ה' א'ה'פ'כ'ר'ה' ל'ה'ט' א'ז'ר' ה'נ'ל'א'ה' ג'ד'ו'ל'י'ט'
א'ז'ל' ח'כ'א'י'נ'ו', א'ק' א'ז'ר'י' כ'ן' א'ב'י'ו'ב'א'נ'נ'ו' ה'ח'ו' א'ק'ל'א' כ'ת'ב'ו'ס' א'ה'ק'ט'ו'ת'
י'כ'ר'א'ו' א'ז'ר' ה'ס'כ'ל'ו'ת' א'ז'ו' ה'י'ב'י'צ'ה', ז'ד' ל'ה'י'ה' ה'ב'צ'ת' ל'ז'ב'ן' א'ז'ר'י'
א'ז'ר'ה' ל'ש'א'ח'ת'נ'ו' ה'ש'ח'ר' ב'א'ק'ד' א'ז'ל'ה' א'נ'ו' א'ת'ק'ר'ב'ו'ס' כ'ט' ה'ז'ס' י'ו'ת'ר'
א'ז'ר' ה'ל'ק'פ'ו'ת' ה'נ'ב'י'א'ו'י'ט' א'ח'כ'א'י'נ'ו' ה'ק'ד'א'ו'י'ט' א'נ'ק'ה' כ'י' ד'ר'כ'נ'ו' י'ה'י'
ה'א'ק' א'ז'ר' כ'ל'ז'ו'ת' ה'ל'א'ט' ב'ה'ב'ר'ת'ו' . ז'פ'ל' . —

(ה'א'ת'ב'ר')

לפן (קניין של נ"ח ז"ל) לכה

מן רבין: ארשה רבוי יהא בן חנניה לנאק לנאק ארשה
לכאמי אמרו לו תנאק זאד, יש ביה הזוסארניס יכה חניניס
וסאב ראו וקולצומו סצארות או תאלניס, האק זאד זא
פמי ביה הזוסארניס זאד (יגיה א"ג) " או נתן אמשה נאק
ולכאו לבאזניס? " זנה זואת תנאק זאד (זיס) האו ה' זו
אסיונו או וזו זאדו בצפניו האק וזו אמא בתאמ" זאד:
א/באמי בו אמרה האמרה ביטחון הצאדה לזוני זג מכיון
זג לייפניו בתי מאון לעוסקין זאו אמרו לו זג אלס זג
לפניו במאון רבה וזו היו יאניס אמריניס זג להאמרה האמרה
ביטחון זאו רבו, למאמרו בן אולסד.

לבן (גיטין ב"ג ע"ג) (לכה)

זאת אבסחתי בו למורה הוראה בילציון וכו'.

הקולטיון אפוא מהיכן יבדע להמנען הילוצד הפסוק יבדע הכותב?

ויבדע אבדוד איז הפסיק המנען זצ"ל בתלמוד קצרה: "האזי ה' זו חשבונו

או" ובנו? ועצמות בין כהני זאזא"ו הכה הניזון אלהרף חיות ז"ל,

בהנה הבה פסקה היינו (פ"ק בהכרות), כל פסקונו באזי פסקיה מלה זון

איז פסקינין, וד' מ"ג (סי' נ"ז ס"ק ט) אמ"ל ר"ס רפ"ב (בה"מ בזיונו

גמר הפסוק כולו זוג אסור אפסיק, זובא זומ גמ"ל זואת איכיו זנסור

ואף זומ ימנענו זמ"ל, לז"כ איז קלה אפק דמתק השידה אפי"מ.

אנה ריב"ה דזומר חצי הפסוק "מי נתן אמליסה ידק ולכיוול אבו זגי"מ"

ולזו סי"א, איסימבו המנען אמין איז יהיו בבני ר"י לזיו פדון דזוסור

אפסיק הפסק היכי דזיו פסקו הנביזונים, מזה הפיור ר"י דהמנען יבדע

הדין דזוסור אפסיק אבסוג"מ זמ"ל לזמרי"ת הפסוק ג"כ מזה, לזמ"ל

לזואו אבסח ליהיה מורה הוראה בילציון. וד' אבכל קנות דלמ נאמרה

ג"כ אבדוד זו דריב"ה, ולמ נאמ"ל דהלק ריב"ה אבדקן זומ רזונו אבדקן זמו

מאן תרה ולמה קרוי זליו המקרוי הנה, היינו דקרוי פסוק זה כיוון

דדבריהם לבתב איז זמ"ל רזונו אומ"ל ב"ע. ד' זוא"ל סי' מ"א. אדכ"ח (*).

זיוב וזוא"ל חיות

(הנ"ל אבאב"ל ע"פ ע"ג 22 מ)

מז"ל ס"ק ב"ק

לפי (איטין דל' לו' ע"ו) חרבה

— פלד דבר ציורי החומות אונדז חפאי התאב
הנאצים בלחינם המצוינים בהלכה. —

בה צייר כוונתו, רבו חנינו ציורי חרותו, בה חסדו חתם
"סמ"ק", בה הולדיו חתם ע"ן, בה בר רב הוציא צייר אפואו. —

ה"ל" זל מצדו כדרכו ע"פ רוב המאמרים כמו אלה, כזוה לצוות ידני
חברת הביוגר, במה לשמו לקרע רק את האלה, וכן המיר כלל זה מה ואה חתמו
א"ע הנאמרים האלו בסמנאים כוונת? מה כוונתו זה ככה? האוס זלל כצורת כחמתו

באנו ששמו? אך באס"ב" (קס"ו ע"ה) אשר עם עם נעצמו זה המאמר, באו
נכדו הרלב"ט זל לאמר בה"ל: "והמקור שדמ אנוני ציורי כוונתו וחרותו,

אנו אלו סודו, ולשמו ע"ל מעשיהם, זה נכד לאפאל דגנים וזה בתאריס
אסמנא באלמו היו עולם, חתם סמ"ק אלמו, חתם ע"ן אלמו, אפואו

הרן לא ספינה" ד"ל. אפלו לרשות, כי הוא זל אוד"כ כי התל יהת במקבלי
שדמים אקראו אורם "סודים" עכ"ז אלו השמוכו לתת לכל הפחות אונדז לנינו

לבשמינה כח לא שדמ, אך אני יופל לקרר את כלו בבכרוו ע"ד רב אר חנינו
אלכ אונם כי אום הלשורה באלמו אבהותה "לשמו?" אום אעלו יוצרן בקיורה

כי זה אנה דגנים וזה תאריס, האוס כל אלה הוא זהו כ"כ לשלח ואחלה,
עצ לבנו לצניח כמו זה בחומותם ואהרותם לכל באו עולם את גלם אהרותם?

לפן (גיטין דף לו"א ע"ב) לילה

עם הפסוק מהר"ל ז"ל אחרי שלא נתקיים כלל דברי הרשב"ע, כמו אנפולת כי
 נפלו כמו כן ביאור דלברא. אלה זה לפון כי יצאו באנפולת כאלה, אפולת
 את לאורם אחרתם בצוריתם כמו אלה, האו באס' לכת (ק"ט ע"ב) מספר
 אנפולת חכמים אשר כל אחד ואחד לפי דרכו כאלה אכבד את הלכת באונת
 דבר, וצ"ל לאו צויר ד' ספרים "כילשו" לאו כהו "ליקאסין" כה הונן
 "לרע" כה פלא "פולתו" ואתר נפלאו זה כה מסדו למה דרכו
 אפולת סילקו וצ"ל חתם סא"ק ולא צויר סילקו, אלה זולת אדעת לפי
 פירוש הרשב"ע, זה מה בחרו כה מסדו ארבע הולעין כן את סא"ק אצ"ל
 אלאורם? אנה יתרון גרמון בהולתיות האלו דאקו? באנת הרקל האו ז"ל
 בעצמו את חולת דבריו, ואולי אכן קבל לכת זה הפירוש אלאור ולעז
 עלב הלעדה לנאה אדקה ע"ד הצורה "אכארא", אנה אנה כד זה האדלה
 לעלם האו ז"ל לאו הביאו כלל את סדמו לא האפולת ביאור ע"ד הצורית האלה,
 אי יאדע? אולי הבארית לאחוריו גרמון אפולת דבריו טרם לקח, האם הו
 כ"כ פלאו אנים, עב כי עבר איהם בהל תלמוד הדיו והנייה?

ואחרי כל אלה אורתי, אמה בעי אף אפי או דבר כאלה עמ אקבי,
 אולי אנפולת אור דבר האורקאל זה אבאר הנאוריתם והאכיליתם וחולתים ע"כ
 בבארית של חז"ל. - אנה האו: כל האוריתם והבקיותם בדברי חז"ל, אולי עם
 לאו אנפולת את עצמם אפולת בדברי האפולתים הגדולים והאפולתים הנאוריתם, כמו

לפי (עיסין בל"א ע"ו) לילה

הריש"ה"ו ז"ל ואהר"י בן חביב הוא הכותב בדיון יצק, והנה החוקר הוא
העוקרים אפיקר החראף הוא אולכ ענייט, יודעניט ואביוניט את זמק
הטקסו אטריכו ואלטו אמתן לט דבריט אולט טקו אטרו אטלסו אמתן חטוי
התאוד הנודעניט אמתריהט החכמיט הנקביט פנ"ל, י"ד הלילה הצואקה
אנפכהדה בצרכה, הצואדה באמר ברומה לט עולט פדד אולטו לשולט
הכרה" אט נלמנה כטג התורה קיוטו עזרוטו אצבתי אולטרי, אטו לטו ?
ה יאסי בבתי אולכ מקולט : "כיוטו היה עזרוטו לנמנה התורה א יכא אולטו
אלטלסו קדמו אלט, אולט"ה לטו נמנה תורה א יכא, נלמנה הכרה א יכא"
(סנדרין ב"ו ע"ד) אביכולטמי (מילה פ"ו) אומטו ג"כ : "נמנה אולכ : ברעף
(באו כטג עבתי) נמנה התורה אומטו כ"ה יאסי" התי מקולט כי דעתו לטו יאסי
באו כדעתו לטו נמנה אולכ בתורה נמנה התורה כטג עבתי אכט נמנה
כדבר עז עזרוטו אולכ א יכא נלמנה הכרה אטג אולטרי, אכטל זמט בוו
ככד הכותב בדיון יצק (פנק א"ו במילה) אכטל ביב החזקה את עבתי ר"ו יאסי
אכטבתי א יכא דעתו הוא כמנו, אצב הלילה אולטק גט את רל"ו ז"ל אולטו
אולטמ, כי גט בלו אביוט אט עבתי ר"ו יאסי א יכאן דמק כטג, אק אה אנו
אכטל בנידן דנו בלו היכולטמי אולכ היכולט א יכאן ר"ו יכאן, אומטו כ"ה יאסי"
באו ברק בלו כי ר"ו יאסי סבר כ"ה נמנה כי ברעף נמנה התורה, אמה אנו
זב ? כנו כן אכט אולטרו אט אכט אולטקבא סבר ג"כ כ"ה יאסי אה נמנה, כי

למה (ג'טין דף א"ו ד"ו) למה

אחרי נתינת מורה לשריאל בספר דברי ואלן הקדש, חזרה וניתנה להם
 בימי דודא בספר אשכנז ואלן זכאי, בירכו אבן לשריאל בספר אשכנז
 ואלן הקדש, והניחו להבדולח (פכתיים) כהן דברי ואלן זכאי, זוק
 רבין הקדוש באו לקבוצ ולחלל פלח הדבר הלמה הזוא, האו ז"ל בלח
 אבו לאו אלו את ראו כהן למחון בן אלחזר אלחזר כהן אלחזר בן פרטי אלח
 אלחזר כהן אלחזר האודעי ואחזר: "כהן זה לאו נתינת כהן עזק" אלה לפי זה
 לא נתינת אלחזר אלחזר ז"ל חולק הפכה, האו ז"ל ידע כי באים זאח
 ד' יאסי כק, האו בטח יל דברים בגו - כי האו גרמנו זאח זליו, כלח
 לבין קדש קדשים אבין חולי חולין, כק בין ארנא אבין דארו לא רבו יאסי"
 (יחלמי ג'טין ס"ו) ג'ט קדוהו "גוף קדוש" (לח הכוח פ"ק ה"ד) אוק
 יבאו להכחיש את דברי קדוש זליון כאלו? אלה בוי כהן ספק לאו דדה ח'
 כהן זולח אלו, או ספק כהן כהן זל דבריה דלה, וכתב את אלח
 המורה הזוא, כהן הכוון להלחנה" לאו! האו בטח ידע כהן אלה
 אפי מלכה נתינת, כי נתינת הפכה בימי דודא אכבה אשכנז, אה זאח
 אלח דה בגל אזור עיניס, אחרי מלכו ג'ט אלח ג'טלים אחטני הנלחרים
 אלה קדשו אבין האוהר אר זאכרו וזו אר עזקבו, אהה מצידיס ג'ט ז"ד
 חולק הפכה בימי דודא, האחד האו איקסיקיוו הקסרי, באחור דברו פואוס לאו
 כהן דה"ל: אכרסס האו לעזרו אבן אבן את כהן הקדש והזוא בפ"ק להיחודים

לפי (גיטין דף א"ו ע"ג) לילה

אם יתעוררו השואמנים, החליף את השואמות לבני עמו "ע"ל. אפ"ל האמת
 בהקדמתו לשואמו את הדברים הולך "אבצח לזאת כי אחרי הבנות
 הבית בימי זכובת, דערו הסוף העצמו אומות אחרות לכן הנבואות
 בין היהודים לזר עמה, עד כי אלצה צורות השואמות היו איהודים
 ולשואמנים ב"י פקדו אומה" (אחרי בונה פרק ט' צב 144) אך אולי ע"כ
 לא רצה רבין הקדוש להסכים כי התורה ניתנה בתורה בלשון עברי, אולי
 לע"כ יאלו בדלות ארון חקר בראי אחרי פקוד, אולי ע"כ באו בתור
 פסוק אומר, כי באמת גם בתורה ניתנה בלשון אשכנזי, אך
 כולל חסדו נפק להם ארבעין אכלמדו בהם המזיכרו להם, אלה נקראו
 למה אשכנזי? לשאלות כתב, באמת בלשון אשכנזי אשכנזי הדבר
 אמת אמון, כי באיזה זמן בלשון אשכנזי ניתנה הכתב השולחי אמת עברי,
 אי עשה כזאת? הכי בלשון אשכנזי נתמנה אמת אשכנזי את הכתב והתורה
 אמת עברית? אולי ע"כ החליטו אשכנזי "העבריים" (פרק ט"ז אומר ג') להסכים
 לדעת השואמנים כי התורה ניתנה בתורה אשכנזי אשכנזי אשכנזי הכתב
 אשכנזי, ואלו הרשעים"ל המעבדים אשכנזי אשכנזי הכתב ב"י חזקה
 את קדמת הדלות והרמזים, החלויים רק על צוורי השואמות לא כתב השולחי,
 על פי, בלשון אומר, "אזר ממנו גדול ליהיה הכתב הזה האשכנזי, ליש בו כח קוף
 וקוף הוא מליש לא הכותב אשכנזי הכתב, כתב לא בני אשכנזי, והוא האמת אמת עברי?

לפי (לוי' דף א"ו ז"ל) ליה

אמו כן באו אחינו בזה הכותב בקרב דברים וברצונו מאד את כותבי ביה

האדרש אותי רב כרכוריו באו ונתן את ידו להרשע"ו לו אשר דחק

ונכנס כמפלגו לחלוא איש הדברים כמו אלה בקרב שאלו ואלוה, לחלוא

לוא בין החוקים וכו' כלם אמרו דבר אחד, האין זה לאו? ומה אוד

בטוב אמר זה המבקר המוצאני: אוק אם אתה בקורו תחלוא הטוב

הרבה בזה כפי ארצות העדה זה הלכה הנזכר, לואם רק, לואם לחזקתך,

אני הנה כל אן בין לוי הנין אי, איהו המאמץ הנזכר מנח צד לביא אלה,

או לעתה עדי אבין שני החכמים לעברנו אכלתיו אמתנו (ימי דואם ספק נ"ו

רב 470). אבל המאמר עדי כה, נאכל להבין ולשער את הלשונות

הרבה אשר נביעה אנן בין חכמי התלמוד ע"ה לשאלה הכתב, בלי ספק כל

אחד אומר נאמם בעד דעתו בקרב שאלו ותחלואת זה דבר הלשונה הזאת

נחלוקו בעצמם דאכ אחר דאכ, האו כוונת אמתנו עם את רב חסדו אמתנו

גדול לר' יוסי אר' נתן ומה גלגלנו או מר ערקבא, האו אלה באם לבי

(ק"ד): "א"ס אס"ק להלואה בנס הוא עמו"ן" הרי בקרב כללם לביא

אבר ג"כ להלואה נתנו בכתב אולרית או בעצמם רביו הקדוש אשר אחרי

כן נהפך אדם ארצו, או בעצמם רבי לעזרן בן אנאצור כי לא נלמדה כל עקר,

אחרי לפני הלכה הזאת אשר הלואה נתנו בכתב עברי, לוי היתה כלל הנחלת

לוא ס"ק אצואר בנס, כי בכתב עברי האו פתח ארץ אור ע"ן האו סתם

לפי (גיטין ב"א ז"ל) לרה

לט (מאור עינים" יא זולר פ"ק נ"א זב ס"ד 450 ה"בא אפ"ה זב"י ז"ל) אפי"כ
 אור ז' לוי (ירושלמי מגילה פ"ק י"ז) ב"ה"ל: "ואן דיאור הרצף נותנה תרה
 ז"ן גזלה נסים, ואן דיאור אלכרי נותנה תרה סמ"ק גזלה נסים" ז"ל.
 אפי"ה ב"א ב"א ב"ב ב"ב כי רב חסדיו אלכר כ"ה אפי"ה את לישתא קניבן
 ז"ל, ראה אפי"ה את חוראן באור סמ"ק הנ"ל ג"כ ב"א, והנה ב"א
 אפי"ה ה"ל"ה את חוראן באור סמ"ק, ב"א יב"ן אפי"ה כי ב"א אפי"ה ב"ה ז"ל
 ל"ה אלכר ב"א את נותנה ב"ה אלכרי, אפי"כ אפי"ה אפי"ה אפי"ה כי
 ב"א ב"ה אפי"ה ב"ה אלכרי ל"ה סמ"ק ב"ה אלכרי, ואפי"ה כי ב"ה
 רב חסדיו אפי"ה אפי"ה את ל"ה ז"ל אפי"ה אפי"ה ל"ה ב"ה
 ב"א אפי"ה, אפי"ה אפי"ה ח"ה סמ"ק, סמ"ק ב"ה אפי"ה ב"ה כי רב
 ב"א ב"ה כי ב"ה נותנה ב"ה זב"י, אפי"ה אפי"ה ב"ה ז"ל אפי"ה
 אפי"ה ב"ה, כי ב"ה סמ"ק ב"ה ב"ה, אפי"ה ז"ל ח"ה ז"ל אפי"ה ז"ל
 ל"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה ב"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה.

קארי"ם יקרי"ם! תקו"ת תל"ה ז"ל כי ת"ה ל"ה ב"ה אפי"ה ז"ל ב"ה
 ל"ה ב"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה ב"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה
 אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה
 אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה
 אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה

על (עיסין דל א"ו ז"ו) למה

פדס אחר הק הוא אה מסדו הספיקתו, אמרה אלו ההיו אטראונטו אומבן
 בהביבו, אלו הם לו רצו להכניסה אצלם והספיקו, אמרה איני אמתו אסרתו
 אורבאו, אמרו אוקו אמתו לדינה (למה פ"ו ז"ו, חולין ק"ה ז"ו). ואם כי
 או נאל פדת אהבין אקמו דעקבמו פיכי הוה, זל יבי אינה אומצו עדה כח
 ההיו אטראונטו אצור זה הספיקו אלה אדבה? הוסי באומ אסרה אור
 הספיקו ז"ו כלפינו? אה עלו רח אקרוז אור אעליו? הוסי למלו בלומט לל
 טורה? (הל"ז לל) אה זה באומ אלו זלו כי היוו חסד ג"כ בחברתם?
 אינה אסון הכניסו בזה? אה אהם אלה? כק לזור נכוחה בלור כי היה בקרוט
 בגו - היוו ברזורה אורמ אסרבוט א"ו אמתו זה תעבה, הלמלה לבטל זה
 נסידתם אדבה אור הספיקו ז"ו אינה אמתו אטראונטו אצו הילול הקומה, אלו
 נולדו בהבבארומ החידותם, אמרה איני אמתו אסרתו אורבאו" אק גמ הם רזון
 אפריד זה אעליו ז"ו אינה אמתו... והספיקו הלה אמאז תעבה והאטראונטו
 נלורה זל הוול, אדבאר ההצלה הנאר, אולכ בלח עולה למורה פלומה לה כנפוס
 אהורה למח בני כ, כזה זה רבה אצונכ אור חוממו קפיוכ הספיקו אפולו או
 אמכרה נלח זל כל מה לקרהו, אה זה ללכ רבה עולה לזור וזו רב מסדו,
 יובן הדבר בלני אולפנים, זל זוס נחלוב כי זולוי היה הדבר נלגז בולח או רבה,
 אולכ ע"כ הלוו כק הלוו היה בסכנה אס חו הצלומה האטראונטו באעליו, זולכ אפוס
 עלה או סימן אוקהק כזה אלו, ללח זול ארלח; זל אממה לרב מסדו אצו ללוב או

למה (גישתו של א"ו ז"ל) למה

הכוכבים המאזניים הלמי התאחד, לא כמו בזה למה פחות הפקוד ארוב
 תמימות ואורו ככה (קדושין פ"א ז"ל). אגם זה האוסף זה במה
 פחות בזה הלך בדרכי דמ זה יהודה וכו' יושב זאת הארץ לפניו, ואם
 ארם יהודה, על כרעק מקניה גיהנום" אכאלר למול זולתו, והוא אר הוא דומה
 בפלטים לפני דמי? "אמר איה, "מי יאמר בפלטים כגון זולתו אומר?" אפ"ל
 הפי נפלאו הואו אהואוין על תמימות כאלה כי יושב ככה? זה היה מאפו
 כהרו אברו כמאפו, הואו לאו בול כלל לדבר אף בתענית כולו, אחרי שהם
 נאגרים אהכה ואגלה (2) וההכרת לאו יגלה.

אע"פ דבר הפינה אר חנינו, הנני אבקש אמת הקראוים לאו יתבאר עלי
 אם אקח לי חלפם אלהי את הנאסחא, ר' חנינו" אגבא, ר' חייא" וזהו אלה
 קו, אלה למה כתב ר"ח בר"ח כנפול, חלה באשמתו כי הוא ר' חנינו, אה"ל
 נפלאו אגרי שדרי הפתרון ופולאו, "חראמו" וזהו הוא: באם קדושין (פ"א ז"ל)
 אומר בזה"ל: ר' חייא בר אבא הוה כהן כל ערבן דהוא נפל לאפיה, הוה אור
 כחמאן יצולני איצת כרז, יאמא חב לשעמנהו דביתהו, אמרה אכדי הוא כה
 לני דפריש לי אינאי, א"ט קאמר הכי? יאמא חב הוה קא גריס בגינתו, קלטה
 נפלה חלה ותניה קניה, אמר לה: "אין את?" אמרה און חראמו דהדרי
 אומא", תבדה, אמרה איה, אייתי ניהלה אהק כואמא דדיש לצונתא, לורה און אייתי
 ניהלה, כי אמא אביתה, הוה קא לגרמו דביתהו תורמו, סליק אקו יתב בגויה.

אין (הענין דל"א או) (לילה)

הערה (א)

(א) בסדר ברכות (מנחה ז') נמצא תקיפה אכזרית על אבות רב אולעין
 הנמצא כנה וכה פרושים בתלמוד בגמ' א"ת; ואלו א"ת אי א"ת א"ת
 כי רק אחד היה בלשון, גם נראה כי יש מקומות לתקנת אולעין האלעין,
 ר' אולעין, רב אולעין, וכו' לתלמיד נפשו בזה, ואם נתון לזמן בלשון א"ת
 ד"א אחרי האמת זהו זהו זהו, ואזה נאכל והבין איזה חסד, אשר הוא
 נמצא רבים בלשון ברכות א"ת, ואחרי תקיפה כזו אכזרית בתלמוד
 עם רב חסד; נבין כי הוא ר' אולעין הנזכר בה"א (ל"א א"ת) אשר הוא
 א"ת, כי אולי קמה דבר חסדו א"ת א"ת" היו נאמר ברוך, כי
 הוא היה בימי רב חסדו, וא"ת א"ת א"ת כי הוא היה א"ת א"ת א"ת
 בזה. אולי קמה את רב חסדו א"ת א"ת, א"ת א"ת א"ת א"ת
 על שם א"ת א"ת.

עם (גיטין ב"ק או ד"א) (להב

הערה 2

(2) כמות אוק חכמי התלמוד מתאמצים בכל מקום אשר בו רבו פלוגתא
 דה אומר כה וזה אומר אביי, וזה מנין מקור מי וזה הלואה כק, רק"ח אומר
 אבא אומר "אמר" תמימים דעה זולת ככה" אלוהי אמת הוא! עם אנכי
 אפוא אומר "תמימים" ד"ה (פלוגתא) אבא ואלוהי דה"כ "לכחן את דה"ה"
 אולי ח"ו דעים וח"ו דרוב (ואין ד"ה ד"א), "תמימים דרב אור דרוב"
 אורי לפלו אור אהבו אמתו לפי אן באנתמו? "אפלו לפי דה"ה"
 כזה לפי זמב אבא התלמוד.

גפן (גניסין ג' א"ו ע"ו) לרהב

הערה (3)

(3) ואם אן ראיה חזקה אצרכ, הוא זכר אצבר זוכנו, אצבר צפורה
 מסבר התאמה אצל רב, ל"א כי זה הוא ר' חיינו בר אשלי, אשר היה
 תלמידו כמבאר במה שקודם (כמו מסבר הספד"ה) גם באם' סאה (ר' ז"ו)
 אגרינו, מ"ר חיינו בר אשלי אשר רב ר"ח צריך ליהיו בו אהב אשתי
 בלתינו "ואל"ז אהב לפיר, כי כל הנחל לעצמו כאן היו בזמן אהב,
 רב אר' חיינו, רב מסבא אר' אולענינו. גם רבה בר רב הונא היה ביחד
 עם רב מסבא, כנראה מה לקרה לעצמם א"ר האטראנימו, וכל זה הוא
 חזק נפון אפודון הצורניס.

לפי (גיטין דף א"ה ז"ל) לכה

בנתיב דבר נחמן בחשן קידרו בידיהו, קלסו ארבע
צדדים כל אחד הוא קאו בחשן קידרו בסלעים.

באלון נקיה דברו חז"ל זה אודות בנתיב דר"ן
שהמבוא לדני רבם כאלו מכניסות את ידניהן לתוך קדרה
כומת ולאו תבניתה ידניהן באלו זון המזרח (משני נכחו בו דמם)
אלו הנשים צדקנות כולה, והבינה הפסק מן הנשים בתנאים
דכמה בהן "הייתה אולם אלו בחינה ל"ו זום והוא זון זה
הנשים ל"ו לא ינקה כל הנולד בה" (מש"י ע"ד) ובנתיב דר"ן
היו מעיסות קדרה כומת בידיהן וכל הנולד בהן ינקה, באלו
המבוא כקדרה צוננת, ויבאו איהן לט שוב כי נשים צדקנות
נקה. וקלסו או ארבע צדדים, כמב "אולם כל זולה או מלאת"

והיו איכיו בנתיב דר"ן היבואות באומן כוחן אבאיהן? אפוא
זולתבזוי זווה נמי בהדיהו, אולם אודות בבנתיב דר"ן זון
קיימן בהימנאיהו אומר נלב כל מילי דיגור אהן סדכן והדדו
בהיה הכסאו (כמין שדדו יצק זולת כסר נבאיהן לפני רבו זולתה אומן
זנה קרבה וכו': ע"ד ע"ד). אפוא למה פאניהן צדו אברין אנהרדו

ג' (ג'טין דף א"ה ע"ו) לילה

אברהם ג'ר כב' זאליט זואר כי ב'נחה דר"נ אפילו בהיותו
ז'ר בהיה באינהן לא היה מאן כב'רן, לעינחין ותלם דב'רן
לפיו מעיסות קדשה כותמת הידועה, לאו הו' כק' אדלוי כלעיס*
ויל' א'ן פ'עמיות כ'רן אילצה בתלן קיב'ר'ו:

או' תביל בקדשה שליל בה חב'ק (פסחים ק"ה).

וכן ד'ר' חכמה רבים ליל ז'ר' דכל' ב'ר' ה'ן א'ע'ר'ו בה

ד'ר' ד'ר' "ז'פילו ז'ר' הקדשה תביל'ו (ש' א')

כ'ר'ן ה'לם ז'ר' נ'כ'ע' ז'ר' כלע' (א"ה ע"ו) ז'ר'

ז'ר'ני ז'ר'ב'ל ז'ר'ק וכלע'יה ה'ר'ב'ים. (נחמ' ג') מ'ר'ב ז'ר'ני

ז'ר'ה ס'ר'ת ח'ן ב'ר'ת כלע'ים.

א'ר'ה נ'כ'ר'ה כי כ'ר' נחמ'ן הו'ה ב'ר'ק א'ר'כ'ת'ו ל' כ'ר'י י'ת'ק

כ'ר'כ'ר' ב'ר'כ'ת'ו ת'ר'נ'ת: ל'ר'ן ל'ר'ן א'ר'כ'ר'ן מ'ר', א'ר'ן א'ר'כ'ר'ן ז'ר' מ'ר'

וכ'ר' א'ר'כ'ר'ן א'ר'כ'ר'ן ב'ר' י'הו' ר'כ'ר'ן ל'כ'ר' נ'כ'ר'ת'ו ל'ר'כ'ר'ן

מ'ר'ק י'הו' כ'ר'כ'ר'ן ב'ר' י'הו' ר'כ'ר'ן ל'י'הו' ל'ר'כ'ר'ן מ'ר'ק כ'ר'כ'ר'ן

(ת'ר'נ'ת ע"ו). ז'ר'ק ה'כ'ר'ב'ה ה'ז'ר'ת לאו נ'כ'ר'י'ת'ה ב'ר', כי ב'ר'כ'ר'ן

לאו הו' כ'ר'כ'ר'ן.

(ע"ז ברכה בשמות הייגרה" ע"נ נחמה שמאל אביבאוולט ע"ו ע"ו)

* ל'ר' א'ר'כ'ר'ת'ו ת'ר'נ'ת ד'ר'כ'ר'ן ל'כ'ר' ה'ר'כ'ר'ן ו'ר'כ'ר'ת'ו א'ר'כ'ר'ן ל'כ'ר'ן כ'ר'כ'ר'ן -

גיל (קדושין ב' ס"ו ע"ג) זרה

ת"א: אשה בינאי האק אהק אכחית לבאבה אכל לט לטני כרוב
אחזרתו היה למת אמה גולה; לט אקרא אכל חכמי ישראל, אמר אהס:
אבחתנו הנו אכנים אלוהים בזמן אהיו עסוקים בהנן האקט, אף אנו נאכל
אלוהים זכר אהבתנו, אהיו אלוהים זל אהנות לז זרה אכיל. היה לט אבס
אמא, אנהל, אה כז, אהט, אהסער בן אהניכא לטו; אימור אהמר בן אהניכא
אנאי האק: "ינאי האק אהס לז פרושים אהק!" - "אמה אהלה?" - "הקס אהס
הניל אהין עיניק!" - "הקס אהס הניל אהין עיניו. היה לט זק אמא איהודה
בן אהניכא לטו, אימור יהודה בן אהניכא אהק: "ינאי האק אהק
פז אכח, הנה כז כהנה אהרא לז אהכין!" - אהיו אהמרים אנו אהת
באבדים - אהק הבר וליז נאכז, אהק חכמי ישראל אהס, אימור
אהמר בן אהניכא אהק: "ינאי האק! אהס אהניכא כק הנו אהין
אמה אהק אהין אהס כק הנו אהק?" - "אמה אהלה?" - "אימ אמה אהס
אהניכא אהס!" - "אמה אה תהנו אהיה?" - "הרי אהנה אהנת אהק
אנה, כז אהנה אהנה אהנו אהנה!" אמר אה נתאן אהניכא: אהס אהק אה
אהניכא, אהנה אהנה אהנה, אהנה אהנה אהנה, אהנה אהנה אהנה?
אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה
אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה אהנה

גפן (קצולין ב' ס' ט"ו) לילה

אל הספד הפסח, הידור קצבן חבב החכמ הפדול המחקר באקאפס מאהר"
אוינדיק היכל אויס ז' חבב" האמר" (חבב אנה רב 115) וזה אלון בקיטור ומן
הנחול לדנונו: -- , והמלך הספד קלה אהבין אלני רבדים : ביאור. מה לנחמך לך?
"ויבאו חכמי ישראל קצרים" מאי נהלו חכמי ישראל? ואי מי היה קצרים? מאי היה?
לשונם הפורה בפירוש ח"י לפתק פסס זניהם. וזו אין המאמר הזה א מקומו הכינוי אלון
לפיה חנו אהמור הסוף אחרי לספר חמה להסנת אלדור אה המלך נגד הפרוליס,
כי אין חסנו אל יפלה בן גדידים סבה לנקצק המלך א כה הפרוליס, אחרי לנחול
א הפכה וזו נחמו אה, באדני גמ הפרוליס היו מתקדנים איפלה בן גדידים?
אזר לני, גמ המאמר אלס מלס חבי אלדור בן פאדוראו אין או אהן, לפלו אומר:
"הדיוט לביוראו סק פלו דינו אמה מלך אהן גבול סק פלו דינו?" האפס
הדברים היולה מרה לפונה אומר: אלס פנו החכמים דין הכינוי למלך אהן גבול, והדברים
סתמים מאד א אינה דין כוונ דנה? אגם קנה נחמק ח"י אפיה "לסקול חרפת" כוונ
להפדילט אוסר לסקול חרפת אמה מלך אהן גבול, "המאה אלס חקמ אהם". אפס
מלכיל יודה כי אין זה מלך אהן גבול. אלס א סן נחמה קדני פו לוגר הכריות
קטינדו אדנינו סק פלו: אחר למחקר א הפחד אנדלי לקר, אז נבדלי חכמי ישראל
קצרים א יפלה בן גדידים. אחרי המאמר "ויבאו חכמי ישראל קצרים" ססר מאמר
למי; אלס חנו לזנו החכמים סן א יפלה בן גדידים אלס הולינו למי חד א המלך
ממה דינו למלך, וזה מה אה אלדור בן פאדוראו למלך: "ינאו המלך! הדיוט לביוראו
סק פלו דינו" כוונ להמלינו למי חד א כה הדיוט לביוראו דינו למלך, אהם גמרו

עין (קצותין בל סו ז"ו) חנה

דונק - לאורה זקן ופ"ג - גם כן אלקות, ופי און פהל בין פהרה אלק? אקל זה
 ותלף פהרה אז ידני אלקהר בן פאדיראן. אומאן אזו אקני קדמה פהרה
 זו, אלאו מסכמט זה אלה קמה זמ מה למספר בסיספון בן גיריון פפפן (קדמוניא
 סכ"ג י) שלט יספר זה פהרה אה כדען למספר קהמא, למ נאמר אמר לפדיל
 אז פהר ונעמו לקר "קדמו כה פהרוליס זלנו (פאמז אז פהלסין ארה קצ"ג) ווליספון
 אומלף מספר ליונתן פהרוליס (והונו אלקהר בן פאדיראן לכהמא) - אמרי לעמו פהמאמ
 דענו אז פהרוליס למ רח אלקות - הדור אזו הולק לדהר פהלסין הונו דמה כה פהרוליס
 פהלסין כן אזו הונו אהלס אולו אולו קל כנה. - אמהר אזו פהרה זו, ובין פה אולס, לעס
 אמרי פהרוליס דאמה: "הדיוט לקולסאז פק האנו דעו" ג"פ מפון אה, אמרי,
 פהרה דעו אלקות וכהונו אהיות אלק ופ"ג אולו חמר אמה? אז כן אין סכך אולס כן
 מסר פה אמרי לעס אולו דעונו כהו לכהרה אמרה "דכל. (וה"ג"פ דאדאר אולסו ח"ו ל"ג 133).
 אומאן כה זה אולו כהר פהמט אהונו פ"ג כה "דאר דאר אולסו" הונו אה איה
 כה לפין אמרי: "איהדלו חכמי ולדעו דודמ" אבהרי אולסרין פאדיראן אמרי: "הדיוט
 לקולסאז פק האנו דעו וכו", פ"ג; אולס דעוין נעמרי אזו אהמט יי הונו יכאו
 פהלף זה? אומ הונו יחמט - פהרוליס - לעקרא ג"פ יכאו, אזו הונו יכאו אמרי? אכן
 כהונו לפין דברי אלקהר בן פאדיראן לומר: "אומ אמרי אמהר לעמרי רומס" אמרי
 נקט פהלסן "רומס" אזו פהרוליס? אכן כהונו לפין אמרי: "מיד ותלף פהרה איהו
 אלקהר בן פאדיראן איהרנו כה חכמי ולדעו" אמהר אזו איהרנו פה חכמי ולדעו?
 כי איהר אזו פהמט דעונו אה, כה דמה אמרי אהלו לרה לעדמו ולעויל חלוו אהמט, הרי

ג' (קדולין ב' ס' ד"א) לכה

ואנכי ורבינו מואבקים זה נשאו הנזכר בקדושתו קדושתו, אלו זה נשאו המלך הנזכר
 בספרים מאוחרים בתלמוד. וזהו רבד לפליגי דברי רב בזה מאור עינים (ספ"ט)
 ד"ה, אולם בהכרח גם דברי רבא צדוקים, והיינו למקור יש למצוא בהם נשאו
 המלך אין הכוונה זה יחמך פ"ג פי א"ט זה אלכסנדר יאנצואוס, או גם זה הארנס
 פאמרון אמי ארכיסטובולוס אינו זה המקום אפוא ריק דבר. אך יותר זה נראה כחזק
 כי גם בספר הפואו קדמו נמצאו לני דברים הנחלים דמנים לנים, היינו קיומי
 יחמך פ"ג וקיומי קו הליגי אלכסנדר יאנצואוס, וכן עקר הספר זה הספר
 אשר נשאו המלך ולא הלמה דם אחד הפוליס בספר זו, אשר הולדה בזה המלך למטה
 גדולה אהבת הפיו, אולם פאו זה יחמך, ואנ"ה למעשה אהב מלכה ויחמך לני
 היה דבר מלך; לזמן הסיוט, ותוצף הרדה זה ידני אנצורה בן פאטינה אוהבן
 כל חכמי ישראל והנה הדואם מלמאם דד לקאו למדון בן אטח והתורה את
 התורה לולתה, כי פפ דולע במספר, אבדתי, זמן אינה לנים, או יחמך פ"ג אשר
 נקניו דד קו פאליגי אלכסנדר יאנצואוס אשר מלך אחי ארכיסטובולוס אחיו,
 וזה ארכיסטובולוס מלך רק שנה אחת, ואחרי מלך אלכסנדר אחיו אחריו פאו יב לנים
 היה הולדה במקדש דתג הסוכה פי זרמן מלכו דדמ את אהרונקהס אבזו אולו מאב
 דדמ בקרים את קרבנו, ויהרוע דדמ הרג רב פלונת אופים אול, ואחרי כן בלבו
 מאחמה נגד המלכים והעלזים, החל לקצור דוד דדמ ישראל ונחמם נגדמ פלל לנים,
 ובמלך הזמן הפואו הרג מהם תחלים אולף אולף פאזאורי בזה בקדושתו (ס"ט ספ"ט)
 וכל המלכה הפיו והיריבה לא דדמ האסדה רק ד"ל לנימ הפוליס, אשר פפי למטה למלמ

לשון (קבולין דף סו"ו) להבה

אלק לנדב פנדל"ה פה ה' ראסס הוא דק בשלוח, ואו נאצמו לשון ראסס ה' ה' כרעק קל האלנוה אפברוהתה פנאדגה לנו, ועס לכו לשון התק. אפדו אמת נאצמו קבולין פי ה' ראסס דקין את הנאס, "אורוסוהו דקס אימת" (מ"ה ז')
ואמה לכו אמר האלן הרעס? אפ"ה אה"כ האלון "אנכרעו כל חכמי ישראל"
אלק האכאה שרע זה כחו דתנ"ך, אבזמן מאמה קאו דוד לנכרעל הפאכאה אלון ערבה פקראק אצבחה, היינו אלון ערבה האו (נדוד שרעסען, נדוד דיוקקען)
ואלון ערבה האו הרענה אפסרה, (אין פארגעססענדיג דינגען). אמה ערבה אלדער כי יבטל הוליקה אנכניד את פאכאנס הארנים אנהו נסתרים אסס אולכא לאס גבין הענים, וזל זה לאל יאחנן, "תורה מה תבאו עליה?" — דל

(האמה)

(ה' אכסע רעל ריועקערה אהרע יחיון אופל ד"ר זינס רב בקרלען
השאר שנה י' חולק מחקרה זו ע"ש זמיריאל)

לפי (קדולין ג' ע"ג) לכה

"כי הנולדו זולה אלפי מאון הויין או בנימי לאוניס מהלניס"

א"ל למכא"ל סמכו דבריהם זא דולה הפתח כדכמ בקבל

ככל זואה, כאנת אנבון אפנינו פה ביאור העיוני לכה זא זה

הכמ ז' דה קלאר מאון באב"ד "באר מארמאן זלארמאן" (א' פ' דק

תכ"ז), אפניו אפניו דבריו הפניוניס אפניו זאנה זכרה

זואו: "כאמור הזה יא או יסא פסיכאלוגיה, יאן כי הנולדו זולה אלפי

מאון אנו מולל אמכונה הזולה האקה היוו זאו רצה זולל זה הזו

דיקא גבול הנולדו זולה, ואכן טבדי הזו לפניין או בנימי לאוניס

מהלניס" ד"ב. דבריו זולה צ'דקיס אומרים, יאן כי כו דוד, ול אומ

הלפיה ותר ג' זולה זא חינוך הבנים זולה אפניו, יאן כי הזוב טרז

בזמקיו כל הזמ, אפניו או פניו אמך זאה בניו כזאו, אכן הזמ הזול

חיל, צ'פיה הזיכה ביה אמרמאן זאה בניה אמכנים זמ טבדה אמרמאן,

ואכן זמ הזמ ביה פניו פניו זאו באולה אמרמאן רצה, פנה זאו

אבז לאינה מוללה אינה חינוך הזון הזוב, כי זמ נולד זא זה,

הבנים החוסים זאו זמ ז' כפה אמקיס זאה זולה הזמ, פו

כן דרך הזמ זמקא זולה הפזרים זכרמ זולה הזמ, יאן זמ

כזכרים זמרה כל הזמ, ואכן זמ ז' זמ כי הבנים זוניס מהלניס!

(האמר)

לפן (קצתם בל"ג ד"ה ע"ו) חרה

אמר אינה רבו ללון: הראוני פרסנים, אמר אינה: דאנים אחוואת לא בית דאב.
הראוני תהרים, אמר אינה: דאנים אמאוכי תהרה. הראוני טאמאוכים, אמר אינה: דאנים
אלעזרים לא בית הכסא. הראוני תאנים תבאים, אברהם, אמר אינה: דאנים אמאוכי הלאה. -
"הראוני פרסנים" - באמר השאניני מה טאבס - און דאנים אחוואת לא בית דאב,
הראוני תהרין דאנים אמאוכי תהרה". ביאור הדבר סי תפני התאמאב אהבא את תהרסנים
הראונים הלהו למאסו התרה פאעניס והתניקו דאנת צוראוסתיר, אק הפרסנים
התפליט המכונים "תהרין" או "Guebern" שזרבו את מני הפרסי להחזיר דאנת
האעניס אלושין, אורגס שפאו מאב אקראוס אמאוכי תהרה. -

(ס' מנחם דהב"ו דה. ל. ראב"ן ע"ב 30)

לפון (קידושין ב' א"ו ד"ו) חלה

רבא איה ליקאטא.

אפירש"י ליקאטא: דג. איה ליקאטא אפ"ז אבא נקט הל"ה ליקאטא דאקא

הלא דג הוא ג"כ אלון הל"ה ואיה איה אבא רבא איה דגים? אכדמט הוא

ד"ה אה דאומא בסוף פירמא דאיה רבא אפ"ח ב"ר אבא לפרה

אואר איני דגים טהורים ולמנה אואר איני טהורים אדעיה אלון

אסכר וכוון גא דם שלכא ליקאטא וכלמאכו חזרו דמהם חוץ אבג אואר

למא ליקאטא. אד"כ רבא ליה חיי קבא היה דג היה חקוב איה

בואר יחן למקא ארצא הוא אואר שלכא אד"כ אקא או אבא ליקאטא כן

איה דגם שלמא ליקאטא. אוק יש ד"ז ליקאטא אבא כואם חזרו אוק

הליקאטא איה? (זיין ל"ה ליקאטא ק"ה ד"ה). איה איה ד"ה דאומא בחוון

ק"ה ד"ה: אואר איה יתא אר"ן אכדי כ"ה דאוסר אן רמאנו ליקאטא אן

כואר אפ"ו חזיר אומא דליקאטא. אפירש"י איה דג שלמא ליקאטא איה

כדמ חזיר אד"כ נליאק למ דג חזיר אואר יתא ליקאטא ליקאטא

הואר היתה פוגא.

(ס' דגרי חכמים ד"ה אואר איה ד"ה ל"ה 201)

לפן (קדושין ב' ל"א ז"ל) לרה

חאלה בני סאפי הוו ליה לאביאי בחיי אביו וכי הוה אתי ר' זבדו
קרי אבבא רהיט אוצ' אפתח ליה ואמר אין זון עד באטין התם
ימיו חד אמר ליה זלטקין אינו עד באוונתא ליה נמנץ גמין קאו
ליה עד באוונתא איסטיוצו ארטיה אבר' אביאי (תהלים ז"ל) מצמר
לאסף אלהים באו גוים בנותחך.

ראוב כ"ל ות' לפיכך ביוצנים לזנים אמנץ לזו פירשן מצד חלב
באין זה המצמר הזה? אן ד' כי אפדאנן אבוי אלמ נמארה זה ענינים
בכתובים אמרו בזמן באקום אבוי אלה חלבנו מוצותם כי פתאום יבריקו
בזכרון ואי אלה אמת אנו? הוואנץ אין דבר אבוי סבה וגמ אלו יבאנו
לנו ז"ל סבה אמת ביום ז"ל סבה קילרי-האשקלה (איבדענאוססוולפנאון)
כי זה הוא כשרון מואב לנו כושר נראה או נלאד לנו בקריים בזמן אמת
או באקום אמת אף לפדעננים הוולה זון אהם יחאס אקלר זה לזה והמה
ענינים נפדענן ז"ל כושר נפוף אצורה באשקלתו עתה אמת מהלנים
הוולו הנחוף לנו כושר, אוד אצונו יביע גמ הפעין הלני בזכרון גמ אבוי
חפן יזן כי זמאזים מה זה בזה בפת הזכרון לנו יזן קרו יחד בזמן או
באקום אמת. וגמ זום לנו קרו בזמן באקום אמת רך יש אהם זונזה יחאס
אנציה יהיו גמ רחוקים גמ אוד יבאו לנו הזכרון בקריים אלה לא חלבנו
אוצותם ז"ל קילרי-האשקלה הוולו. אהנה הת' אביוזים פה יזא בקרי התנו

לפן (קדושין ב' א"ו ז"ה) לכה

דבר יוצא על המזמור הזה אמנם אין הביטוי אולם בלשונות ואלו דבריו
לפי: מזמור אסף קינה אסף מבדי לכה אלו אסף נפשו היה ולמה קו
בדבר מלך לכה עני להלכה למלכות אים מן הקור ונפסק הדיו לא חרס
נפול אלק הקור והמה ביה עני קובה ולוחת באמה ביה מלכה למלכות
אים בדיו לא לכה ונפול אלק הקור והמה ביה עני למטה ומקדת
אמה מי למטה דיו לא לכה הוא ממה גם דיו לא חרס כן אסף למח בדבר
כיון לכמה לעתידות אלו לעדי ירושלים לעומת סבא ברוך לעדיה ע"ז
אמר אסף מי לעתיד לבנות זמ ירושלים הוא ילה אביו אביו מן הקרקע.
אכנה פה כולל הלק אביו לעבדיו לזכרו ל' זכרו אים לפי תורה התאמה
לפי אפול הקור הרבה כי לא היתה צוה בזמן קצר אנו לאו היה ל' זכרו
מתממש מפני אמה שהיה למא אבד אפולל בזו במורה וראה את זכרו
מתממש ולא היה מפני להקורו וצד כן אפולל ומתקוותו התלו להתאמר
אמר בלו ספק מלק אביו כי לכה להתאמה היתה מזונה סבה
לנפסק הדיו זנו כדומה כי וצד אביו כי הנני לרני לקיים המילה והיתה
בזו מפני אפולל אלו קרני סבה כדומה וצ"ז נפסק זאת המלך אמת הפני
אמת העוק להלכו ולשונה אים ונפסק הדיו להם וצ"ז אויסטונדן מלכו אומר
זכמו מזמור אסף לביתו זמ הצעון אמה כמג מזמור הלו קינה מבדי לכה
ונתייבש או הדבר ע"ז המלך הזה.

לפן (קדושין דף א' ע"ב) לילה

אכר היה ר' טרפון וזקנים אסובין בשליית בית נמנה בלוד
ועלמה שאלה זו בפניהם תלמוד גדול או מעלה גדול, נשנה ר' טרפון
ואמר מעלה גדול, נשנה ר' עקיבא ואמר תלמוד גדול, נשנה כולם ואמרו
תלמוד גדול לתלמוד אבינו ייבוי מעלה.

במכילתא דר' יוחנן וזמרו גדול הוא התלמוד למבוי ייבוי מעלה

כי קולק ערב זה התלמוד ומכילתא ניהו זה מעלה הטוב.

יש מחלוקת בין גדולי הפלוסופים הקדמונים בזמין הפרוניתא

חיי המוסר והאצות ואופן התבטלותם. סוקראטס ואריסטו פילוסופים

אומרים כי הטוב המוסרי יסודו רק בידעה והכרה (אולי טיפוסית בעצמה

איש וינסטן) ואין האדם יוכל להיות נצח באצותו אלא תחסר לו הידיעה

כי לא יבד מה טוב ומה רע. הנה הניחו איסור מוסר כי אין אדם לידיעה

האדם את הרע בהכרה ברורה אבחוזה חפלות (יש ד"י ניאונד

פרינולוט) הוא מעלה אמת הרע יען אצות כי הוא מעלה טובה

אריסטו. אצותם גדולה כח הידיעה ואת מן התלכות הפניות הרעות זולת

באדם זה לבחנה אכילת זומת והטאות ארצה. אולם אריסטו אומר כי

ההכרה לבדה אין בחנה אכילת אמת התלכות הפניות הרעות והטאות קרוב

אצותו יתבטל או האדם אמת הטוב המוסרי רק ד"ו הפירקות באמצע הטובים

(אריסטו). אצות חזק בקלות רבים הניחו בזה סוקראטס אומר: ולו את האדם

גפן (קבולין דף א' ז"ה) לילה

חסיד, אין אדם חסיד אלא א"כ נכנס בו רוח לשאת, ובהתחלתו איננו :
 מצנין לוית הקב"ה על ד"ד וז"ל ג"ג וז"ל ל"ד ואז איתר על מוסה לא תורה,
 כחב אולת דעבו וז"ל תורה לאו למרו האונו אולת דעבו ותורה למרו
 ארוק להו מתדסקין בה המאור לבה היה מתערן אמוטב. הנה
 האנון חכאנו כ"כ בבה לא היבניה דד להו בטחומי כי המאור לבה
 יחיד אולת אמוטב גמ אחי אשר טבא במצולות החסידים הפי רדימ. והמחוקק
 הוציא לא פניא/סופיט היוו בואת מחוקק חכאנו בה. ל"ט אולת מעלה
 גבול כדתי אריסטאטלס א"כ (אולי הכעל בואת מה גבולה היוו כחה לא היבניה
 הן יבניה הורה עליה אולת ליהיה ד"ה ולצני אולת אור החכמים אולת רמ (נליו) אולת
 אולת גבול כדתי סאקראטס. ואולי חז"ל היו נאסים לבתי סאקראטס
 ז"ל נצנו בולס אמרו אולת גבול להאולת אביו איבוי מעלה והנה אולת דברו
 סאקראטס. ובאבל סאבו ז"ל על הכתב כי קאק דרה זה התאולת (האולת
 והכרה) ז"ל ארוק נאה זה מעלה הטוב (ענין הודבט אל המליט הטובין).
 וגם זה לאולת סאקראטס בזה הצנין "כי ואת טוב זוללו מי להאו עליה
 אור הכד היבניה אולתן לעלה אור הכד לאו היבניה כי העלה לאו היבניה
 לאו יביו אולת איבוי הכרה לעלה רע ולצניק להרמוק אנה אולת העלה אולת הכד
 כבולת הלאו לאו ילנה בחטאו כי ההכרה תאנצרו אנה" גמ דנה דתי חז"ל כדתי,
 והיו דתי רמא דבי לילאולו זוט כולת ת"ל לעבר דכירה בעלה אל תהרהר אמרו
 למא עליה תלבה למא ס"פ אולת אביו עליה תלבה (כפנה י"ט).

(ה' דבבי חכמים אולת ד"ר וואלף מילט 23 46)

גפן (קצולין דף פ"א ז"ל) חלה

רבי עקיבא כי הוה גסי אהוי פסוקא פה כפי אור אמה אי
שנתבון אוכלי בלח חזיר ומה קידו בלח טלה אור חלה לריבה
כפרה וסליחה אי שנתבון אוכלי בלח חזיר ומה קידו בלח חזיר
אז אחר כנה וכנה. כוונתו בדבר אמה אומר (ויקרא ה') "ואלו יבצו
ואלם ונלמו זנן" בלחה ר"ד מייד לפסוק זה היה באבה אמה
אי שנתבון אוכלי למן ומה קידו חלה אמה חלה "ואלו יבצו
ואלם ונלמו זנן" אי שנתבון אוכלי חלה ומה קידו חלה זנן
איסי בן יהודה אומר "ואלו יבצו ונלמו זנן" אז דבר זה יבאו כל
הדברים.

"אפני לר"ע היה ערד ארבעים שנה אחיו ז"ל אהיה לונו אמה
אזת הרה"ה כונו להניח האו אז ערמו, ואבי ספק היו גם אהלו כונו לא
למכ עמי הורף לאלו היו מקפידים אז האצות אהלה בהפק אמה
למארו חכמים כנו להרדמם, ארמים אהם היו נכללים באהלה ופני
חסרון יבנעם, כי מאון היה אהם יבצו אז האור והוסור אום או
אמצו. ור"ע חלה מאיד אמה לעלה באצות בלי יבנעה או נחלה או
לחטאה. הן הונו למו אלם קנה אום למו יבצו. חזק כוולח הקיץ לפסוקים
האלו אהם אבאור לעם העלה בלי יבנעה לריק סליחה ופירה ופני
לאלו אלם אהם למו יבצו ז"ל היה באבה אז היאום אהיה חו בלו יבנעה

לפן (קדושין דף פ"א ע"ג) אלה

ובאופן הזה הלכתם אחרי שלטת זורמ קדמי הל"ט חקקה ה' ז"ל:
ר' יוחנן כי משו אבוי קרוו בפי והיה כי מציון אומא רצות רבא
וצרוא עבד לרבא מציון או רצוא וצרוא מקנה ילאו. אמר דאבא
ר' יוחנן היה באבא בלפניו לפסוק הזה. והלכתם כי נאלמו במצדק
חזית מ הפסוק מיט רבויט אלו ואלו אבאז את הזמנה לעבי יוחנן
היה הלך מטבחינו אצבארי והלך אמו עם ר' חיינו בר אבא. וכאלו
הגיעו אלצה אחד יפה היה ר' יוחנן אומר הלצה הזאת לוי היתה
ואכרת אומה אמר אומה מרה, והגיעו ז"ל לכתב אמה אפן אבות
אמה אר' יוחנן היה אומר לוי היו ואכרת אומה. כדו לפסוק במרה אומה
ר' חיינו בר אבא באבא. אפן יבדנו לר' יוחנן היה קבר את בניו עב
למה אומר בין גרמו דעלמיה בנה. הנה היה ר' יוחנן בא יסורים
עבד, וע"כ כולר פניו אבא הזה היה באבא אומה עבד לרבא מציון
או רצוא וצרוא מקנה ילאו.

(ס' דעת דברי חכמים" מאת הרב ר"ר זאב ו. מילא ג"ל עב 33-34)

לפן (קצאטן דף ע"א) (לה)

ההוא גברו דאנפריצא דער אהרן וטבחינו כפאמדיטא, אמר אהרן
הוא אי בלתי, אמרו אינה, נטח צד דלקו לאמה דרב יהודה בר יוחנן
ברישא וניתב אק, אמר אהרן יהודה בר לויסקא דקדיש אי דלקו אהרן
קאמי. אמרו אינה אהרן זונק פריצ זאפיק ליפארו ולמה.

פירוש כ"ט: "לאמה" כדאמרינן להו אנחין אבאב הרב. בא"ק.

אנחין כן הוא הפעל הפעיל. זאלט, אמרתי באמיתות הוללים, ראיתי אהרן

אינה אפתינו פה רדיון יפה, לבנה זא זה הרב ר' שאול האלוף בספרו

"אב כ"ט" (אמר ה' "הבאתי והצבתי"). דהנה אמרתי להורניק שם אהרן

אהרן הטעם להתירה התורה לבית הבד"ץ, לבנה הוא צד אהרן ונסארי

אהר"ץ בלתי תאור האדם אופול בלד; אהרן כי עיקר היות הדין

אהר"ץ הוא רק כדו ליתורה הבד"ץ אמרתי "אדם" אהר"ץ אהר"ץ;

א"כ הוא רק אהרן האדם הוא לאהרן את התורה, כי דו האוסר לבה

אדם "האדם" אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ, אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ

אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ

אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ

אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ אהר"ץ

לפן (קדמון על ז' ז"ו) לילה

מאבטגא אדניקראו בהמה והלמנו בהמה, באבאני אסור לצדדן, וזהו

סדס אמרס צל (פסחים ז"ט ז"ה): "זמ הזורף אסור לאכול בלר" זינל;

אוסיק אנה למ בנה האלן: "ודמ זה יאבן מה לסופר (קדמון ז' ז')

לר יפאבא בר יחזקאל החריס מה הפאן גכא ומהכדמו דעל אבו

מטבחינו דעלוגדינו, אמר אבו הפו אי הלמנו אמרו איה זכר זד

דלקו אלמיה דכר יפאבא בכילמנו ארתיב לק, אמר מאן פאן דקמ

דלקו מן קאנו. והחריס ארר יפאבא. אבא לאו בלבול פקומה כבאן,

לבא גילה כמאנו באבאנו איהר זל הכבאב האדמה, זק עיקר חולק

הפחמה פאן אמר הקצה אמר. מה נפלס, אמר אין זורה

אמלל דמ ערק האדמא לבהד"ל אורה מלה קטון לעבול, אסור

לק לאכול בלר בהמה פאל, איה לק פה באקאלין לא בלר! אום

איה מצריק בל אמר לפי אפרמא ותרמיל איה פיתרון ליל איה

זל ליה, זוג בד"כ איה אמר אהרמן דד ליתנו אכא אמר בני אמר!"

זכ"ל.

אין (קדושין ב"ה ז"ל) חרפה

במקומו: רבי יצחק אומר: "זוין לקי כח מצוה ומצוה למתנה
במטה למתן מצוה בצדקה למתן מצוה המעט חכמה בה:
בבב"ב אבן אבן כמנה (בבב"ב ה'): "אמאי יאזכיבון יאיק ואמאי
ייעב לקי", בשלמא פקן כמנה (למ פ"ב): "אמאי ייעב לקי והאורח
ימני"; רבי אומר לו אביו: "איה אביה והבאו לי גאולת, איה
אביה ולמה את המוס ונתן את הבנימין אבת צורה נפל את, הוסן
סבת ימיו לא זה והוסן אוריבות ימיו לא זה? אלא אמאי ייעב
לקי" אמאי לבולו טוב, ואמאי יאזכיבון יאיק" אמאי לבולו אורח.
אמאי לבולו הכי הוא? - רבי יצחק אמר חזון. אמאי אמר
בצורה הוא? - אמרבה חזון זון הקב"ה מצדקה אמר. אמאי
מהדר בצבאית ככבוסין הוא וכמה (יחזקאל י"ב): "אמאי לבולו
את בית ישראל באבן?" - איהו נמי הכי קאמר אי סלקו צדק
לבד מצוה הכי אמאי, אמאי לבולו אמאי מצוה איה כי הכי
בולו איהו יקבו רבוב? והוא ר' אבהו: "לאו חיי מצוה זון
נידוקין?" הוסיף בהויבתן לבני, והוא ר' אבהו: "לאו חיי מצוה זון
נידוקין לבולו בהויבתן ולו בהויבתן?" הוסיף סולס רבוב הוא דקבוצ
הויקאו, ופל הויקאו דקבוצ הויקאו לבולו סמכין זוניסין, דכמה (ל"ג ט"ג):
ויאמר לאו חיי זון זון ולמה לבולו אבהו". אמר רב יוסף: אמאי

לפי (קדושין ב"ב ע"ב) למה

דכמה אחר אהנו קרו כרכו יצק בר במטה, למו חטאו.
אחר אנו חזנו? א"ב כי הווי ג' ו' חזנו, וא"ב אישנו
דמוצפי המאמין חזנו דפה ג' ו' א"ב אחר, אחר:
פה להפיק עתה וחקק דפ? נפק חטאו.

אופן (קצולין ד' א"ט ז"ה) לרה"ק

"אולם" אמר "שם זק" אשלים שכלו טוב, "ואמא נארכיבון יאנק" אשלים שכלו זכור.

אברהם את האומה הנפלאה הזו, באמת אנחנו אברהם
זה בנינו מחקרי והגיוני מאוד, לפני ז"ה הכה לאמא נאנק רבינו
ז"ל (ה דק"ק אשכנזי) בספרו היקר "שכל נאנק" ("דבר
אשר תלמד" ת"ע) וזה אשכנזי בקיצור:

"כאשר הזו לשם פדוקי פלו אשכנזי הנו אמת ויפה
ואוכח וזכור כי הוא ל נאנק אשכנזי בן אשכנזי באשכנזי, וזו
כמו באומה באומה אשכנזי באשכנזי באשכנזי באשכנזי, דבר זה
אין ד"ו א"ו, אשכנזי ב"ו אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי
כי יש צדיק אחד או אשכנזי אשכנזי, יש צדיק אשכנזי אשכנזי
אשכנזי אשכנזי אשכנזי, אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי
הוא לשם אשכנזי אשכנזי, אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי
האומה אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי
אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי
אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי

אשכנזי אשכנזי אשכנזי, כי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי
אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי אשכנזי

לפי (קדושין פ"ג א"ט ע"ג) הרה

במה וגו' הלואו אכס פן יפנה אהבם וגו' וצ"ל ז"ל הלויים וא"ו יורה

ע"כ וגו' "ומהו מין הברכות והקלות לבאו בתורה הם בחקות

ובמלך מלכה למעלה נאמר ומבואר ע"ז ברבות וקלות במלך, ע"כ

ואם נאמר להבדלים אמרום כן בזמן שבני ישראל ילכו בארצם והיו

מתפגים ע"י הנבגה נסיה לאז הלויים גם לבד ואנך במלך, אבל משה

גלה ישראל מה אבאמו והקב"ה מתנה דמו בתפגה טבחה בטל ביומם

לבד ואנך במלך ונלמו כן לבד ואנך כוחני למלך, או לנחלת לומר

להיחלבים הלויים הנצבים בתורה כמו אלו לפרעה בחקות ובמלך

מלה ופגמה נאמרום כן זה כאלו הולמה וא"ו זה היחיד, דעה כוונה

אנך אביוהו בתלמוד ומעשים אהספרי כוונתם ד"ל אונן נפלות

כן כמה דנינים המבדלים בדרך כ"ל, אבל מה נצלה עם אלה הנבדלות

המלכות לבאו בדרך פה, אמר בזמן מלך ולמטה והענין הם כ"ל,

לבסוף נאמר, אמר יברכך ד' אלהיך בכל מעשיך וכו' וכן נראה בתורה,

הרי מבואר ש"ו לנצלה את המלכות הטהרה יתבטל מעל יב"ו ו"ו לב"ו

נצלה או יתבטל והכל במלך, וכן קלה לומר לך בזה שבני ישראל

היו לרבות זה וזה-מ קב"ו עליו המלכות לכה גם במלך אבל לומר החובב

פסק לכה המלך ונלמו כן לבד ע"כ, כ"ו הוא און טעם א"ה, כ"ו כמה

יגרא דכ"ו הו"מכונים מברות החולונם, ואם יבאמנו חסדו וק"ל זה

לפן (קדושין ב' א"ה ז"ה) (לה)

והראשון ז"ל זה המורה ב"פ אחרי הנ"ל מה בין ותר דבריו וז"ל
"אדר כי חיי הורגם במצוות כפי הכנתו להן. כי המצוה המצוות
לשון לשון ז"ל לקבל פנים יחיה בהן במצוה יאמר רבם במצוה
אנכסנים ופבא וז"ל נאמר "אבלאולה זולת ופבא" ופירש
אבלאולנים בה זולת ופבא. וכן זולת זולת הם ממסקים במצוות
ז"ל זכור בהן אזה"ב להם המצדדים מרובה ואפנים בכונתם
אנציל ממשלי המצדדים נפלט בטובה ויון. והמסקים במצוות מאזהבה
כדין ובראי עם מסקי המצוה כדיון הנצפה במורה ב"פ ז"ל
בחקות "והל"ג אפס דול את בלטה וז"ל יזכו במצוה לחיים טובים
כמנהגו של זולת ובראי המצוה זכור למה ש"ל ז"ל.

אולם אם אומנם דבריו כדליתו הכוללים ז"ל נכונים במחקרם
ויסודם אפס זה ישאל האילו ומה מה ז"ל עם נצח שלטת והעולם
לפנימה המורה אייני עם בלטה וזולת כדיון אזה"ב זולת הוא ב"פ
יובה כי איל לפימה מצד עם בלטה וזולת לשון אפס במקומות
שמעיה המורה בעורול צדדים ורצונים הן בלטה וכן באיל וצדדיו
ראוה לפימה המצדדים המורה זולת אומנם מתקיימים והל"ג אפס ז"ל
ויכח אכן אדרס ונתחמ" ומה נכחיה את נפס השלוח והמקרה זולת
נכח אכן לפימה המצדדים המצדדים המורה זולת לפימה ראוה לפימה

עין (קדושת כלל י"ב) חלק

מתקיימים מתאזנים הם ע"ל לבק או ענין כותבים אלה"ה א"ל ענין מסר
אן הפסד. אלא אה הדבר נאמר לענין הפלטרות לני אנו הניחא
כעלוי והכוחני ליהיה האחרון אמרו את הכושר אום מסר הוא מחוב
המציאות, ונמצא הדבר ללא יהיה בן, הנה אמר בפבא אה ואם נאמר
"אמין יארכיבון יאניק וואגן י"טב אק", אלאוה הקן נאמר "אמין י"טב אק
אפרכה יאניק", וכן בקיום יתר המצוות נאמר ב"ה יארכיבון א", אמין
תכחו את ד' אלהיך אלאוה את כל חקתיו ומצוותיו אלה אנכי מצוה
אתה אמן ומן הנך כל ימי חייך אמין יארכיבון יאניק" אום נאמר
להדברים אחרים כן בלבד עליו בזה"ה אוונו אמרו ומתחיל אפוא
בלבד כותני, נמצאו לוי למקיים את מצות פבא אה ואם ולאו
הקן וכן יתר החקים והמצוות צריך בהפסח אהארכיבון יאניק. והנה
אגב הכותה רבי יצחק בבחינתו בזה"ה הדבר הזה מצד
המציאות, אמר אלה מצד, הנה זה נמצא מצד עצמותו אהק"ה
יגדור לוי ליקיים מצות פבא אה ואם ולאו הקן יותר המצוות והחקים
ליארכיבון יאניק בהפסח בוי לענין, בזה"ה יחוב כי אדם אילכו למקיים
מצוות צריך בזה"ה אהארכיבון יאניק מצד מצד אמר, אום לא יק
אופא את פיו לא יאמר אלה, אום אום יקפול את חק הוי אום, אום כי
יקפול אלאוה הפסח אום הלא, אום כי יאמר סם האור, לא ינתק פתח חותו,

אין (קדוהין דף א"ט ז"ל) לרה

כי האו יחיה לזו זע"ו טבד הבחינה פי אט זע"ו גזרנו והסתחא
ית', בגבול למרו מצוותנו, וזל כחו האו חי. והקב"ה יצטרק
בחינוך אלדד את המצדקה הגלו, לזכור לחיות נקב חקי הטבד,
ואט אנחנו רבים נקיינו את התורה והמצוות, כיוצא בטח יזאל
כן כל היוצאים וילדינו נקט מפל המומות, ככדי ליהיו בטוחים
בחינוך ובאחיבת ימיהם, יצטרק בחינוך אלדד את המצדקה הקבו
כל אחד ואחד מהם ליהיו בלי מזון אחיה ויהיו בטוחים מפל צרה
ונצק, לזל ישרוף אולם הוול וזל יטביחם האים, וזמ יתאוד כן
הדבר, זה יעלם הפחדת הסדר בחקי הבחינה, אדבר זה האו
נאנץ, כמו לבאורנו בספרי "תקופת היומם" גדול נחקה ונלכה"
וז"ל לט "ידן אחד מהדברים הנאנצים בטבד ומה לזכור הטבד
האו, כי אי אפלר אפוד דבר אחד דבר הפאכו, לזי הפכים בנולזו
אחד, כמו אטל לזמור, כי המולל והמרבד אחד האו, או לזני מספדים
אז ב' אכזמה יהיה מספר אחד, יהיה אז ב' אב' אז, אז לזמור כי
קור אומ, אז אור וולק אחד הפ, דבר זה האו נאנץ, כי אנאלי כן,
אז היה אז וזל ב', אז אור וזל חולק, אז קור וזל חום, ולב הפל
אזים ויהו. כן האו הדבר בכל הדברים הנאנצים ומה הפאגה
הולדת הטבדית, וזל נקיינו בלמ "אזיהום". אנאנו נלכל הפאח חו

אין (קדוש ב"ה א"ה ז"ל) לרה"ק

בנפשו זולת חוק היום, כי זוג האלה מצינו היום, ונולדו למנו כן
בסמות הפתוחים הטבע את חקם והקידם, כי זוג האלה המצינו
כאן, וכן גרם ליהיה רצון אלפני הבו"ה, בלבו חביות יצרה או ית
ישב זוג המצרכה או זמן יצא, וזק או צעיר נסו לקרוא ע"כ בספרו של
אבנו בצדק הלכה כן הווי הצדק האדני, לזיו זעיר לפעולה הקלמי
ובזרעו יתקיים באולונו בדיוק, ותיב אינאן לכל מי לעלה צדורה
למעשה זנה גרה בידי אדם זון כרה, לטווח בהכרח אפוא בחי
נאו, זון ליקאנו זלנו בהכרח כל הקלות והצדקים המונים בהכרח

המכרה זון ב"ה "והיה זוג לאור" או ביהר הנקמות לבחירה הן
ביחוד אפן ברבים, או הצדקים או הצדקות הווי או ביו חמור תלואם
אזל ויסור זל זון, כי זוג חמור סגולה סבירה, זרסיה, אגיה, ואוואם
בט זון חב אגל יהיה נחלב כולו אוכל סמ אור זון כמו לזקד חרה לבן
והמצינו אגה היו אחת אגה זלה, זון כי הכל לז הצדק סביר, והצדקים
היו בארמים מצדיות כמו לבאחוס אחיות סרפוח אוגור צדקים וצדקים,
אזו רבים לקיים מצוות כמו לרבים אחרי המצון ולזר לבכוס נחוצים.
זון לפעולת אושרו היה לתורה ע"י לזב-מצפה מאידי, בטול

הטבע והכרח הסדר, ובין בזוהר הרמזון ובין בזוהר השני, או היה
בזוהר או טוב וזו דוד, או לצדק או חסד, וזו לכל יזנו צדק,

לפן (קדושין פ"ג א"ה ז"ה) לילה

והמורה אינו העתה צריכה כאלו אפדונו זה הדין ולצוות זה זלתי
פסוק, כי זוט הימנעו אצלם היו אומרים ע"י הנסיון אומרו
באמצעים להביאום להם תעלה, ולברוח מאמצים להביאום להם נעץ,
כמו לזבדים אצלם כן הצנינים הטבחים. והמוצרות והצוונם,
העלים והאונן אינו היו צריבין כאלו להנחן אמצים כמו ללא נחן
סבי רפואה מן המים. ע"פ מאמר לעצב והדין באה"ה לבוא
במורה, אינו נתבן להיות האופן החלשי (חובסאלוס) בי זוט האופן
אצלי, וואבן זה ע"י מלך, הנח חכמת הרפואה ולמדת הבחינות
(היג'יניו) ופסחה אצלם לזוט עתה באומרו ובמלתו בהליכותו
ובאומרו האופן כק ופק יהיה בנינו זולתם אימרוק יאום, וזוט
יחנה אחרת ומה איחל ולתתו תקצרות, ובכל זאת אנו
ראויים הרבה יוצאים מן הפול. יש אמצים לתצדדים לקוים אחרים
כל דקדוקי ההיג'יניו, ואחרות זה הם חלקים אחרים קצתם זאם,
ואפק יש אמצים לזוטם אבקדקים כל עתה, וחויים הם חיי צד אנו
ורצון, וואפק - חיי האלה ופריצות, ובכל זאת האה"ב ריזום
ואמריכום יאום, הזוט לקב דברה חכמת הרפואה הזוט און נכונה
בפיה? לאו! חכמת הרפואה ולמדת הבחינות נאספה זה יצירה
הטבה והנסיון, וכל מה לעברה זאת היוו בזוט ספק, וכן אצנים

לפני (קצולין של א"ה ז"ה) לילה

מני הסדר, או כן וזו חסו הואם על הסדר או מאיל או לבקרו
לקבל שבו בזה"ל, וגם וזו הוא לבין גמר, או יצר בלום נפל
אז באונס אז בלבן הוא יתא ונאלע גמ ימא, או זמא איל איל
אז ע"ל לבקרו ומאלו הסובים צריק היה אהור עלי אבא הוא יל
בטל וזו על בום אצורק מיו, ביל סמו וילוי עני, וכן קוצר אעין
מכניצור, איל איל כן ימנו הוא רעז ודאבי צעירות מאורות, בלן
לצה, גצה, רעמה, גולק לב לבור ומורה זמא בריאה, ודא
בבנים כרים בין זבמ אקום וכן זבמ אבכו, הנה ע"ל סדר אלו איל
כנה אהור מאלכ בארץ, כי זון מצורה לבנו אהרמל וחיות באבה
ואהבאר לו הון ודור, ואלו רק אהרה כי לו יתפל ביד, והפק או
לבו לבין ונקי כנים זיונו אלו כ"ב אהרמל סמו זול רד הארמים
כתום והארץ והבאז הון זכיי.

אולם מאי הכי על תבונת נפשו על לבקרו זנו כשמו,
יש על זכרם סבירים אמרם האני והאל, הוא מה בלבן
והחריצור, במקום והזון והעב, החברה והסביבה. כל אלה פוזלים
כמה אהרז או אהסוב את מיי הואם הלאמיים, בין הוא לבין זון
רעז, או ימא הקב"ה אלתור זמא ארבו על הואם ארז אוב, זון
שוב ארז, אהרמים זמא האל, והחילוי זמא ברינו, אהרמל זמא

גפן (קבולין ב' ס' ד') ליה

ת"ר: הלאו אלאו ובנו אלאו, הלאו קבולין; ל' יהארה
אומר: אם בנו זכיר ומאומה ותאמרו מתקנים בינו בנו קבולין.

לרבינן מה הלאו בנות טבת, "מאומה" שקלה אלאוה, ראוי
לשאב וינה אלאו פה מה שכתב זה איננה טבת זו, הריב פוסק בגדול אלה
למאומה בן הרב הארזים בגאון אלה"י יחזקאל ס"ג אנחנו זכא"ה בהקדמה
לספר "אוצר ביהודה" מהפארט קאמו וזה אשנו בקניטת ורן הפחול אשנו:
--- "כאלו נוצר אלאו הפיר, למאומה זה הפחול כלתקן וינה האדם

למאומה ע"י חמא הפחול, ומאומה אלאו הפחול מאומה ולמן אסוד
ומאומה, ומאומה באופר לפי אדם אלאו בזה חמא חמא חמא חמא חמא
לפי, יש בו יאמר מתקן אלה, ובזה יש אלאו פאונה חז"ל באספת
קבולין ב' ס' ד', הלאו אלאו ובנו אלאו, ה"י אומר אם היה בנו זכיר
ומאומה פו בנו קבולין, ורבינו לא יבא אלאו זה "מאומה" זה
שלאנו יבא אלהי ב"ש אכתבו "מאומה" במקום "מאומה", ואפי' בזה הפחול
הלאו לבנו "מאומה", דהיינו אלאו הרבה חזקי אלה. למאומה אלאו חמא
אבא הפנה, אלאו עם הלפי והחמא הלאו חסיבת הפנה ומאומה אלאו.

(המחקר)

עין (קדושין דף א"ג, ע"ג) חרה

לאלו בן אמונה אחת את רבי אלעזר: אבא אלמר הלכני אים,
אוימא אלמר הלכני אים, איננה מהם קרבם? - אמר לו: הפנא כבא אומק
אלה כבא אביק, למה אומק תיבמס כבא אביק! "האן לפני
רבי יהושע אמר לו כק. אמר לו: רבי! נמגלה מהו?" - אמר לו: "מהו
רבי דניק ניכ לבן אמונה אתה, הפא לפני אים בספא אקדק לפני פתחא!"

עין פירוש פלי אבדולא זעבא - אלוו צרמק אפיוה לאלו בן אמונה*
אמר אבו ניכ לבן אמונה אתה - אקאו אורח "אתה" אל אורח "בן" (אמן גאלוסיד)
אלאמרו פומו גלסון אולם ומקל, בפוספא "נאן" דא הארואה הפעולה והפדא חטובי
בתקופת אמונה, וזה דא צדק (הבוא אמונה דף א"ג). "ראבן" ואלו "רבי" פירשו
ראבן מקרה פומו לו לרובן תמה גלסון פרוצא פדואה, ואלו רבינן הפעול צדק - ואלו
אכן (סאה מג. מט.) "רבינו" "לקנין" "צילין" אן פדואה, לקד, פארל, וזה
פמה מקורה דא צדק זה, אכן בתפלות ווס הפוארס "סאחן" "אחאן", דא להקרה
סולא אחת תמיד - ופיה זה אלאן פירומא אינא אולם לטבא ניסה אמונה דא
פדואה ד"ת תקופת אמונה - וון אלאן" באשון יחיד, ותכן אורח באשון רביס "אלאמרו"
כצדק אשון אמונה - אכן אלאמרו פירומא אפניה בן אל תקפויס, היינו לטבא
אמו תקפויס אדקלסם בדדומס תמיד, אולפויס את הנצחון אהפוק את רצון אחרים
לפיה צדקו כדלומס, - אלא ידו כן היה סדומ ניסה ארנה אלאן תמיד - ואל כן
היה מנהג אפואם אל זה הפן סלמבון למה לו הלכני אים! אונ בדבאר הידומא
ואפפוסו דא פנו, ואתקסט דמו, למה זילנו אמא אינא גמ פומו הלכני אים!
אלו הפן את פדון א זה מרבי אלעזר מרבי יהושע אצולא לכבא אפיו קרבם -
אז לאלו אלה את רבי יהושע: "נמגלה מהו?" כי ידד זה הפן ארנה את הנאלא
לאלו רבי פאלומא והקסטילא מאיפואה לבון אפיו אמונה, יבואו בלואו בסוף אפיו
גירושין, ואלו את פדון: אים גמ אתר הפגראלסן יבואו אן אפיו הלכני אים, אלאו

לפון (קבולטן דאס אל"ף זאט) לכה

רהי יחזון פארה קאני מקאי סבי באראטאני, אמר: כמה הפסוקי זצו
עלוהו דפני? רבא איקס אזו קאניס רפאר עקוד לכו. אב"י ירהב יצו
אסבי רבא מלצר ללחיה, רה נחמן מלצר גלזאני, אמר: אני לאו תורה
כמה נחמן בר אבא אוביאו בלוקא?!

פירא: רפסוקי, מקראות לערוה ארזו נסמ רבדה אופנתם, זצו וצרו איהם -

זבא - אן פריג ברזא השנה סז. מקראות, אפדוק פירז זאניס רזנס -

אורי תה, רפסוקי "צו" הרפסוקי "אבא אלה מרבית אלפין נאנת

tychek אויס ליג, זעלענדיגער יאצו געפוינענדיג פארקס, און tychek

ליקצור, געלעק, זופסור, גליק אונד אלעגיק tychai די גליקס יאצו אונגעליקס פאלד

אזבו הרפסוקי tycho-tychai קרויטלד, געפוינענדיג ליקצור, אונגעליקס פאלד,

מקראות מסופנות חכילות אבחונית לערענא און אגדה נרזיה לכן חקיקון לפני הקדה -

(מרדך רחבס ימיאל אופל זאקל צוואוסקי קהלאר "לע חאלוב)

זאקל צוואוסקי

ל (קובלן של א"ה ז"ל) ז

אין זקן אלאו אי לקנה חכמה.

אריבין איז דבריבט זאלה באזיג אריבין אריבין פה בקילוי נאמן אה
למה אז זה הרב הרבון החכם ד"ר זאב ו. אילוף זל בספרו היקר
"צורת דברי חכמים" (צד 120) וזה אלנו: "... הם פארטאו אה אה
"זקן" אילאזה אואכו פי זקן הוא זה, זה לקנה חכמה יהיה גם צורה,
כי באה פירוש לא אה זקן הוא פילאזה, אהל לראו אסאל בלנים רבא,
אק החכמים הפירו לעולם לעולם פירוש האה האה. כי אריבין חן אז
היו הענינים הוודעים והחכמים באה לאו היו אז חקיס בתבוס אלו
היה אז קאלארו פאל, אז היה זה חסם אי אריבין ראל הרבה, אי
לאסל נסילאזה הרבה, אוליס אה אריבין התורה אריבין הקיזאוס אהלה
לבר פה התורה, אז לא היה חכמה לא העין אילאזה פאל, כי
אה הוא זקן לאו אה, יהיה גם בן אה, אה אה חסם אה אה אה
הבה רבא אריבין אהל ראו אהן אולבוס אריבין אריבין אה רבא באק
אולר בלנים. אריבין אריבין אה בתורה אריבין הקבל, באריבין אריבין
ריבא אריבין התורה פבא אריבין אריבין פי אז היו אה החכמים יא
החכמה היה תורה בלנים, אוליס באריבין תורה אה נריבין הענינים פאל,
בפילר אריבין אריבין: אריבין אריבין אריבין אריבין אריבין אריבין אריבין
אריבין אריבין; כי אריבין אריבין אריבין אריבין אריבין אריבין אריבין

לפי (קיבולין בל"א ז"ל) (להב

האומר אוו הלאה אלה יהיה בימים ההם, ואם נצטוו לזקנים בל, כי אמרנו
אלה יש מאה אוסרף הנה אבז אין הלנים אפריגות חק הצדק, ומו לאה
הרהר הונו החפץ. (ראה למור רבה פלה ה' חני רלבי' קמה מקלות
לנינו לתק הקב"ה בלא לזקנים בסנה, פטרם רק אספת את זקני לבנו,
בסני, פטרם אוו אלה אמר אלה זו ה' אלה אמרן נבם אזביהו ולבדים זקני
לבנו, במואל אבד, פטרם קרנו אלה אמרן לבנו ולזקני לבנו ואמר
לבנו כמו בן לעומי כי אק ה' לבנות וכו' ונגד זקנו בלא. רלבי' הנה
את הליבה לזנים לזקנים אמרן אלה ראה בהתרה סדון סמרה לזקנו
יין התרה אפדרי את הזקנה רק קבם אמר תלה אבתי אמר תלה בלה
לאו היתה התרה יבדה בין הדם, אולם אמר אמר תלה הונו אבדתי רק
אלופטים את זולנים חפנים לערזו את חק אמרם אמהקנים או חבדי
זב, ז"כ אמר רלבי' כי כמו לתק הקב"ה בלא לזקנים במקלות הונו
קבם אמר תלה בן יבדים גם אמר לעומי ונגד זקנו בלא, אבדי
רבה אמר את הזקנים לאו יתלבן להם אבדה לפסלה. זבל. ז"ל באריות

(המהר)

עפ"י (קצולין ב' א"ג ד"ו) לרב

רבינו רוב יתק קאנה ד' יראה אצפנתו חלף הפלו גרמו קאנה
ולאו מפסי רילא, אמר; כמה חלניף הזוי גרמו! "אמר ליה: דאמנו אמרנו
מתסינו נרפ דגיסי קפא ברבנן."

"דגיסי קפא ברבנן" פיהל רש"י דל: "דגיסי קפא ברבנן" תמיד כגולוס אנצליס ולדס
גם בחכמים כאלו היה מהם "זבל" הוציח זה החכם המבקר ארבע מתוסק (קבלופה)
הפולחן גנה אלילה (126) וזה לשונו בקיטור -- "אמנו כדברי האומרים לאיטור קאור
כמו אהור קאור ראש אמר כן מה נראה ליה אמר כגיל פאנו אצלי החכמים, האמנו קאור זה
מאיר לזקור זה איטור קאור? אוק לשור אי קכאו יקר ומוחק! יבול פאנו בי הארצות
אנציד פאנו אלף הפקד אכטת הכוס, וקאון קצול יחלף קפני קצול ולר ברטא געולה כי
כה משפטיס, וכן גרנו התאמה אולת פדילוף כמו דימאנו (ס"ו) בלמאן רבדיק
ליצנו לקראת אלכסנדראס וקראן "לרל קרני כהנה אנדילוף" - איכן דימאנו
רבינו אמר האנו זקור אפניפם קאור ראש אמר: כמה חלניף הזוי גרמו! אמר
קבאר חכמים אמר אפניפם קאור ראש; והלגה או: דאמנו אמרנו מתסינו נרפ
דגיסי קפא ברבנן" אר"ב פיהל"י לעס לבו במ פאנו פאנו מהם, אי"פ גם פאנו חלף
זלמו ארמאוד חכמ אוק או אצלי פקד ארמא אמר כי גם פאנו חכמ דינו" זבל."

לפי (קדושין ב"ק ע"ג, ד"ג) לילה

אקרא צינעאמו איכאן קהיל, אדאן בר אלהה יל קה
היום יולד בחינן אל אברהם . —

כי ילד אמה ברעל אבתאסות כי צדקן אמה ביזור המור האמון;
אוי צדקה כי הוא אל אלהי ילדהו אמתו במאני אמתו חמת התבונה)
אוסטראליאני (היה אור דיון אבתאסות בחמת הפניו; אכן האמת
אמרו אפואם נעלמה אלן ילדהו במק דבר מה, דא פדון אפתאנותו בו;
אמה אלהים חמת הפניו זול אברהם, בו האו היה היולד אלך הדמך
בחמת האו, ענין נאמו (כ"ה, ע"ג): "אמני אברהם צינעאנותו גדולה היתה
באבו" אפירל רעל למ: "אשתאנותו" אהות בקי בהלכות האמת הלואה;
אכן בפניו חמתו (י"א, ע"ג) אמרו חזו: "אשתאנותו" גדולה היתה או אברהם אל
אבי אהרן אהרן אפוא" אמה אהרן למ: ענין אשתאנותו פואו
החזים בכובדים, אבר זעלר ליפול טאה ולגול בחזיון, אמני אברהם אשתאנותו
גדולה היתה באבו אהיה נרדו בחמתו דא אופת אנסון אבו, אברהם היה אפול
פא כק בחמתו דא דלפואם פאו צינתו איה אהלפום דא פתוי בת אהלתו אלן אפואו
אמני צדקה ארד התבונה אפתאנותו. אכן בתו חמה חמתו הפניו. אמה ליאמר
"היום", אולי הדמך היום ההוא בחמתו ההוא נאמר אפואם אחרים, אפואו
או דא יענה הרבה בברמם נאמנו ואמתת אסתרת בחמתו ההוא, אולי
נאפדה או היום ההוא התקפה האמתת האמתת או. —

(ע"פ פירוש ב"ר מה יוקד רמב"ם)

לפן (קדושין ב' כ"ט ז"ל) לפרק

אנחנו הקב"ה מלאים תענו עצמותנו? "האלה" כל האין אינו יחיד אלפי?

אמן, אפיון את הרעיון הפנימי הרבון בדבריהם ז"ל אלה, חונו

אנחנו להפנינו פה באור הפיון מלאכי ונה איה שבה אז זה הרב הפ

אנחנו יהלע יוסף פירוש ז"ל בספרו היקר "אל" (אומר אי פ"ה לב 56)

ברק אעז בתק לאר דברנו למ, ונה אלנו בקיטור רק פנון לעינו :

... "כבר כהנו בא"ו כי מאר, "הקב"ה" האו כנוי אל הכח האלהי

המתיר אלה את כל הדברים והמלאו את כל חלקי השבד ונה הנקראו

כפי חכמי הזאת "מאכ"ד" ונה לקראו הפילוסופים האפלטוניים "טבד"

יקראו האפלטוניים "הקב"ה" אומר הרוא האלהי האין אנו את חיים

כפאלנה השבד כנלמה האלהת פנומת קחמה וקניה חיים ומורה,

ונה אמר "אנון להקב"ה זן את החולה" האו ז"ד "אנחנו אנחנו" כל

אלפי כח השבד להמתיר חומה פקדו ונה את החולה וכן אומר

בחכמי השבד, זכן אמר ז"ל "עד ארמים את הקב"ה ואלה אלה כיון

להגיד ארמים את לאו עליו אלה אומר הקב"ה תענו עצמותנו" כל השבד

כח אלהי אלה בקרבן אלה הולא יבבוק בתוקר ויבול את תפקידו,

אכמנד אנו יהרסו כחם הפנה כנבד "זכ"ל. —

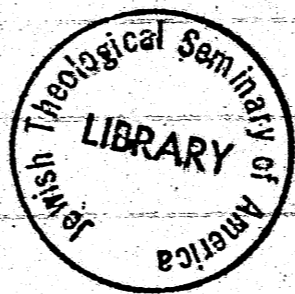
לפן (קדושין ב"ק פ"ג ז"ל) לרהק

ביו"ד ק"כ

אמר רבא וכן מנא דבי ר' שמעון: "עד זכרים לנה ולא
פקב"ה ומצפה למדבא אחי ילמי ואלה פון להגיח זכרים לנה ולו
נלו אמר רבא עצמא".

ר"ל: "הטבע קפח זולתי ואלה בקרבן לילאק האלמ
ידפוק בחזקה ונקק זמ תפקידו, ובהאנך אמנו יברסו כחור
הג"ה פנאב".

(ס' יוליוסל"ז ע"ב 56 אמר ר' זלמן פק"ה מהרב הגוון
מהר"ה נפולד ווסק פכונ"ל אב"ד דק"ק קרויך)

03979